

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

e-mail adresi: hayri@tabularatalanayalanabalta.com

site adresi: www.tabularatalanayalanabalta.com

SIRLARIN SIRRI

Allah (Tanrı): Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa (Evren) yasaları, toplum kuralları ile aklın, bilimin ve kültürümüzün verileri ile oluşan sağduyumuz, vicdanımız yanında, uyguladığımızda yüzümüzü kızartmayacak genel doğrular, yüce kavramlar, üstün değerlerdir...

Özetlersek: Doğruluk, Hak, Sevgi gibi yüce kavramlar Tanrı'nın ta kendisidir.

İşte Kutsal Kitaplardaki kaynağı:

Tevrat, DOĞRULUK kavramına Rab der.

“RAB doğruluğumuzdur”:

İbranice “Yahve sidkenü”. (Tevrat. Yeremya. 23:6 ve 33/16)

İncil SEVGİ kavramı Tanrı olarak kabul eder.

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Kuran da, HAK kavramına, **Allah'ın ta kendisidir** der:

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O'nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/62. Yine Bkz. 24/25)

Çünkü Allah:

Madde olarak yoktur, mana olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Zat (kişi) olarak yoktur, isim-sıfat olarak vardır.

+

İÇİNDEKİLER

A.

- Allah Dostları, 42
Allah Kavramının Kapsamı, 32
Allah Kuluna Yetmez mi? 54
Allah Ne Demektir? 29
Allah Vardır, 4
Allah'a Ödünç Vermek, 28
Allah'a Giden Yol, 41
Allah, Hak'kın ta Kendisidir, 61
Allah'a İsmarladık, 48
Allah'a Kaçmak, 8
Allah'a Kavuşmak, 39
Allah'a Sığınmak, 44
Allah'a Şirk Koşmak, 65
Allah'ı Anlamak, 37
Allah'ı Arayan da /
Allah Diyen de İnsandır, 9
Allah'ı Bilmek, 38
Allah'ı Bulmak, 5
Allah'ın Birliği, 60
Allah'ın Görülmesi, 62
Allah'ın Huzurunda Olmak, 14
Allah'ın Yeri, 36
Allah'ın Yüzü 55
Allah'tan Korkmak, 30
Allah-u Ekber, 63

B.

- Bâkîlere Saygı, 52
Bilgelik, Din ve Takiye Üstüne, 20

C.

- Canı Kim Alıyor?, 23

Ç.

- Çıkarıp Kalbini eline Verdiler, /
"Götür göm!..
İstediğin Yere..." dediler, 46
"Çünkü Allah,
hakkın ta kendisidir." 53

D.

- Dinin Özü, 11
Diri Su, 25
Doğal Olaylarla Kutsal Olaylar, 17

E.

- Enel Hak Ne Demek?, 15

F.

- Fırtına Fırat, 22G.
GMX, 21
Giriş, 1
Günahın Bedeli Ölümdür, 24

H.

- Hak, Allah'tır, 6
Hak Dostları, 47
Hak İnsandadır, 34
Hallac-ı Mansur, 16

İ.

- İki Cihan Ne demektir? 33
İşte Budur Allah!, 59

K.

- Kişiyi Hayat Vermek, 35
Kork!.. Allah'tan Korkmayandan, 49

O.

- Otuz Üç Milyon Tanrı'lı Ülke, 58
R.

- Rabbe Sığınmak, 13
Rab'ı Rab ile Bulmak, 27
Rab, Doğruluğumuzdur, 57

S.

- Sırların Sırrı, 2
Sorudan Korkmayın, 64

T.

- Takva Elbisesi, 56
Tanrı Aşkısı, 18
Tanrı Kavramı, 3
Tanrı, Ölü, Diri,
Cennet ve Cehennem, 40
Tanrım Konuş Benimle, 51
Tanrı'yı Anlaşılır Kılmak, 19
Tasavvuf, 10
Topraktan Geldik
Toprağa Gidiyoruz, 26

Y.

- Yapan mı, Yaptıran mı? 45
Yaratan, Doğa'dır, Evren'dir... 7
Yaradan'ı Görmeden Sevmek, 50

Z.

- Zaman Allah'tır, 43
Zât-ı İlahi, 31

1. GİRİŞ

Din de bir ilimdir. Eğitimin gelişmediği çağlarda hayvansal dürtüleri güçlü olan insanları olgunlaştırmak için bulunan bir eğitim ve öğretim sistemidir. Bu eğitim sisteminin son durağı ise insanın olgunlaşmasıdır (İnsan-ı kâmil=Ermiş, Eren...)

Elbette bu eğitim sisteminin kendine göre kuralları olacaktır. Örneğin ham insanın ruhsal eğitim yoluyla olgunlaşarak olgun insan olması için yedi aşamadan geçmesi gerekir ki bu aşamalar; Nefs-i emare,

1. Nefsi-i levvame,
2. Nefs-i mülhime,
3. Nefs-i mutmaine,
4. Nefs-i razıyye,
5. Nefsi marziye,
6. Nefs-i tezkiye (nefs-i safiye...) olarak sıralanır...

Nasıl ki kimya bilimi öğrenmemiş kişiler kimyasal terimleri ve formülleri bilmezse; din konusunda araştırma yapmayanlar da dinsel terimleri bilemez. Din de bir ilim (bilim değil) olduğu için bu konuda çalışması olmayanlar dinsel terimleri anlayamaz. Anlayabilmek için din ilmini vahiyçi açıdan değil de akılcı açıdan bilen birine öğrenci olmak gerekir. Yani ustasız kâr haramdır...

Din konusunda akılcı bir araştırma ve inceleme yapmayan kişi; dinin; insan ruhunu geliştirici, eğitici önemini karayamaz. Bunlar bağlı oldukları dinin kutsal kitaplarında emredilenleri yaptıkları takdirde Allah nezdinde (Akıl, mantık, muhakeme,

sağduyu, sevgi, vicdan...) saygınlık kazanacakları sanırlar ki buna dinî taklidi denir.

Dinî taklidi insanı ikilikten (Şirkten) kurtarmaz. Allah ve kul ikiliği sürer gider. Oysa dinin, özellikle İslam'ın, amacı ikilikten kurtulup birliğe (tevhit'e) erişmektir. Önemli olan dinî tahkikidir. Yani din duygusunu; akılcı, ahlakçı, bilimsel açıdan inceleyip ahlak ve erdem ilkelerini yaşama geçirmektir.

İnsanın kötü alışkanlıklarını bırakarak iyi alışkanlıklar kazanması ve yaşamını erdemli kılmasına birliğe (tevhid) ulaşma denir. Böylece insan Tanrı'ya yakınlık hâsıl eder ve Tanrı'nın içten gelen uyarıcı sesinin... (Cız!...) kendisini uarması üzerine kötü davranışlarda bulunamaz. İçten gelen bu uyarıcı sesi tepelerse buna da halk dilinde Allah'ı tepelemek denir. Bu olgu Kuran'da şu ayetle dile getirilir:

“İnsanın önünde ve arkasında, Allah'ın emri ile onu koruyan takipçiler vardır.” (K. 13/11)

İnsan içinden gelen bu uyarıcı sese (cebrail, esin, ilham, ruhul kudüs, vahiy...) uyduğu takdirde iyiliğe odaklanmış; kötülüğü de yaşamından uzaklaştırmış olur ki buna kişinin, biraz yukarıda belirttiğim gibi, ikilikten kurtularak birliğe (tevhid) kavuşması denir. Eğer doğru olana, makul olana, iyi olan, güzel olana uymayıp da; yanlış olana, makul olmayan, kötü ve çirkin olanı uygulama alanına sokarsak Şeytan'a uymuş oluruz. Bu durum Kuran'da şu ayetle dile getirilir:

“Şeytan seni dürtecek olursa Allah'a sı-

ğın doğrusu O, işitendir, bilendir. (K.41/36 DİB)

Burada Allah'a sığınmaktan murat; Şeytan'ın dürtüsü karşısında tam tersine hareketle; doğru olana, makul olana, güzel ve iyi olan davranışa yönelmek Allah sığınmak olarak anlatılır. Yoksa, yeri yurdu, ismi olup da cismi olmayan bir Allah'a nasıl sığınacaksınız...

İnsan, din ilminde anlatılanı doğruları ve güzellikleri yaşamına uyguladığı sürece kendilerini utanca boğacak bir durumla karşılaşmaz. Bilinmelidir ki; Din insanlar içindir, insanlar din için değildir. Ayrıca Din anlaşılacak ve yaşama uygulanmak içindir.

Dinin amacı: İnsanın önce kendini; sonra da Tanrı'yı bilmesidir. Bunun için de Tanrı'nın nerede bulunduğunu ve ne olduğunu bilmek gerekir.

Tanrı Nerededir:

Tanrı'nın bulunduğu yer hakkında şöyle bir hadis vardır:

“İBNİ ÖMER (r.a.) den rivayet edilen şu hadiste İbni Ömer İslam Peygamberine soruyor:

- Allah nerededir? Yerde mi, yoksa gökte midir?..

Resuli Ekrem (s.a.v.) efendimiz de:

Mü'min kulların kalbindedir.” diye cevap verdiler.”

Hadis'in kaynağı için bakınız: **(ARİFLER-DEN İNCİLER. ŞEZİRÂT-ÜL ÂRİFÎN) Mehmet Hanifi Mert. MENZİL YAYINEVİ. 1983. s. 39)**

Dikkat edelim insanın kalbindedir demiyor, mü'min kulumun kalbindedir diyor. Burada mümin

kuldan murat yaşamında eğrilik bulunmayan; kimseyi incitmeyen, helal kazancı ile geçinen, kimse-nin dini ile imanı ile uğraşmayan, kendi sorumluluğunu yerine getiren, doğruluktan dürüstlükten şaşmayan, makam hırsı ve mal mülk, mansıp düşkünlüğü olmayan kişi murat edilmektedir. Din ilminde böyle kişiye “mümin” denir...Allah da ancak mümin kulun kalbindedir...

İnsanı doğru, dürüst, örnek ve erdemli davranışa sürükleyen duygu bir anlamda Tanrı olarak kabul edilir ve bulunduğu yer de mü'min kulun kalbi olarak gösterilir.

Böylece Tanrı'nın ne olduğunu ve bulunduğu yeri göstermiş olduk. Bu görüşümüzü doğrulayan bir hadis daha:

“Kudsi bir hadiste de cenabı Hakk (c.c):

“Yer ve göklerim beni istiyab etmedi; ancak yumuşak ve sakin olan mü'minin kalbi beni istiyab etti.” buyurdular.

Hadis'in kaynağı için bakınız:

(ARİFLERDEN İNCİLER. ŞEZİRÂT-ÜL ÂRİFİN) Mehmet Hanifi Mert. MENZİL YAYINE-Vİ. 1983. s. 39)

Örnek olarak gösterdiğimiz iki hadisin kaynağı Kuran'dır. Birkaç örnek vermekle yetinelim:

“Ben çok yakınım. K. 2/183”

“Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırıldığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağrıma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.” (K. 2/186)

“Korkmayın, ben sizinle birlikteyim; gö-

rür ve işitirim.” (K. 5/4, 12)

“Her nerede olursanız olun ; O, sizinle beraberdir. (K. 8/17)

“Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi, hayat verecek olan şeye çağırıldığı zaman icabet edin. Allah’ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda O’nun katında toplanacağınızı bilin.” (K. 8/24)

“Ve hani sana, ‘Rab’bin gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.” (K. 17/60)

“O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyurum ve görürüm.” (K. 20/46)

“... Biz, ona şah damarından yakınız!...” (K. 50/16)

“Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?” (K. 51/21)

“Ey Muhammed! De ki; ‘Öyleyse Allah’a koşun; doğrusu ben sizi O’nun azabı ile açıkça uyarırım.’” (K. 51/50)

“Biz ise ona, o zaman sizden çok yakınız; fakat siz göremezsiniz.” (K. 56/85)

“Onları siz öldürmediniz; fakat Allah öldürdü. Attığınız okları siz atmadınız, Allah attı.” (K. 57/4)

“İnsan nerede, kaç kişi olursa olsun, Allah onlarla beraberdir.” (K. 58/7)

“Allah’ı unutan kendini de unutmuştur.” (K. 59/19)

Ne demektir “Allah’ın kişi ile onun kalbi arasına girmesi?”

İnsan kendisini doğruluğa, dürüstlüğe, iyili-

ğ e, kanaatkarlığa, erdeme adarsa kötülüğe olan eğilimleri azalır. Bu durumda insanın akli, mantığı, sağduyusu davranışlarına egemen olur. Bu duruma gelen insan kötü bir iş yaptığında Tanrı (aklı, mantığı, sağduyusu, vicdanı...) kendisini uyarır. İçine doğan duygular (vahiy) kendisini kötülük yapmaktan alıkoyar ve böylece sağduyusu ile hareket etmiş olur. Bu da Tanrı'ya yakınlaşmak demektir.

Bu durumu Türkistanlı Şeyh Ebu Said aşağıdaki şekilde ifade eder. Der ki: **”O’nu kullukla arayan bulamaz. O’nu O’nunla arayan hemen-
cecik buluverir.”** (Tevhidin Sırları. Muhammed İbn Münevver. Kabcacı yayınevi. 2003. s. 294)

Demek ki Allah’a kavuşmak için kulluk yetmiyor; O’nu bilmek O’nu yaşamak gerekiyor.

Bu konuda Kuran’da şöyle denilmektedir:

“Kim Allah’a kavuşmayı umuyorsa, bilsin ki Allah’ın tayin ettiği o vakit elbet gelecektir.” (K. 29/5)

Dinin bir tek amacı vardır: Tanrı’yı bilmek... Ne demiş atalarımız: **“Kendini bilen Rabbini de bilir...”** Demek ki Tanrı’yı bilmek için de önce kendimizi bileceğiz...

Din ilminde Tanrı (Allah), mecaz bir anlatımdır. Tanrı kavramı binlerce kavramı kapsar. .

Aşağıdaki iki ayet konumuza açıklık getirmeye çalışmaktadır. Önce alt alta olan şu iki ayeti okuyalım:

Birinci ayet:

“(Ey Muhammed!) Sana ganimetler hakkında soruyorlar. De ki: **“Ganimetler Allah’a ve**

Resûlüne aittir. O halde, eğer mü'minler iseniz Allah'a karşı gelmekten sakının, aranızı düzeltin, Allah ve Rasûlüne itaat edin." (K. 8/1)

İkinci ayet:

"Bilin ki, **ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri** mutlaka Allah'a, Peygamber'e, onun yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir." (K. 41)

Birinci ayette "**Ganimetler Allah'a ve Resûlüne aittir.**"; ikinci ayette "**ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri**" deniyor.

Eğer gerçek anlamda bir Tanrı olsaydı; öncesini ve sonrasını bilen Allah fikir değiştirir miydi? Önce "**Ganimetler Allah'a ve Resûlüne aittir.**" deyip de; sonradan fikrini değiştirerek "**ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah'a ve Resûlüne aittir.**" der miydi?

Bu çelişkiyi değerlendirebilmek için bu iki ayette Tanrı'dan ne amaçlandığını bilmek zorundayız. Bu ayetlerde Tanrı'dan murat, 41. ayette de açıklandığı gibi "peygamberin yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmış yolculardır".

Burada Tanrı sözcüğü kamu yararını kapsamaktadır. Ganimetler Allah'a Resulüne denirken amaçlanan budur. Yoksa, yerin ve göğün maliki Allah ganimeti neylesin? Demek istediğim ayetlerde geçen Allah kavramının neyi kapsadığını bilmek gereğidir; yoksa, ne demek istendiğini anlayamayız.

Bu durumda Tanrı'nın akla, bilime, mantığa ve sağduyuya uygun bir tanım yapmak gerekmektedir. Böyle bir tanım ancak şu biçimde yapı-

labilir:

Tanrı Nedir?

“Tanrı, madde olarak yoktur, mânâ olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Kişi (zat) olarak yoktur, nitelik (sıfat) olarak vardır.”

Bu tanım; akla, bilime, gerçeğe, mantığa ve sağduyuya uygundur. Bu tanıma göre insanın kendisi dışında bir varlık (Tanrı=Allah) araması akla, mantığa, sağduyuya ve de dinin gerçeğine aykırıdır.

İnsan, her ne ararsa kendinde aramalıdır. Bu gerçeği Hacı Bektaş-ı Veli şu mısralarla dile getirmektedir.

“Hararet nardadır, saç'ta değildir.

Dervişlik baştır taç'ta değildir

Hakkı arar isen gönlünde ara

Mekke'de, Kudüs'te, Haç'ta değildir.

(BÜTÜN YÖNLERİ İLE BEKTAŞİ Fıkra ve Nükteleri. Kaynak Kitapları 5. Ayyıldız Yayınları. s. 16)

Gökte bulunduğu sanılan bir Tanrı'dan haber ve bilgi geldiğine inanmak insan aklının normal işleyişini sekteye uğratır. Böyle bir düşünce insanın kendi aklına ket vurur...

Gökten bilgi ve haber gelmesi, vahiy indirilmesi mecaz anlamdadır.

Bu konuda Şeyh Bedrettin Simavi; **“Kuran, Peygamberin sözüdür. Ancak Tanrı kelamı de-**

meyen kafir olur!” (Varidat) demektedir.

Demek ki Tanrı kelamı insanlık hayrına söylenen ve insanları; güzel ahlaka, edebe, erdeme yöneltten bütün sözlere, kim söylerse söylesin, Tanrı kelamı denir...

Tanrı kavramı; doğru dürüst yaşamı, genel doğruları, insanlık yararına eylemleri, bütün olumlu kavramları, yüce düşünceleri ve bütün ortak ve genel değerleri kapsar..

Dolayısıyla bütün bu değerleri Tanrı kabul ederek kutsallaştırmanın hiçbir sakıncası yoktur. İnsanlar bu kavramları kutsallaştırarak yaşamına uygularsa huzur içinde (Cennet'te); uygulamazsa huzursuzluk içinde (Cehennem'de) yaşar.

Bütün dinler; insanoğlundan, bu kavramları Cehennem korkusuyla ve Cennet ödülü karşılığında yaşamına uygulamasını ister...

Buraya kadar anlattıklarımızın özeti Tanrı (Allah) bir anlamda insanın kendinde bulunur. Tanrı, insandaki; akıl, mantık, sağduyu ve vicdanın sesidir. Bilinmelidir ki insanın olmadığı yerde Tanrı (Allah) yoktur; ama, Yaratan (madde) vardır; bu da Doğa'dır.

Şimdi Tanrı'nın insana yakınlığını ve hatta insanın kendisinde olduğuna ilişkin Kuran ayetlerini bir kere daha sıralayalım:

“Ben çok yakınım. K. 2/183”

“Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırıldığında, çağırısına cevap veririm. Öyleyse benim çağırma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.” (K. 2/186)

“Korkmayın, ben sizinle birlikteyim; görür ve işitirim.” (K. 5/4, 12)

“Her nerede olursanız olun ; O, sizinle beraberdir. (K. 8/17)

“Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi, hayat verecek olan şeye çağırıldığı zaman ıca-bet edin. Allah’ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda O’nun katında toplanacağınızı bi-lin.” (K. 8/24)

“Ve hani sana, ‘Rab’bin gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.” (K. 17/60)

“O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle bir-likteyim; duyurum ve görürüm.” (K. 20/46)

“... Biz, ona şah damarından yakınız!...” (K. 50/16)

“Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Ar-tık görmüyor musunuz?” (K. 51/21)

“Ey Muhammed! De ki; ‘Öyleyse Allah’a koşun; doğrusu ben sizi O’nun azabı ile açıkça uyarırım.’” (K. 51/50)

“Biz ise ona, o zaman sizden çok yakınız; fakat siz göremezsiniz.” (K. 56/85)

“Onları siz öldürmediniz; fakat Allah öldürdü. Attığınız okları siz atmadınız, Allah attı.” (K. 57/4)

“İnsan nerede, kaç kişi olursa olsun, Al-lah onlarla beraberdir.” (K. 58/7)

“Allah’ı unutan kendini de unutmuştur.” (K. 59/19)

Bu konuda bir de “Hiçbir yere sığmadım; mümin kululumun kalbine sığımdım.” anlamında

hadis olduğunu yukarıda kaynağı ile birlikte açıklamıştık.

Doğru dürüst yaşam ilkeleri, genel doğrulara bağlılık, insanlık idealine hizmet ve insanlık yararına eylemlerde bulunmak, bütün olumlu kavramları yaşamına uygulamak, yüce duygu ve düşünceleri, bütün ortak ve yüksek değerleri yaşamında üstün tutmak Tanrı kavramının kapsamı içindedir.

Tanrı bütün genel doğruları, olumlu kavramları, yüce duygu ve düşüncelerle ortak ve yüksek değerleri kapsar. Sayılan bu yüksek değerlere saygı ise sağlıklı insanın; aklını, mantığını, sağduyusunu, vicdanını simgeleyen kutsal ruhtur. Bu ruh insanı; doğru olanı, iyi olanı, güzel olanı yapmaya yönelten olumlu duygudur ki bu duyguya İslamiyet'te Cebrail, Hıristiyanlıkta Kutsal Ruh denir...

Ayrıca şu da bilinmelidir ki Tanrı yaşayan insanlar için söz konusudur. Ölen insanlar için Tanrı söz konusu değildir. Öyle ki yaşayan insanlar içinde bile Tanrı bilgisi ve din duygusu bilincine ermeyenler için Tanrı söz konusu değildir. Bunlar yaşadıkları halde “ölü” sayılır.

Bu nedenle İncil'de **“Allah ölülerin Allah'ı değil; ancak, yaşayanların Allah'ıdır.”** (İncil. Mat. 22/32. Mar. 12/27. Luka, 20/38) denir.

Şunu önemle belirtelim ki insan yaptığı eylemlerin hesabını yaşarken verir. Tanrı'ya hesap vermek yaşarken söz konusudur; öldükten sonra hesap verilecek bir yer yoktur. Hepsi yaşarken söz konusudur.

Bu demektir ki öyle ölüp de mezara girdiği-

miz de bizden hesap soracak bir mercii yoktur. Allah, fiziksel olarak ölmüş insanlar için olmadığı gibi; yaşadığı halde ölü olanlar (basireti bağlanmışlar) için de söz konusu değildir.

Tanrı, yaşadığı halde ölü olanlar için değil; diri olanlar için yaşarken söz konusudur. Bu nedenle Kuran'da şöyle denmiştir:

“Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” denilecektir.” (K. 17/14; ayrıca bakınız: 78/40)

Yaşadığı halde ölü olanlar ne demektir. Bunlar kötülüğe karşı bağışıklık kazanmış olan kişilerdir ki; bunlar, yaptığı kötülüklerden rahatsız olmazlar. Öyle içlerinde yaptığı kötülükten ya da başkasının başına gelen felâketlerden mutluluk duyanlar bile vardır ki bunlara din ilminde **“ölü”** denir. Bu tezimize de Kuran'dan bir örnek vermekle yetinelim:

“Ölü iken dirilttiğimiz ve kendisine, insanlar arasında yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimsenin durumu, hiç, karanlıklar içinde kalmış, bir türlü ondan çıkamamış kimsenin durumu gibi olur mu? İşte kafirlere, işlemekte oldukları çirkinlikler böyle süslü gösterilmiştir. (K. 6/122)

Burada 2. Halife Ömer'in Müslüman olmadan önceki durumu **“Ölü”**; Müslüman olduktan sonraki durumu **“Diri”** olarak ifade edilmektedir.

Öldükten sonra hesap vermenin anlamı şudur. İnsan ölmeden önce ölürse; yani yeniden doğar ve eskiden yaptıkları bütün kötülüklerle tövbe ederek doğru dürüst bir yaşama yönelirse geçmiş

ile hesaplaşmaya;...

Yeniden doğmadan önce; yani, ölmeden önce ölürse, yaptığı bütün kötülükler film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başlar ve vicdan azabı çeker.

Tanrı'ya hesap verme budur.Yaptığı bütün kötülüklerden vicdanen rahatsız olmasıdır. Din ilminde buna Cehennem azabı çekme denir... Bunu, benim gibi ölmeden önce ölenler ve yeniden doğanlar bilir...

Diri; yaptıkları kötü eylemlerden anında rahatsız olan, yaptığı olumsuz davranıştan ötürü özür dileyerek iyi davranışlara yönelen ve daima tutarlı ve doğru dürüst yaşamı yeğleyen ve kötülük yapmaktan korkan, doğru dürüst ve iyi bir iş yaptığında mutluluk duyan insandır.

Din ilminde kötü ve olumsuz bir davranışta bulunanlar Allah'a karşı gelmiş sayılır. Halk arasında yanlış bir davranışta buluna, yalan söyleyene "Allah'ı tepeleme!" denir ki kaynağı yukarıda anlatılmıştır.

Dinin amacı: İnsanın erdemli bir yaşam sürdürmesi ve olgunlaşmış bilge bir insan olmasıdır. Bunun için insan olumlu ve olumsuz davranış ikilemi ile karşı karşıya geldiğinde; olumlu olanı, iyi olanı yaptığı takdirde Tanrı'ya yaklaşmış sayılır.

Bu gerçek İncil'de şu şekilde dile getirilir:

"Rabbi bulunabilirken arayın. O'na yakinken seslenin. Kötü kişi, kötülüğü; haksız insan da haksız düşüncelerini bıraksın. (Tevrat. İşa-ya, 55/6,7)

Bu durum Kuran'da şu şekilde ifade edilir:

“Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının, ona yaklaşmaya vesile arayın ve onun yolunda çaba gösterin ki kurtuluşa eresiniz. (K.5/35)

Bir insan iyilik ya da kötülük gibi bir ikilem karşısında kaldığında, iyi olanı yapınca Tanrı’ya yaklaşmış sayılır.

Adalet ve doğruluktan ayrılmayan, çıkarları için hakkı tepelemeyen, emanete ihanet etmeyen, haksız kazanca tenezzül etmeyen, kanaatkâr olan, kötülük yapmaktan kaçınan, olaylar karşısında kızgınlığa kapılmayan, sır saklayan, sözünde duran, yalan söylemeyen, yaşamı doğru dürüst olan insan Tanrı’ya yaklaşmış sayılır...

Bir önceki ayette de belirtildiği gibi; İyî olanı yapmak Tanrı’ya ulaşmak için bir vesiledir. İyî olanı yapan bir insanın mutlu ve huzurlu olduğu her zaman görülmüştür. Doğru olanı, iyi olanı yapan insanın hiçbir kaybı olmaz. Böyle bir alışkanlık kazanmamız durumunda Tanrı ruhumuza egemen olur...

Bir insanın ruhunda ya Tanrı (iyiliğe olan eğilim); ya da Şeytan (kötülüğe olan eğilim) hakimdir. Hangisini beslersek o galip gelir. Eğer iyilik yapma fırsatı doğmuşken iyilik yaparsanız Tanrı’ya yaklaşmış olursunuz. Yok, kötü duygular baskın çıkarsa bu durumda ruhunuza egemen olan Şeytandır ve siz Tanrı’dan uzaklaşmış olursunuz...

Din taklidi, insana yalancı (kazip) bir huzur verir; ama insanı ikilikten kurtaramaz, olgunlaşmış bir insan yapmaz. Oysa dinin amacı; insanın olgunlaşması Tanrıyla bir olmasıdır. İnsan Tanrı’ya

kavuşmakla birliğe erer ve ikilikten kurtulur. Böylece Allah-insan ikiliği de ortadan kalkmış olur...

Birçok okuyucum bana; "Dine inanmadığın halde niçin dinle ilgileniyorsun!" diye çıkışıyor. Oysa ben dine inanmayan bir kişi değilim. Ben, Tanrı'ya ve Yaradan'ın bizi yaratırken bize verdiği dine inanırım. Bu inanışımın kaynağı da Kuran'dır.

Okuyalım:

"Hakka yönelen bir kimse olarak yüzünü dine çevir. Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fıtrata sımsıkı tutun. Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur. İşte bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (K. 30/30)

Musa'nın, İsa'nın, Muhammed'in Şeraitine değil Yaratanın bizi yaratırken ruhumuza verdiği dine inanır ve bu dini yaşarım.

İnsanın yaşamını yalnızca tapınmalara hasretmesi ile Tanrı'ya ulaşamayacağına inanırım. Bu konuda Şeyh Ebu Sid şöyle demektedir:

"O'nu kullukta arayan bulamaz. O'nu, O'nunla arayan hemencecik buluverir." (TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kâbalcı yayınları. 2003. s. 294)

Bu nedenle günümüzdeki tek tanrılı dinlerin ritüellerinin insanı Tanrı'dan uzaklaştıracağını ileri sürüyorum.

Kanıtım da şu ki; bu dinlerin, tarih boyunca Tanrı adına, Din adına birbirlerini öldürüp durmasıdır.

Hiç insan; Allah için, din için birbirini öldürür mü? Bu nasıl din anlayışı...

İnsanın ahlak bakımından olgunlaşp geliş-

mesinde din anlayışının önemli bir yeri olduğuna inanıyorum. Bunun için de din anlayışında günümüz ahlak, bilim ve hukukuna ters düşen kuralları ile ters düşmeyenleri göstermeye çalışıyorum.

Değil mi ki yaratıcı (Doğa) bize akıl vermiştir. Biz, bize verilen bu akıl aracılığıyla huzurlu ve mutlu olmanın yollarını araştırmakla yükümlüüz.

Bundan sonraki yazılarımda “Tasavvuf Konusunu” açıklamaya çalışacağım Hemen altta “SIRLARIN SIRRI” konusunda açıklamalar yapıyorum.. .

Bilmediklerimiz, yanlışlarımız olabilir. Bu konuda bilmediklerimiz, yanlışlarımızı edep daireesinde bize gösterenlere teşekkür edeceğimiz gibi saygı da duyarız.

+

2. SIRLARIN SIRRI

Önce sevgi sana;
Karalamaya soru sorulmaz, ama?

Burada Selam usta dediğin ben miyim?
Yoksa başka biri mi?
Nasıl bileyim?

Hadi bana soruldu diyeyim.
Önce şu “ezoterik bilgi” nedir sana yanıt vereyim.

Şu anlaşılmalıdır: ‘Ezoterizm’ denince
Ezoterizm içinde yaşadığımız topluma aykırı

bir düşünce...

Bu “ezoterik bilgi” Bektaşîlerde, Masonlarda, Alevi Dede-Babalarında, Başka başkadır.diğer Batıniler arasında...

Bu bilgiler inisiyelere anlayış ve gelişmelerine göre kırım kırım verilir.

Bütün bu ezoterik bilgilerin babası, üç kere bilge olarak tanınan Hermes'tir..

Hermes'e göre: “İnsan; Tanrı'nın, Allah'ın: ateşin, suyun, havanın, toprağın özü, özetidir.

Ancak bu bilgiler ham ervahlara (Gelişmemiş insanlara) verilmemelidir...

Eğer verilirse, onlar tarafından öldürüleceğiniz bilinmelidir.”

Evet, Prof. Dr. ve Eski Diyanet İşleri Başkanı Süleyman Ateş'in dediği gibi; **“Yüce Allah her mekânda vardır...”** denemez (26.8 2006 VATAN) Çünkü lağım çukurunda Allah olamaz.

Allah yalnızca ve yalnızca olgun insanın olduğu yerde vardır

Ve olgun insanın olmadığı yerde yalnızca Yaratan madde vardır.

Allah başkadır, Yaratan başkadır, Ancak Yaratan da Allah kavramının kapsamı içinde yer alır...

Tanrı dediğin; yüce değerler, genel doğrular, üstün duygulardır...

Tanrı tanımının bir de genel tanımı yapılır.

“Doğa yasaları, toplumun olumlu kuralları, insanın üstün değer yargıları da Allah olarak anılır.

Bütün bu bilgiler tasavvuf ilminde “Sırların Sırrı” olarak yer alır.

“ Sırların Sırrı” inisiyeden geçmiş olgun insanlardadır.

2Sırların Sırrı” yalnızca kutsal kitaplarda vardır...

İşte örnek:

Bilmem nasıl olur, bir tane İncil’den, bir tane da Kuran’dan versek.

İncil’den:

“Filipus ona (İsa’ya) dedi:

- Ya Rap Babayı bize gösterirsen yeter!

İsa ona dedi:

- Bu kadar zaman sizinleyim ey Filipus, beni tanımadın mı?

Beni görmüş olan, Babayı görmüş olur;

Sen nasıl ‘Babayı bize göster, diyorsun.

İman etmiyor musun? Ben Babadayım,

Baba da bendedir...

Halâ anlamadın mı?” (İncil. Yuhanna. 14/8)

Kuran’dan:

“ Kim peygambere itaat ederse, Allah’a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse, (bilsin ki) biz seni onlara bekçi göndermedik.” (K. 4/80)

Bu ayetler; Tanrı Peygamber özdeşliğinin delilleridir.

Bunları ne demek olduğunu ancak “Sırların Sırrı”na erenler bilir.

Dediğim gibi; Tevrat’ta, İncil’de, Kuran’da bu tür ayetler çoktur.

Ne var ki bunları anlayan yoktur.

Eğer benden ezoterik bilgiler veren kitap istiyorsan yanıtlım şudur,

Öncelikle İncil’in Yuhanna bölümünü okunup anlaşılmalıdır.

Bilinmelidir ki; İncil’in Yuhanna bölümü bütün batınî tarikatların temel kitabıdır.

Bir de şu kitap bulunup okunmalıdır:

(HERMES. Metinler&Çalışmalar. EGA META YAYINLARI. Derleyen ve Yayına hazırlayan Engin Emir. İzmir, 2006 Engin Emir. İzmir 2006)

Bu kitap her kitapçıda satılmaz...

Arayıp bulunmalıdır...

İşte sana “Sırların Sırrı”nı ilişkin ilk bilgiler...

Aklı olan “Sırların Sırrı”na ermek için akılcı bir öğretmene gider.

Mevlana bu konuda kılına tiken batan çıkar-
mak için çabalayan bir eşek örnek verir.

“Kılına batan tiken çıkarmak isteyen eşek;
kuyruğunu salladıkça tiken daha derine girer!..”

“Sırların Sırrı”na erişmek için akılcı bir öğretmene gitmen gerekir!” der. (Mesnevi 1. Cilt)

Süt’ü istediğin kadar kaynat; kendi kendine olmaz yoğurt!..”

Kaynayan süte maya çalmazsan tutmaz yoğurt...

Benim 30 yıl hizmet ettiğim mürşidim Dr. Emin Kılıç Kale şöyle derdi: **“Okumak deva değil, anlamak şifa değil. Kendine sen ey gönül bir tabip ara...”**

Demek istiyordu ki; gönlüne batan tikenin çıkaracak bir öğretici, öğretmen ara...

Kendi dışında bir Allah arayan öğreticiyi öğretmen, sanma...

Sakın ha sakın, zannının arkasına düşene aldanma...

Şimdi kal sağlıcakla...
Daha ne desin sana

Av. Hayri Balta.

+

3. TANRI KAVRAMI

İnsanlar toplum halinde yaşamaya başladığı günden bu yana Tanrı düşüncesi ile meşgul olmuşlardır. Başlangıçta Tanrı düşüncesi insanların doğa karşısında, bilgisizliğinden, korkusundan, yetersizliğinden doğmuştur. Bir sel baskını, bir yıl-

dırım düşüp yangın çıkması, bir deprem olup onlarca kişinin ölmesi veya kaybolması üzerine ilkel insanlar bu olayları, günahları yüzünden, Tanrıların kendilerine verdiği ceza olarak kabul etmişlerdir.

Zamanla tek Tanrı düşüncesine indirgenen bu düşünce giderek gelişime uğramış ve günümüzde kimi aydınlarımız tarafından en sağlıklı bir zemine oturturulmuştur. Artık Doğa'nın, Evren'in, insanın dışında bir Tanrı aramanın bilimsel düşünceye aykırı olduğu kanısına varılmıştır. Tanrı sözcüğü, çeşitli kavramları simgeleyen dinsel bir terime dönüşmüştür. Bu gelişmeyi Falih Rıfkı Atay şöyle özetlemiştir: **“İnsan bilgi sahibi oldukça, korkudan kurtuldukça, imgesel varlık gider yerine bilge insan gelir.”**

Bütün dinler; kölelik döneminden başlamak üzere, egemenlerin toplumu yönetme ve tepkisizleştirme (miskinleştirme) aracı olarak kullanılmıştır. Her ne kadar solcular dinlerin oluşmasını sınıfların ortaya çıkmasına bağlamışlarsa da; dinler, sınıflar olmadan önce ortaya çıkmıştır. Çünkü dinlerin nedeni toplumsaldır, kültürel, ruhsaldır. İkel toplum aşamasında bile Allah, din inancı toplumu etkilemiştir. Sınıflar ortaya çıkmadan önce de insanlar din kurumunu oluşturmuştur.

Sınıflı toplumlarda dinler ezilen sınıfları; durağan, tepkisiz, miskin bir insan olarak eğitmiştir. Toplumun bireyleri hak aramaktan yoksun olarak haksızlıklara direnmeyi akıl bile edememiş, bu dünyayı cennete çevirmek dururken şu dinli şu dinsiz diye ortalığı kan gölüne dönüştürmüştür.

Böylece güzelim dünyayı cehenneme çevirmişlerdir. Bu dünyayı cehenneme çevirirken de Allah'a hizmet arz ettiklerini sanmışlardır. Cihat sırsında ölünce de cennette gideceklerine inanmışlardır. Bunun sonucunda insan kendisine yabancılaşmıştır. İnsan kendisine yabancılaşınca bilgisizliğe, yoksunluğa, yoksulluğa, bağışıklık kazanmıştır.

Şaşırtıcı olanı insanların bu durumda olması bir beceriymiş (meziyetmiş) gibi gösterilmiş; öyle ki insanlar pasifliğe, tepkisizliğe, miskinliğe özen-dirilmiştir. Bunların başında egemenlere şirin görünmek isteyen din adamları gelmektedir. Kaldı ki din adamları tarih boyunca egemenler tarafından kullanıla gelmiştir ve halen de bu durum sürüp gitmektedir. Egemenler de din adamlarının halkı uyutması karşılığında onları görüp gözetmiştir. Din adamlarının kendilerine sadakatlerini ödüllendirmiştir. Din adamları da bu görevi başarı ile yerine getirdikleri için her dönemde devletin, egemenleri tarafından korunmuş ve el üstünde tutulmuştur.

Din adamlarının asıl görevi; din düşüncesini insana, aslından gerçeğinden, saptırarak yanlış öğretmektir. Şunu önemle belirtmek gerektiğini duyuyorum ki insanları Tanrı'dan uzaklaştıran din adamlarıdır. Böylece insan başına geleni Tanrı'dan sanarak bütün haksızlıklara, yoksunluklara, yoksulluklara sabırla katlanmayı bir sınav sanmaktadır. Oysa insanın başına gelen iyiliklerinin ve kötülüklerinin sonucudur:

Artık kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse, onun mükâfatını görecektir.” (K. 99/7)

Kim de zerre ağırlığınca bir kötülük işler-

se, onun cezasını görecektir. (K. 99/8)

İnsanın başına gelen iyilik ve kötülük kendi eylemlerinin sonucudur. Öyle sanıldığı gibi ne gelirse Allah'tan değildir. Okuyalım:

“Sana ne iyilik gelirse Allah'tandır. Sana ne kötülük gelirse kendindedir.” (K. 4/79)

Bütün bu haksızlıkların, yoksunlukların, yoksullukların Allah'tan geldiğini sanan insanlar bunlara katlanmayı bir kulluk görev bilen toplumlar sefil ve perişan yaşamaktan kurtulamamışlardır.

Tanrı kavramı ile din duygusu hiç de öyle anlatıldığı gibi değildir. Tanrı kavramı, dinsel bir terimdir. Erdem'in içeriğinde bulunan bütün olumlu kavramları kapsayan simgesel bir demettir.

Tek Tanrılı dinlerde Tanrı tanımı aşağı yukarı şöyle yapılır: **“Eşi ve benzeri olmayan; bütün eksikliklerden uzak, her şeyi yoktan var eden (Lavasion yasasına göre “Hiçbir şey yoktan var olamaz; var olan da, yok olamaz.” (Maddenin sakınımı yasası...), insanı ve diğer canlı cansız her şeyi yoktan var eden, koruyan, rızkını veren (Oysa bu gün Afrika'daki insanların çoğu açlıktan kırılmaktadır...), gücüne ve büyüklüğüne denk olmayan, yazgımızı (kaderimizi) belirleyen, sonra da dilediğini kâfir, dilediğini Müslüman eden, kâfir ettiklerini cehenneme sokan, yaptıklarına akıl sır ermeyen, dokunulmaz (la yüssel) soyut bir kavramdır. ”**

Görüldüğü gibi ne kadar olumlu nitelikler varsa; bunlar, imgesel (hayali) bir varlığa mal edilmektedir. Sonra bu var sandıkları bu kavrama birbirleriyle yarışırmasına yağ çekerek dalkavukluk

yapmaktadırlar. Uydurmada uyuşmakta, yalanda yarışmaktadırlar. Bu yalanlar, uydurmalar öylesine sık yinelenmektedir ki; herkes kendi yalanını gerçek sanmakta, hayalinde yarattığı bir soyut bir kavrama gerçekten varmış gibi tapmakta ve ondan dualarla dilekte ve istekte bulunmaktadırlar. Oysa bu tanım bilime aykırıdır. Determinizmim kuralı gereğince her sonucun bir nedeni vardır. Sebep sonuç kavramına bakarsak başlangıcı bulamıyoruz. Oysa başlangıç diye bir şey yoktur. Var olan ne varsa vardan vardır ve vardan görünüre (zuhura) çıkmaktadır.

Bilimsel gerçeğe aykırı olan bu Tanrı tanımı; akla da, mantığa da aykırıdır. Akıldan ve muhakeme yürütmekten korkan insan bilgisizliğe, yoksulluğa ve geri kalmaya mahkûm olmaktan kurtulamamaktadır. Aklını kullanarak sorunlarına bilimsel çözüm bulacağına tapınmaya ve dualara sığınmaktadır.

Hele Kuran'da bulunan şu ayet "İnsan Haklarının ve Temel Özgürlüklerinin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin; düşünce, vicdan ve din özgürlüğü maddesindeki" "Herkes düşünme, vicdan ve din özgürlüğüne sahiptir" (Mad. 9) ilkesine aykırı olduğu gibi Anayasa'mızın 10. maddesinde geçen "Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir." kuralına da aykırıdır.

İşte Anayasa'mızın 10. maddesine aykırı olan ayet: "**Kitap verilenlerden Allah'a, ahret gününe inanmayan, Allah'ın ve Peygamberi-**

nin haram kıldığını haram saymayan, hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın.” (K. Tevbe. 9/29)

Ne demek “**hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşmak?**” (K.Tevbe. 9/29)

Böyle bir düşünceyi insanlığa kabul ettirmeye çalışanın terörist diye kafasına çökerler... Çünkü böyle bir anlayış günümüzün ahlak, akıl, hukuk ve insan haklarına aykırıdır.

Oysa dinin temeli akıl, barış, Hak'ta saygı, doğruluğa dürüstlüğe önem sevgiye değer vermek, hoşgörü ve inançlara saygı göstermektir...

“Akli olmayanın dini de yoktur” denir. Bütün dinlerin asıl amacı insanın iradesini kullanarak kendini olgunlaştırıp; insanların barış ve sevgi içinde yaşamasını sağlamak olmalı iken günümüz tek Tanrılı din anlayışı bu kuralı bozmaktadır...

Din insanlar için olacağına; insanlar din için olmuştur ve böylece insanları yalnızca tapınmaya yöneltmiştir. “Yat, kalk! Kabul eden Hak!” denilmiştir. Hatta öyle ki “Her türlü günahı ölünceye kadar işle; ancak ölürken tövbe et, bir salâvat getir doğru cennetliksin!” denmiştir.

Ne kadar yanlış bir anlayış... Böyle bir anlayış bütün kötülüklerin kaynağı olmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü yapılan kötülük (günah) af dilendiğinde, Müslüman olduğunda nasıl olsa bağışlanacaktır düşüncesi insana her türlü çılgınlığı yaptırabilir. Nasıl olsa sonunda bağışlanma vardır...

Aklı kullanmadan, düşünmeden; yatıp kalkmak, oruç tutmak, hac'ca gitmek, kurban kesmek insanı olgunlaştıracağına hamlştırır. Müslüman olmayanları karşı kin ve düşmanlığa motive eder.

Bunun açık kanıtı yüzlerce cihat ve şiddet ayeti yanında K. 9/29 ayetidir. Yeniden okuyalım: **“Kitap verilenlerden Allah’a, ahiret gününe inanmayan, Allah’ın ve Peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşı.” (K. Tevbe. 9/29)**

Oysa dindar olmak demek; ahlak, edep, erdem, hikmet, marifet, ve her bakımdan bilge olmayı gerektirir ve insana aklını insanlık yararına kullanmayı; dini, ırkı, inancı ne olursa olsun insanları sevmeyi öğretmek demektir.

Bu durumda Tanrı’nın akla, bilime ve mantığa uygun bir tanımı yapmak gerekmektedir. Böyle bir tanım ancak şu biçimde yapılabilir:

Tanrı (Allah) Tanımı: Üstesinden geleceğimiz Doğa (Evren) yasaları, toplum kuralları ile aklın, bilimin ve kültürümüzün verileri ile oluşan sağduyumuz, vicdanımız yanında, uyguladığımızda yüzümüzü kızartmayacak genel doğrular, olumlu kavramlar, üstün değerlerdir...

Çünkü Allah:

**Madde olarak yoktur, mana olarak vardır.
Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.
Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.
Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.
Zat (kişi) olarak yoktur, isim-sıfat olarak**

vardır.

Bu tanım; akla, mantığa, bilime ve gerçeğe uygundur. Bu tanıma göre insanın kendisi dışında bir varlık aramaması; her ne ararsa kendinde araması gerekmektedir.

Bu gerçeği Hacı Bektaş-i Veli şu mısralarla dile getirmektedir.

**“Hararet nardadır, saç'ta değildir.
Dervişlik baştadır, taç'ta değildir.
Hakkı arar isen gönlünde ara.
Mekke'de, Kudüs'te, Hac'ta değildir.”**

(BÜTÜN YÖNLERİ İLE BEKTAŞI Fıkra ve Nükteleri. Kaynak Kitapları 5. Ayyıldız Yayınları. s.16)

Gökte bulunduğu sanılan bir Tanrı'dan haber ve bilgi geldiğine inanmak insanın kendi aklına vurduğu en büyük kettir (engeldir).

İnsan; ahlaksal erdemleri, genel doğruları, olumlu kavramları, yüce değerleri, yaşamına uygularsa kendini, huzur içinde (Cennet'te); uygulamazsa, huzursuzluk içinde (Cehennem'de) bulur.

Peygamberler; eski çağlarda toplumun din konusunda en bilgili ve bilge kişileridir. Bunların toplum yararına olduğu sanılan bütün sözleri yüceltilerek Tanrı kelamı olarak nitelendirilir. Günümüzde bu görevi arifler yerine getirir. Bütün kutsal kitaplar; peygamberlerin, din adamlarının, bilgin ve bilge kişilerin sözleridir... Bu nedenle Peygamberleri görüşlerine göre değerlendirmek gerekir.

Peygamberler; görüşlerine inandırıcılık sağ-

layabilmek ve kendilerini topluma kabul ettirmek için Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi olduklarını ileri sürmüşlerdir. Oysa Tanrı rabbil alemdir. Yalnız peygamberlerini değil; doğru, dürüst, erdemli yaşayan herkesi sever ve bunlara varlığını duyurur...

Yeter ki insan, insanlığına yakışır erdemli yaşamı ilke olarak benimsesin ve yaşamına uygulasın. Peygamberlerini seven Tanrı, doğru dürüst yaşayan, kişiliğine leke sürmeyen insanları niçin sevmesin?...

Kaldı ki Tanrı'nın peygamberlerini sevdiği de kuşku götürür. Eğer dedikleri gibi Peygamberlerini sevmiş olsaydı; kendilerini, çocuklarını ve torunlarını ölümden kurtarırdı.

Çünkü peygamberlerden çoğu öldürüldüğü gibi İslam Peygamberinin de Ehl-i Beyti (Aile bireyleri...) kılıçtan geçirilmiş, kimilerinin başı kesilmiş, yakalanmayanlar ise yaşamını sürgünlerde geçirmek zorunda kalmıştır.

En sevgili peygamberi olduğu ileri sürülen peygamberin Hüseyin adlı torunu ile ailesi Kerbela'da susuz bırakıldıktan sonra kafası kesilerek öldürülmüş; büyük torunu Hasan ise zehirlenmiştir.

Bütün bunlar olurken Allah kılını bile kımıldatmamıştır. Tanrı, peygamberlerini bu kadar sevmiş de peygamberleri ve torunları öldürürken neredeydi? Demek ki bu Tanrı söylemini gerçek anlamda değil de, yukarıda tanımını yaptığım biçimde anlamalıdır.

Bütün bunlar Tanrı'yı bilmemekten ileri gelir.

Bu tür insanları gördükçe; bunların, Tanrı kavramından habersiz olduklarını görürüm.

Hiç Tanrı; kâfir, mümin ayrımı yapar mı? İnsanları kafir mümin diyerek birbirine düşürür mü?

Gelin şu Tanrı kavramını anlamaya çalışalım ve “Bütün insanları insan oldukları için sevelim...” Şimdi benim bu görüşlerim rahmanî mi, şeytani mi?

+

4. ALLAH VARDIR

“Bir kimsenin bilgisi çoğaldıkça Allah korkusu da çoğalır.

Allah korkusu çoğaldıkça Hakk’a karşı itaat ve ibadeti de artar.

(Seyyid Abdülkadir Geylani k.s.)

Semerkand Takvimi. 10 Kasım 2009

+

Allah’ı bilmeyenler;

“Allah’ın varlığı kanıtlamaz!” derler.

Allah’ı bilmediklerinden böyle derler.

Şimdi ben,

Allah’ın varlığını kanıtlarsam bana ne derler?

Çünkü Allah:

Madde olarak yoktur, mana olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Zat (kişi) olarak yoktur, isim-sıfat olarak vardır.

Allah, simgesel, mecazi bir anlatımdır.

Allah deyimi:

Bütün genel doğruları, olumlu kavramları, üstün değerleri,

Yüce duygu ve düşünceleri

İnsanlıkça kabul edilmiş ortak erdemleri,

Akla, sağduyuya, mantığa ve vicdana uyan işlemleri

Ahlak kurallarından oluşan etik ilkeleri kapsar....

Bütün bu saydıklarım İslamiyet'te Hak kavramı ile ifade edilir.

Hak ise; İslamiyet'e göre Allah'ın ta kendisidir.

“Böyledir. Çünkü Allah, Hak'kın ta kendisidir.

O'nun dışındaki taptıkları ise batılın ta kendisidir.

Gerçek şu ki Allah, evet O, uludur, büyüktür.” (K. 22/62. Diyanet Vakfı Çevirisi. K. 24/25'e de bakabilirsiniz...)

Allah çayın içinde erimiş şeker benzer.

Gözle görülmez çayın içindeki şeker...

Ancak çayı içince insan; şekerin varlığını hisseder.

Allah, duyu organlarıyla algılanmaz...

O'na elle dokunulmaz...

Allah, doğru, dürüst yaşandığında varlığını

gösterir.

Doğru dürüst yaşadığımızda varlığı hissedilir.

Şimdi biz;

Hak'ka uyarsak; Allah'la ile iç içe olduğumuzu biliriz.

Allah, doğru dürüst yaşamın lezzetidir.

Tıpkı çayın içinde görülmeyen şeker gibidir

Bu lezzet (Allah) kötü olanı değil; iyi olanı yaptığımız takdirde kendini hissettirir.

Bunun doğrulanması, sağlaması, testi yapılabilir.

Doğru dürüst yaşadığımız takdirde, Allah varlığını gösterir...

Böylece Allah'ın varlığı kanıtlanmış oluruz.

Yaşamda huzur ve güven buluruz...

+

5. ALLAH'I BULMAK

Ebu Sait'in bir sözünü alıyorum. Ebu Said zamanının tanınmış ermişlerindedir. Peki, bu Ebu Said büyüğümüz ne demektedir?

İşte sözleri:

“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (Ebu Said. TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabcacı yayınları. 2003. s. 294)

Ebu Said, Allah'ı bulmaktan söz ediyor. Allah da aranmadan bulunacak kavramlardan değildir.

Demek ki insanın bu sözü anlayıp değerlendirebilmesi için bu Allah denilen kavramın ne olduğunu, nerede bulunduğunu; bilmek, bilmiyorsa bulmak zorundadır.

Kaldı ki bizim sözumüz de Allah'ı merak ederek bulmak isteyenleredir.

Allah; sanıldığı gibi, bizim dışımızda, Evren'in, Doğa'nın ötesinde Peygamber gönderen, kitap indiren bir maddî varlık değildir. Eğer merak edip de kutsal kitapları düşünerek okursanız sözlerimin gerçek olduğunu görürsünüz.

Allah, kutsal bir kavramdır. Doğa ve toplum yasalarını yüce tutmaktır. Olumlu duygu ve düşünceleri, ortak değerleri, ahlaka ve erdeme dayanan bir kavramlar sistemidir. Genel ve ortak değerleri üstün tutmak ve bunları yaşamına uygulamaktır. Daha da basitleştirerek anlatırsan savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi üstün tutmaktır.

Ben bunları kendi kafamdan uydurmuyorum. Kutsal kitapları inceleyerek buluyorum.

Doğruluk, Hak, Sevgi gibi yüce kavramlar Tanrı'nın ta kendisidir.

İşte Kutsal Kitaplardaki kaynağı:

Tevrat, DOĞRULUK kavramına Rab der.

“RAB doğruluğumuzdur”:

İbranice “Yahve sidkenu”. (Tevrat. Yere-mya. 23:6 ve 33/16)

İncil SEVGİ kavramı Tanrı olarak kabul eder.

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Kuran da, HAK kavramına, Allah’ın ta kendisidir der:

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/62. Yine Bkz. 24/25)

Hak’kı; Allah olarak kabul etmek: Doğa yasaları ile toplum kurallarını yüce tutmaktır. Ahlak kurallarına, olumlu duygu ve düşüncelere, ortak değerlere, uymak ve erdemli olmaktır. Yani bir başka deyişle; doğru dürüst yaşamak, sevgiye değer vermek ve savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi üstün tutmaktır.

Şimdi bana: **“İlahiyatçı değilsin, öyle ahım şahım bir tahsilin de yok, Hukuk Fakültesinden orta derece ile mezun olmuş birisin. Bütün bu ilahiyatçı profesörler bilmiyor da sen mi biliyorsun?”** denebilir.

Evet, öyleyimdir. Dahası ben öyle akıllı ve bilgili bir kişi de değilim. Ancak şunu özellikle belirtiyim ki benim açıkladığım bu bilgiler akıllılardan ve hikmetlilerden gizlenmiştir. İncil’deki şu ayete dikkatinizi çekerim.

“Ey baba sana şükrederim ki; bu şeyleri akıllılardan ve hikmetlilerden gizledin.” (İn.

Luka. 10/21)

Ben de Yaradan'a (Doğaya, Evren'e...) şükrediyorum ki bu bilgiler akıllılardan ve hikmetlilerden gizlendiğin halde bana verdin.

Bu bilgiler bizim gibi Hâssu'l havâs'a özgüdür...

+

6. HAK, ALLAH'TIR...

Önce ayeti okuyalım:

“Böyledir. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O'nun dışındaki taptıkları ise batılın ta kendisidir. Gerçek şu ki Allah, evet O, uludur, büyüktür.” (Diyanet Vakfı Çevirisi,

Görüşlerimi açıklamadan önce bazı açıklamalar yapmakta yarar vardır.

Bu ayet Mekke'deki müşriklere hitap etmektedir. Bilindiği gibi Mekkeli müşriklerin de tek Allah inancı vardır. Allah'a taparlar; ancak bu inandıkları Allah'a, saygılarından ötürü, isteklerini putları aracılığı ile iletirlerdi.

Hak konusuna gelince Hak denince ne anlamalıyız. Her şeyden önce Hak Allah hakkında da kullanılır. Hak, gerçeği simgeler... Hak, uymak zorunda olduğumuz bir olgudur.

Hak, her şeyden önce iyi, doğru, güzel, dürüstlük gibi ilkeleri kapsar. Genel doğrular, ortak değerler, yüce kavramlar Hak terimi ile ifade edilir.

Örnek vermek gerekirse:

Anaya, babaya ve toplumun kurallarına saygı bir Haktır.

Evlenme çağına gelenlerin evlenmesi bir Haktır.

Bilgelere, olgun insanlara saygı bir Haktır.

Öğretmen ve Öğreticinin karşısındakinden edepli olmasını beklemesi bir Hak'tır.

Tanık olunan bir olayda, aleyhine de olsa, doğruyu söylemek bir Hak'tır.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Şimdi ayete dönebiliriz. İslam Peygamberi, müşriklere **“Allah, hakkın ta kendisidir. O'nun dışındaki taptıklarınız ise batılın ta kendisidir.”** (K. 31/30) demektedir.

Bu hitaptan şu çıkıyor: Sizin putlarınız aracılığıyla yöneldiğiniz Allah “batıl”dır; asıl Allah, Hak'tır diyor. İşte bu ifade yapılan en yerinde bir Allah tanımıdır. İnsanlar bu tanımı anlasa ve saygı gösterse dünyamız güllük gülüstanlık olurdu... Çünkü insanlığın huzur ve güven içinde yaşaması en büyük Hak'kıdır.

Bütün inisiyeler Hak'kın dışında bir Allah tanımazlar.

Öyle peygamber gönderen, kitap indiren bir

Allah yoktur. Bunlar mecaz ve simgesel anlatımlardır. Hepsinin mecaz ve simgesel bir anlamı vardır.

Hak, yaşantımızdan doğar; Hak'kı yücelterek ve onu kutsallaştırıp Allah olarak kabul edersek başımız ağrımaz.

Hak'kın dışındaki bir Allah kavramı bizim zannımızdır...

Şimdi ayeti yineleyebiliriz:

“Allah, hakkın ta kendisidir.

O'nun dışındaki tapılanlar ise batılın ta kendisidir.” (K. 31/30)

+

7. YARATAN: DOĞA'DIR, EVREN'DİR...

Kutsal kitaplarda aslımızın toprak olduğu ve topraktan gelip toprağa gideceğimiz söylenir. Bu oluşum dinsel deyimle bazı Batınî tarikatlarda Hak'a yürüme olarak ifade edilir ki doğru değildir. Doğrusu: İnsan yaşarken Hak'ka yürür; ölünce yürüdüğü yer topraktır... Ne var ki çokları bu gerçekleri kabul etmeye yanaşmaz.

Yaşarken Hak'ka yürümek demek: İnsanın; ahlaka, edebe, erdeme, insanî değerlere göre yaşaması demektir. İşte buna Hak'ka yürümek denir. Fiziken ölenlerin Hak'k yürümesi söz konusu olamaz.

İnsanın ve diğer canlıların topraktan yaratıldığı dört öge (anasırı erba) olarak anlatılır ki bu da; ateş (güneş), toprak, hava, su olarak belirtilir.

Hıristiyanlıkta Haç çıkarma, bu dört ögeyi simgeler. Hıristiyanlar haç çıkarırken Yaratan'ın; ateş, toprak, hava ve su olduğunu anlatmak ister. Ne var ki bütün Hıristiyanlar haç çıkarmanın İsa'nın haca gerilmesinin simgesi olduğundan hem fikirlerdir.

Kaldı ki bu haç çıkarma İsa'nın doğumundan öncede kullanılmıştır... Çünkü amaç dört öge'yi (enasırı erba); yani doğayı, evreni simgelemesidir.

Bu görüşümü hem dinsel kitaplar ve hem de bilimsel veriler doğrulamaktadır. Bir örnek vermek gerekirse, bu konuda, Tevrat şöyle demektedir:

“Çünkü âdem oğullarının başına gelen, hayvanların da başına geliyor ve başlarına gelen şey birdir; bu nasıl ölüyorsa, öteki de öyle ölüyor; hepsinin bir soluğu var ve adamın hayvana üstünlüğü yoktur; çünkü hepsi boş. Hepsi bir yere gidiyorlar; hepsi topraktan ve hepsi yine toprağa dönüyorlar.” (Tevrat. Vaiz, 3/19-20).

Ne var ki kimileri görünen gerçeklerden görünmeyene gidiyor ve diyor ki toprağı da yaratan bir güç var ki bu da Allah'tır diyorlar. Biz akılcı ve gerçekçi düşünenlere hayallerinde yarattıkları sanal varlığı dayatıyorlar. Sonra da “Allah bizi yoktan var etti!..” diyorlar. Bu hükme varanın kendileri olduğunu unutuyorlar. Bu hükme varanın babası İbrahim Peygamberdir... Yıldızlara, aya, güneşe bakmış ki batıyor. “Ben batanları sevmem diyor ve

kiyas, muhakeme, tahmin ve zan yoluyla bir Allah yaratıyor:

“Gecenin karanlığı onu kaplayınca bir yıldız gördü, Rabbim budur, dedi. Yıldız batınca, batanları sevmem, dedi. Ay’ı doğarken görünce, Rabbim budur, dedi. O da batınca, Rabbim bana doğru yolu göstermezse elbette yoldan sapan topluluklardan olurum, dedi. Güneşi doğarken görünce de, Rabbim budur, zira bu daha büyük, dedi. O da batınca, dedi ki: Ey kavmim! Ben sizin (Allah’a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Ben Hanif olarak, yüzümü gökleri ve yeri yoktan yaratan Allah’a çevirdim ve ben müşriklerden değilim.” (K. 6/76-79)

Bunları harekete geçiren bir var diyor ve bu güç de dünyayı yoktan var etmiştir, diyor. Görüldüğü gibi kiyas, muhakeme, tahmin ve zan. B

Aklı, bilime uyar bir yanı yok...

Oysa bu konuda da bilim şöyle diyor:

“Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz...” (Maddenin Sakınımı Yasası. Lavezion)

Ne var ki gerçek bu denli somutken bu görüşlerimizden ötürü bize kafa tutanlar çıkmaktadır.

Ne gam!..

+

8. ALLAH'A KAÇMAK

Kuran’da şöyle bir ayet var. “Öyleyse ALLAH’a kaçınız. Ben, O’nun tarafından size gönderilmiş bir uyarıcıyım.” (K. 51/50)

Allah’a kaçmak ne demek?

Allah terimi ile ne demek istendiği bilinmezse Allah'a terimine açıklık getirilemez.

Allah, karşı dağın yamaçlarında duran bir köyde duran bir varlık değil ki ona doğru koşasın.

Allah'a kaçmak için onun ne olduğunu ve nerede bulunduğunu bilmek gerekir.

Bir ayet de Allah'ın bulunduğu yer hakkında şöyle der:

“Ve bilin ki, Allah kişi ile onun kalbi arasına girer.” (K. 8/24)

Kişinin kendisi ile kalbi arasına girmiş bulunan bir Allah'a nasıl koşacaksın? Akla, mantığa sığar mı böyle bir kaçış?..

Burada “Allah'ın kişi ile onun kalbi arasına girmesi” demek; insanda iyi ile kötü arasında bir seçme kudretinin olması demektir.

Eğer insan, kötü olanı bırakıp iyi olanı yeğlerse Allah'a koşmuş olur. Çünkü Allah iyinin, doğrunun, güzelin, olumlu olanın, ortak değerlerin, yüce duygu ve düşüncelerin simgesidir. Buna, din ilminde rahmanî duygular denir.

Bir de bu rahmanî duygular yanında şeytanî olanları vardır. Şeytanî duygular ise çirkin olanın, kötü olanın, yanlış olanın, simgesidir.

Allah'ı; yüzümüzü kızartmayacak olumlu davranışlar, genel doğrular, yüce kavramlar, üstün değerler; doğruluk, Hak, Sevgi gibi yüce kavramlar olarak kabul edip, baş tacı yaparsak Allah'a koşmuş oluruz.

Eğer çıkarımız gereği nefsanî duyguların etkisinde kalarak kötü olanı yaparsak Allah'tan uzaklaşmış oluruz...

Ama insan için esas olan “Allah’a doğru koşmaktır”

Halk arasında bu oluşum şöyle dile getirilir. Eğer bir kişiye yalancı tanıklık etmesi dayatılırsa Allah korkusu olan kişi “Ben Allah’ı tepeleyemem!” der. Bu da ben kötü olanı yapamam demektir. Çünkü yalan söylemek kötü bir iştir. Şeytan’a uymaktır. “Ben yalancı tanıklık edemem!..” demek ise “Allah’a kaçmak” olur...

Şimdi yukarıdaki ayeti daha kolay anlayabiliriz.

Yalancı tanıklık etmektense; yani şeytana uymaktansa “Allah’a kaçmak!”; yani doğruyu söylemek daha iyi olanıdır.

“Öyleyse **ALLAH’a kaçan!**” selamete erecektir. Vicdanı rahat olacaktır, huzursuzluk ve tedirginlik duymayacaktır.

Bir insanın huzur ve güven içinde olması demek de Cennet’le simgelenir.

İnsan sağ eliyle sağ kulağını göstermelidir; ama, görüyoruz ki insanların çoğunluğu sağ eliyle sol kulağını göstermektedir.

+

9. ALLAH’I ARAYAN DA, ALLAH DEYEN DE İNSANDIR...

İbrahim Peygamber Allah konusunda düşünüyor. Aya, Güneşe, Yıldızlara bakarak muhakeme yürütüyor. İşte muhakemeyi nasıl yürüttüğüne ilişkin örnek:

“Gecenin karanlığı onu kaplayınca bir yıldız gördü, Rabbim budur, dedi. Yıldız batınca,

batanları sevmem, dedi. Ay'ı doğarken görünce, Rabbim budur, dedi. O da batınca, Rabbim bana doğru yolu göstermezse elbette yoldan sapan topluluklardan olurum, dedi. Güneşi doğarken görünce de, Rabbim budur, zira bu daha büyük, dedi. O da batınca, dedi ki: **Ey kavmim! Ben sizin (Allah'a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Ben Hanif olarak, yüzümü gökleri ve yeri yoktan yaratan Allah'a çevirdim ve ben müşriklerden değilim.” (K. 6/76-79)**

Yukarıdaki ayetleri biraz dikkatlice okursak; İbrahim Peygamberin arayış içinde olduğunu görüyoruz. Önce yıldızlara bakıyor; **“Hah işte Rabbim budur!”** diyor.

Sonra “Yıldız battı...” diyor Oysa yıldız bir gecede batmaz. Yıldızın batması ayları, yılları alır. Ama biz battı kabul edelim. Yıldızdan daha büyük olan Ay'ı görünce: **“Hah, işte benim Rabbim budur!”** diyor. Çünkü Ay, Yıldızdan büyük... Sonra bakıyor ki Ay da batıp gidiyor. **“ Bu da Rab olmaz...”** diyor.

Sonra sabah oluyor; Güneş doğuyor. **“Hah, işte benim Rabbim bu!”** diyerek Güneş'i Rab olarak kabul ediyor. Ne var ki gün sonu Güneş de batıyor.

Bunun üzerine **“Ben batanları sevmem! Bana batmayan bir varlık gerek!”** diyerek muhakeme yürütmeyi ilerletiyor.

İbrahim Peygamber bu düşünceye bir gecede, bir gündüzde varmış olamaz. Demek ki; Yıldızlara, Ay'a, Güneş'e aylarca, yıllarca bakıp düşünmüş... Sonunda:

“Olsa olsa Ay’ın, Güneş’in ve Yıldızların da ötesinde bunları hareket ettiren bir varlık var ki; işte benim Rabbim o olabilir...” diyor.

Ne var ki; Ay’ı, Güneş’i, Yıldızları gördüğü halde; bunları hareket ettiren varlığı göremiyor. “Ben görünmeyen bir Rab’be ibadet edemem!” diyeceğine; kendi hayalinde yarattığı bir varlığı Rab olarak kabul ediyor...

İbrahim Peygamberin böyle bir yargıya varması 5 bin yıl öncesine varır.

5 bin yıldan beri insanlar görmedikleri, hayallerinde yarattıkları, bir Allah’ın ardına düşüyor...

O’na türlü adlar, nitelikler, meziyetler, sıfatlar buluyor. Bu konuda aykırı görüş bildirenlerin üzerine yürüyor, olmazsa canına kıyıyor.

Bu olayda bilmemiz gereken şudur: Allah’ı arayan da, Allah diyen de insan oluyor. İbrahim Peygamber; Ay olamaz, Güneş olamaz, Yıldız olamaz diye mukayese yapıyor, hayalen yarattığı bir Allah buluyor.

Yani insan olmasaydı;bu muhakemeyi yürüterek Allah diyen de olmayacaktı.

Yukarıdaki ayetleri biraz dikkatlice okursak; İbrahim Peygamberin arayış içinde olduğunu görüyoruz.

Bu ayetlere göre İbrahim Peygamber bir Allah arıyor... Önce yıldızlara bakıyor; **“Hah işte Rabbim budur!”** diyor.

Sonra “Yıldız battı...” diyor Oysa yıldız bir gecede batmaz. Yıldızın batması ayları, yılları alır. Ama biz battı kabul edelim. Yıldızdan daha büyük olan Ay’ı görünce: **“Hah, işte benim Rabbim bu-**

dur!” diyor. Çünkü Ay, Yıldızdan büyük... Sonra bakıyor ki Ay da batıp gidiyor. “ **Bu da Rab olmaz...**” diyor.

Sonra sabah oluyor; güneş doğuyor. “**Hah, işte benim Rabbim bu!**” diyerek Güneş’i Rab olarak kabul ediyor. Ne var ki gün sonu Güneş de batıyor.

Bunun üzerine “**Ben batanları sevmem! Bana batmayan bir varlık gerek!**” diyerek muhakeme yürütüyor.

İbrahim Peygamber bu düşünceye bir gece bir gündüzde varmış olamaz. Demek ki; Yıldızlara, Ay’a, Güneş’e aylarca, yıllarca bakıp düşünüyor...

“**Olsa olsa Ay’ın, Güneş’in ve Yıldızların da ötesinde bunları hareket ettiren bir varlık var ki; işte benim Rabbim o olabilir...**” diyor.

Ne var ki; Ay’ı, Güneş’i, Yıldızları gördüğü halde; battığı için ben bunları Rab olarak kabul etmem diyen İbrahim Peygamber kıyas, muhakeme, tahmin ve zan yoluyla yarattığı Rab için “Ben görünmeyen bir Rab’be ibadet edemem!” diyeceğine; görünmeyen, kendi hayalinde yarattığı bir varlığı Rab olarak kabul ediyor...

İbrahim Peygamberin böyle bir yargıya varması 5 bin yıl öncesine varır. 5 bin yıldan beri insanlar görmedikleri, hayallerinde yarattıkları, bir Allah’ın ardına düşüyor... O’na türlü adlar, nitelikler, meziyetler, sıfatlar buluyor. Bu konuda aykırı görüş bildirenlerin üzerine yürüyor, olmazsa canına kıyıyor.

Oysa esas olan Rab’bi bilmektir. Hz. Ali bu konuda şöyle der:

“Ben bilmediğim Allah’a tapmam!”.

İncil’de de bu anlamda bir ayet vardır:

“Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz.” (İncil. Yuhanna. 4/22)

İslam’ın esası olan şu sözleri anlamaya çalışalım ve unutmayalım:

“Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilmemektedir.

Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kulluğa nasıl eğilim gösterir?

Bu, ve “... nerede olursanız olun O sizinle birlikte” (K. 57/4) in “tanıklığıdır.”

Ey organlar, görme olmaksızın tanıklık imkansızdır!

Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni görmektir.”

(Tasavvuf. Kısa Bir Giriş. İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK. Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

İbrahim Peygamber’in yarattığı olaydan anlıyoruz ki: Allah’ı arayan da, Allah diyen de insan oluyor.

Yani insan olmasaydı Allah diyen de olmayacaktı; görüldüğü gibi İbrahim Peygamber; Ay olamaz, Güneş olamaz, Yıldız olamaz diye mukayese yaparak hayalinde yarattığı görünmeyen bir Rab’be varıyor.

+

10. TASAVVUF

Sayın ...

Önce sevgi sundum.

İletinizi okudum, mutlu oldum...

“Çok yakında çıkacak!” dediğimize göre Kazım Yardımcı ustamızın kitaplarını beklerim.

Umarım gönderirsiniz; ben de, şimdiden de teşekkür ederim.

Eğer Kazım Yardımcı dostumuz kendisine telefon etmeme izin vermiş olsaydı;

“**DİNİN ÖZÜ TASAVVUF** başlıklı yazısında yansıttığı aydınlık görüşü; sitesindeki diğer yazılarında bulamadım....” diyecektim. Belki yanılıyor olabilirim.

Ama şu unutulmamalıdır ki; insanlar, din için değildir; din insanlar içindir.

Allah da, Peygamberler de, Kutsal kitaplar da insan içindir. İnsanın olgunlaşması (tekâmülü) içindir.

Bir insan kendini bilince Rabbini bilir.

Çünkü Allah, kendini bilen insanın içindedir.

Aşağıdaki sıraladığım ayetler; bu görüşümle ilgili örnek ayetlerdir:

1. “Ve kullarım sana beni sorarlarsa... Ben çok yakınım; bana çağırdığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağrıma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.” (K. 2/186)

2. “Ve bilin ki, Allah, kişi ile kalbi arasına girer.” (K. 8/24)

3. “Ve hani sana, ‘Rab’bin gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ dedik.” (K. 17/60)

4. “O dedi: Korkmayın. Evet, ben sizinle birlikteyim; duyarım ve görürüm.” (K. 20/46)

5. “... Biz, ona şah damarından yakınız!...” (K. 50/16)

6. “Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de; artık görmüyor musunuz?” (K. 51/21)

5. “O anda, biz size ondan (ölümden) daha yakınız; ama göremezsiniz,” (K. 56/85)

Bir de hadis vardır bu konuda:

“Hiçbir yere sığmadım; mümin kululumun kalbine sığdım.” anlamında...

Bunun yanında doğa yasaları, toplum kuralları da Tanrı kapsamındadır:

Ayrıca şu da bilinmelidir ki **“Allah ölülerin Allah’ı değil; ancak, dirilerin Allah’ıdır.”** (İncil. Mat. 22/32. Mar. 12/27. Luka, 20/38)

Bu demektir ki öyle ölüp de mezara girdiğimiz de bizden hesap soracak bir mercii yoktur.

İnsan olgunlaşmışsa kendi kendini sorgulayacaktır...

Kuran, hesap sormayı şu ayetle açıklamaktadır::

“Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” denilecektir. (K. 17/14)

Allah, fiziksel olarak ölmüş insanlar için olmadığı gibi; yaşadığı halde ölü olanlar için de söz konusu değildir.

Allah, yaşarken ölü değil; diri olanlar içindir...

Allah:

Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Tanrı; zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağduyusu, vicdanı ve öngörüsü olarak vardır.

Bunlar da insanlığa ters düşmeyen davranışlardır.

Ayrıca; Peygamber gönderen, kitap indiren insanın dışında maddi bir varlık olarak Allah da yoktur.

Bunların hepsi mecaz anlatımdır.

İşte bir din adamı asıl bu gerçekleri öğrenmekle ve insanlığa açıklamakla yükümlüdür.

Cennet de, cehennem de, hesap verme de yalan değildir; ama hepsi insan yaşarken ve de “diri” olanlar için son konudur.

Yaşadığı halde “ölü” olanlar için Cennet Cehennem söz konusu değildir.

Ne demişti Mevlana: “Dünle söylenen dünle geçti cancağızım.

Bu gün için yeni şeyler söylemek lazım.”

Allah; mecaz bir anlatımdır.

Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa yasaları ve toplum kuralları yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygudur.

Bu duygu, insanın içinde bulunur.

Din ilminde bunun adı: Ruhül Kudüs=Cebrail=Vahiy=İçe doğuş olur...

Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımını; sorumluluğunu idrak eden ve doğru ile eğrinin, güzel ile çirkinin, yalan ile doğrunun, batıl ile gerçeğin, hurafe ile bilimin, iyi ile kötünün ayırımında olan insanlar için söz konusudur.

Yani; “Ölüler” için değil, “Diriler” için söz konusudur.

“Ölüler” için dinsel sorumluluk söz konusu değildir.

Küçük çocuklar, beyinsel özürlü olanlar ve de hayvanları Tanrı'ya karşı sorumlu değildir.

Bu tanıma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur.

Bunların hepsi mecaz anlamı vardır.

Tanrı sözleri ise nefsine hâkim olan ve kendini yetiştirmiş bilge kişilerin insanlığa yol gösteren sözleridir.

Bu sözler insanı; doğru dürüst olmaya, iyi olanı yapmaya yöneltir...

Bu güzel sözleri kim söylerse söylesin;.bunlara, Tanrı Sözü (Tanrı Kelamı) denir. ..

Öyle; Müslüman'ım, Hıristiyan'ım, Yahudi'yim deyen her insanın; Allah'la, dinle, kutsal kitaplarla ilgisi yoktur.

Bunların söyledikleri sözler kurudur.

Din; insanın yaşam yöntemini belirleyen akılcı bir dünya görüşüdür.

Akla, ahlaka, bilime, insan sevgisine, mantığa, sağduyuya, vicdana aykırı davranan ilkesiz, kuralsız insana dinsiz, ölüdür.

En tehlikeli insan; başkalarının inançlarına saygısı olmayan insandır.

Ne dediğimi anlamak için. Kuran'ın 2/272 ayetine bakılmalıdır:

“Onların hidayete ermesi senin üzerine bir yükümlülük değildir; zira Allah dilediğini doğru yola getirir.” (K. 2/272)

Akılcı, bilimsel, çağdaş verilerden yoksun bir dinin öğretilerini yayanlar Allah'la insan arasına girmiş sayılır...

Günümüzdeki bütün dinler; insanı, Allah'tan uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştır.

Bunların hepsi Allah'la kul arasına girmişlerdir.

Bunların hepsi de Şu an Cehennem'dedir.

Ben böyle dinden de, dindarlardan da; ak-
lıma, mantığıma, sağduyuma ve vicdanıma
(Allah'a) sığınırım.

Aklı kullanmayan insanın dininin de olmadı-
đına inanırım.

Bana yanıt verdiğiniz için teşekkürler...
Her Şey gönlünüzce olsun; saygılar, sevgi-
ler.....

*

11. DİNİN ÖZÜ

Süleyman Ateş hocamız: **“Allah sevgisi
açıklanamayacak sır, grnemeyecek manevi
bir iştir”** diyor (Bk. Vatan. 8.9.2008)

İki gün sonra da Süleyman Ateş hocamız:
“Dinin z, Allah'ın gönülden sevmektir!” di-
yor. (Bk. Vatan. 10.9.2008)

Hani **“Allah sevgisi açıklanamayacak sır,
grnemeyecek manevi bir iŐti...”**

**“Allah sevgisi açıklanamayacak bir sırsa;
grnemeyecek manevi bir iŐse”** Allah'ı nasıl
sevmeli...

Elbette Allah'ı, hayali bir varlık olarak algılasan O'nu sevme olanağı da bulamazsın.

O'nu sevmeyi yalnızca savm (oruç), salat (namaz), ha, zekat ve kelime-i Őahadet olarak algılasın.

Bu ibadet türlerini yerine getirdiğin takdirde de Allah'ın sevgisini kazandığını ve de Cennet'i garantilediğini sanırsın.

Allah kavramını açıklığa kavuşturmadan dinin özüne inilemez.

Dinin özü bilinmeden "Tevhid İlkesi"ne girilemez...

Allah, insanın hayalinde yarattığı bir varlık değildir.

Allah, manâ âleminde kullanılan bir terimdir.

Bu önermemizi Kuran'dan bir örnekle açıklığa kavuşturabiliriz.

(Ey Muhammed!) Sana ganimetler hakkında soruyorlar. De ki: "Ganimetler Allah'a ve Resûlüne aittir. O halde, eğer mü'minler iseniz Allah'a karşı gelmekten sakının, aranızı düzeltin, Allah ve Rasûlüne itaat edin." (Bk. K. 8/1)

Bu ayette "Ganimetler Allah'a ve Resûlüne..." deniyor.

Yerin - göğün maliki olan Allah'a ganimeti veriliyor.

Demek ki burada Allah denirken başka bir durum anlatılmaya çalışılıyor.

Buradaki Allah kavramı: Darda kalmışları, dul olanları, yoksulları, yolda kalmışları, yardıma muhtaçları, yetim çocukları kapsıyor.

Nitekim şu ayet de Allah kavramına açıkla-

ma getiriyor:

Altını çizdiğim satırları dikkatle okumak gerekiyor:

“Bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri mutlaka Allah’a, Peygamber’e, onun yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. (Diy. K. 8/41) deniyor.

Görüldüğü gibi Allah kavramı insanların hayalinde canlandırdıkları gibi bir varlık değildir.

Mecazlar anlamlıdır.

Şimdi konuya biraz daha açıklık getirerek Allah kavramının neleri kapsadığını anlatmaya çalışalım.

Artık bu tür Allah tanımlarını görmeye alışalım...

Bir toplumda; dürüst davranışlar, genel doğrular, olumlu kavramlar, ortak değerler, insanlık yararına eylemler, yüce duygu ve düşünceler Allah kapsamı içindedir.

Bunlar genel kabul gördüğü için ortak beğeni kazanır ve bu ortak beğeni yüceltilerek “Allah Katı” olarak ifade edilir.

Bu aynı zamanda yüksek aklın, kamunun vicdanının kabul ettiği ortak değerlerdir.

İnsanları; doğruluğa, dürüstlüğe, güzel ahlaka dayanan yaşama yöneltmek için bu saydığım kavramlar el üstünde kabul edilir. .

Zaten bütün dualarda eller göbük hizasında

getirilir.

Bunun anlamı; dürüst davranışlar, genel doğrular, olumlu kavramlar, ortak değerler, insanlık yararına eylemler, yüce duygu ve düşünceler göbekten çizilen bir sınırla iyiler üstte alınır;

Kötüler kavramlar ise göbek hizasından aşağıda sayılır.

Böylece iyi ile kötü arasına bir sınır çizilir...

İyi kavramlar üstün kabul edilerek yüz göz sürülür.

İnsanların dua ettikten sonra avuçlarının yüzlerine sürmelerinin anlamı budur.

Kötüler reddedilir, iyilere yüz sürülür.

Toplum yaşamında; doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, adalet, özgürlük, eşitlik ilkelerinin zıddı olan olumsuz kavramlar da vardır.

İşte insan bu olumsuz kavramları değil de az yukarda saydığım; adalet, doğruluk, dürüstlük, eşitlik, güzellik, iyilik, özgürlük, gibi ilkeleri yaşamına uygulamalıdır.

Böylece ikilikten kurtularak birliğe ermiş olur.

Bu saydığım ortak değerler bütün insanlıkça yüce kabul edilir.

Buna da Allah birliği ve teklifi denilir.

Çünkü bu üstün değerler bütün insanlıkça kabul edilmiş ortak ve yüce değerlerdir.

Kimi bu yüce değerleri yaşamına uygulayarak; adaletten, doğruluktan, dürüstlükten, eşitlikten, iyilikten ayrılmaz.

Bu ilkeleri yaşamına uygulayanlar Şeytanın dölü sayılmaz.

Bu şekilde yaşayanlar, hangi dinden olursa olsun, Allah yolunda sayılır...

Kimileri de kendi çıkarı için bu ortak değerlere aldırış etmeyerek olumsuz kavramlara sarılır.

Bunlar ise dediğim gibi “Şeytan’ın dölü” sayılır.

Kendi çıkarını üste tutarak kötülüğe değer verenler ise Allah’a şirk koşmuş olur...

Yüce değerlere, üstün kavramlara önem verenler Allah yolunda...

Önem vermeyenler ise gelirler Şeytan’ın oyununa...

Yoksa Museviliğin, İseviliğin ve Muhammediğin sayısal anlamda Allah’ı tek ve bir varlık olarak algılaması ve hayallerinde yarattıkları bu varlığa tapmış olmak için Havra’ya, Kilise’ye, Camiye giderek ibadette bulunmasının Allah’ın birliğini (tevhit ilkesini) kabul etmekle bir ilgisi yoktur...

Eğrinin yanında doğru; kötünün yanında iyi, yalan yerine gerçeği söyleyen, doğru dürüst, erdemli insanlara Allah’ın velisi denir.

Allah’ın velisi, Allah’ın korumak için canını verir.

Bunlar Allah'ın koruyucusu; velisi olduğu için; Allah da bu velileri korur...

Yoksa öyle dünyadan elini eteğini çekmekle, gecesini gündüzünü ibadete vermekle Allah'ın velisi nasıl olunur.

Allah'ı korumak demek: İnsanın, dürüst davranışlara, genel doğrulara, olumlu kavramlara, ortak değerlere, insanlık yararına eylemlere, yüce duygu ve düşüncelere sahip çıkarak yaşamına uygulaması demektir.

Allah'ı korumak demek: Doğruluğa, dürüstlüğe, güzel ahlaka dayanan yaşama yöneltmektir.

Böylece Allah'ın koruyucusu olursun.

Yani Allah'ın velisi olursun.

Yani Allah'ı (Adaleti, doğruluğu, dürüstlüğü, eşitliği, güzelliği, iyiliği, özgürlüğü ilâhir ve bu olumlu kavramlar saymakla bitmez...) korumuş olursun...

Bilinmelidir ki Allah kavramı; erdemli üstün olan, yüce olan davranışların tümünü kapsar.

Bu ilkeleri yaşamına uygulayan bizzat Allah'ı yaşar.

Bütün insanların yukarıda sayılan olumlu kavramlara, genel doğrulara, yüce değerlere; adalete, doğruluğa, dürüstlüğe, eşitliğe sahip çıkmasına tevhit ilkesi denir.

Bir insanın; kendini, başka dindekileri imana

davetle yükümlü sanmasının tevhit ilkesi değildir.

Bu anlattıklarım dinin özüdür...

Huzur ve güven içinde yaşamak isteyenler:
“Dinin Özünü” özümsemelidir...

+

12. TANRI, ÖLÜ, DIRİ, CENNET ve CEHENNEM

Sayın Öğreticim Prof. Dr. İlhan Arsel'e,

...

Mektubuma son verirken bazı konularda düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Düşüncelerimi açıklamaya Mesih İnanlılarla yaptığım bir konuşma ile başlayacağım.

İstanbul'a kitap almak için girdiğim bir kitapçının sahibi Mesih İnanlısı çıktı. İçerde birkaç Mesih İnanlısı daha vardı. Kitapları gözden geçirirken benimle ilgilendiler ve konuşma çemberine aldılar.

Konuşmalarımız sırasında “**Ebedî yaşam**”a inanıp inanmadığımı ve “**Cennet-Cehennem hakkında ne düşündüğümü**” sordular...

Bu arada “**Peygamberlerin günahsız**” olduğunu ileri sürdüler...

Gerçek saygım nedeniyle doğru olanı inandığım gibi söyleme alışkanlığında olduğum için konuşmama Neyzen Tefik'in şu şiiri ile başladım:

”Gözün hâlâ mı cennet bahçesinde, hur-i gılmanda,

Göremezsın cennet yüzü sen, gidersen bu kafayla...”

(Bu dize tarafımdan değiştirilmiştir. Çünkü

şiiirde küfür vardır. HB)

+

Şimdi gelelim Mesih İnanlıların sorularını, sırasıyla, yanıtlamaya:

Önce Ebedî Yaşam.

Ebedi yaşam denince bunların aklına öldükten sonraki Cennet'te yaşayacakları sonsuz yaşam geliyor. Cennette ölmek yok ya... Cennet'te ebediyen yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa bu anlayış gerçek dinsel düşünceye aykırıdır. Anlaşılan bunlar okudukları kitabı (İncil'i) anlamıyorlar.

Din ilmine göre yaşam ikiye ayrılır. Ebedî yaşam ve ebedî olmayan yaşam... Ölümlü yaşam ölümsüz yaşam... Günlük dildeki söylenişi ile: Olumlu yaşam, olumsuz yaşam...

Eğer yaşantımızı olumlu kavramlar, genel doğrular, ortak değerler, yüce erdemler doğrultusunda yönlendirirsek ebedi yaşama erişerek ölümsüzleşiriz...

Olumsuz yaşam, İncil'de şöyle anlatılır: **“Günahın bedeli ölümdür!” (İn. Rom. 6/23)**

Günah işleyen; yani, olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlere, yüce erdemlere önem vermeyen ve bunları yaşamına uygulamayarak tam tersini yapan her adam yaşadığı halde ölü sayılır.

Günahın ölçüsü ise: Sağduyumuzu rahatsız eden, vicdanımızı sızlatan ve utanç nedeniyle insanlardan saklamaya çalıştığımız her davranışımız günah sayılır. Bu günahı işleyen her kişi ise din ilmine göre **“ÖLÜ”** sayılır ve Ebedi Yaşam'dan yoksun kalır.

Eğer yaşamımızı; olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlere, yüce erdemlere göre yönlendirirsek “ölümsüz yaşamı” yeğlemiş oluruz ki bu da İncil’de şöyle ifade edilir.

“Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (In. Rom. 6/2)

Demek istiyor ki: kötü yaşamı bıraktık; artık ona nasıl dönebiliriz?..

Kötü davranışlar ölümlü ifade edilir. Bu da fiziksel olarak ölüm değil Yani utançlı bir yaşamdır ki bu “Ölüm”le açıklanır. Bu doğrultuda olmak üzere İncil’de daha yüzlerce tümce vardır. Demek ki olumlu yöndeki erdemli yaşamımız bizi ölümsüzleştirir. Olumsuz yöndeki yaşantımız ise bizi ölümlü kılar.

Gelelim Cennet-Cehennem konusuna.

Kendilerine şöyle dedim: “Yahu, aklınızı başınıza toplayın. Ne cenneti, ne cehennemi... Hepsi buradadır. Bunlar mecaz anlatımlardır... Yorum elverişli ayetlerdir...”

Cennet: Yaptığımız olumlu davranışlardan duyduğumuz vicdan huzurudur. Olumlu edimlerimizin bize sağladığı mutlu bir yaşamdır.

Cehennem ise: Bunun tam tersi bir yaşamdır. Yaptığımız olumsuz davranışların ruhumuzda yarattığı huzursuzluktur ve bu huzursuzluk Cehennem olarak adlandırılır.

Yine tembellik, uyuşukluk sonucu yaşanacak yoksulluk ise Cehennem yaşamı olarak nitelendirilir.

Dört kişi idiler. Sözlerim üzerine cin çarpmışa döndüler: “Bunca din adamı; Yahudi’si,

Hıristiyan'ı, Müslüman'ı öldükten sonra gideceğimiz cennetten-cehennemden söz ediyor. Bunlar yalan mı söylüyorlar. Bir ilâhiyatçı olmadığın halde sen bunlardan daha mı iyi biliyorsun?.." dediler...

Kendilerine:

"Size söylediğim bu sözler akıllılardan ve ilâhiyatçılardan gizlenmiştir." dedim.

Açtım İncil'i, şu tümceyi (âyeti) gösterdim:

"... Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim." (İncil. Luka, 10/21)

Yaşamda dinsel sorumluluk, insanın rüştüne ermesi ile başlar ve ölümüne değin sürer. Nasıl sahne açılınca oyun başlar ve sahne kapanınca oyun biterse; insan için de rüştüne ermesi ile sorumluluk başlar; ölünce sorumluluk biter.

İnsan ölünce her şey biter. Toprakta geldi, toprağa gider. Toprak olur başka bir konuma geçer.

Gidilecek Cennet Cehennem diye bir yer yoktur. Hepsi buradadır ve yaşarken yaşanır...

Üretim, boşaltım, dolaşım, solunum organları insanla tıpatıp benzer olan hayvanlar ve diğerleri ölünce nere giderlerse insanlar da oraya gider.

Bu görüş Tevrat'ta şöyle açıklanır:

Peygamberin birine sorarlar:

- İnsanlar ve hayvanlar ölünce nereye gider?

Peygamber şöyle der:

- "Hepsi topraktır ve hepsi yine toprağa döner. Hepsi aynı yere gider." (Tevrat. Vaiz, 3/19-20).

Bu gerçek halkımız arasında da şöyle açıklanır:

- Topraktan geldik toprağa gideceğiz?

Bu söylem; yalnız Müslümanlar arasında değil Hıristiyanlar arasında da söylenir ama hayal âlemindekiler bunu anlamamakta direnir...

Cennet de, Cehennem de yaşayanlar içindir. Fiziksel olarak ölenlerin cenneti-cehennemi olmaz. İsterseniz açın kitabınızı şu tümceye bakın!" dedim.

Çünkü kitapları İncil'de: **"Tanrı, ölülerin değil, yaşayanların Tanrısıdır." (İncil. Matta. 22/32)**

Bu tümceyi hiç okumadınız mı, hiç düşünmediniz mi bu ne demektir deyince şaşırıp kaldılar. "Hiç gözümüze çarpmamıştı..." dediler...

Ahrette hesap verme sorununu gelince; bu da yaşarken söz konusudur. Ahret kavramı yaşadığımız andan sonra gelen zamandır. Bu gün yaptığımız olumsuz bir eylemin; yarın, belki yarından da yakın, bir zamanda hesabının sorulmasıdır ki o da yaşarken söz konusudur. Bu konuda şöyle bir ayet vardır ve akıllı olan için çok önemli bir ayettir:

"Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter" (K. 17/14)

"Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter..." yeter deniyor. Öldükten sonra demiyor, Cehennem zebanisinden söz edilmiyor... Bu ayet aklını kullananlara yeter...

Şimdi de gelelim "Peygamberlerin günahsız olduğu..." düşüncesine...

Bu düşüncenin şampiyonluğunu ise bizim-

kiler yapmaktadır.. Oysa zahmet edip kitaplarına bir baksalar; **Allah'ın (Burada Muhammed Peygamberin sağduyusu, öngörüsü; yani özeleştirisi...)** birçok yerde peygamberlerini azarladığı görülür...

Birkaç örnek verelim yeter.

Daha çok örnek verirsem aklını imana kurban edenleri tedirgin eder:

“Seni şaşırılmış bulup doğru yola erdirdi mi?” (K. 93/7)

“Şaşırılmış” da ne yapmış? “Doğru yola erdirdi” önce ne yapıyordu ki böyle özeleştiriyi yapmak zorunda kalmış.

(Burada Peygamberin içinden gelen, kendisini yargılayan özeleştiriyi duygusuna Allah denir...)

Al bir tane daha:

“Ey Muhammet! Bil ki, Allah'tan başka tanrı yoktur; kendinin, inanmış erkek ve kadınların günahlarının bağışlanmasını dile. Allah, gezip dolaştığınız ve duracağınız yeri bilir.” (K. 47/19).

Ne günah işlemiş ki Allah'ı kendine günahlarının bağışlanmasını dile demiş... **(Burada Allah; Peygamberin, sağduyusu, öngörüsüdür... Peygamber burada nefis muhasebesi yapıyor, kendi kendini yargılıyor, özeleştiriyi yapıyor...)**

Ve şu tümceye (ayete) de dikkat:

“Allah böylece, senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar, sana olan nimetini tamamlar, seni doğru yola erdirdi.” (K. 48/2).

Geçmiş ve gelecek diyor. Burada Peygam-

ber yine kendisini eleştiriyor... Günah işlemeyeceğinden emin görünmüyor...

Yaşar Nuri Öztürk ile Zekeriya Beyaz ve diğerleri bu konulara hiç değinmezler. Neden bu konulara değinmezler acaba?

Diğer şeriatçılar ise bu konularda söz bile söylemezler; hemen tahrik olurlar, adamı Sivas Madımak'taki gibi yakarlar...

Kuran'daki İslam Peygamberi ile ilgili tümce-leri gördük.

Şimdi bir de İsa Peygamberin söylediklerine dikkat edelim: İsa kendisinden öncekiler için hırsız ve haydut diyor:

“Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttu.” (İncil. Yuhanna, 10/8)

Önce İbrahim'in yaptıklarına bir bakalım.

Örneğin Tevrat'ın, Tekvin bölümünden öğrendiğimize göre İbrahim, karısını, “kız kardeşimdir, alabilirsin!” diye Mısır Firavun'una veriyor.

Firavun gerçeği öğrenince İbrahim Peygamberi azarlıyor: **“Niçin, karını, bu benim kız kardeşimdir, dedin. Ben de onu karı olarak aldım ve şimdi işte karın, al ve git!” (Tekvin 12/10-20)** diye azarlayarak kovuyor.

Görülüyor ki Firavun İbrahim'den daha duyarlı...

Yine aynı bölümde bir kere daha açıklanmaktadır:

İbrahim Peygamber bu kez karısını Gerar kralı Abimelek'e gönderdiğini okumaktayız:

“... Fakat Allah gece rüyasında Abimelek'e gelip ona dedi: Aldığın kadın sebebiyle, işte

sen bir ölüsün (Günahkârsın... HB); çünkü o bir adamın karısıdır.” dedi. Abimelek de İbrahim’i azarlayarak: “İşte, al karın ve git!” (Tekvin 20/1-4) demektedir.

Bu tümcelerde İbrahim Peygamberin, “...karısını kız kardeşim...” diyerek krallara verdiğini ve karşılığında da armağanlar aldığını görüyoruz.

İkinci olaydaki “...Aldığın kadın sebebiyle, işte sen bir ölüsün; çünkü o bir adamın karısıdır...” tümcesine dikkatinizi çekerim.

Gerçek din ilminde kötü davranışlarda bulunanlar “ÖLÜ” sayılır.

“Ölü”ler ise Tanrı’dan (Doğruluktan, dürüstlükten...) kopar. (Burada Tanrı: Genel doğrular, Evrensel değerler, erdem, etik ahlak, doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi yüce ve olumlu kavramlardır...)

Bu nedenle “Allah ölülerin değil dirilerin Allah’ıdır.” (İncil, Matta. 22/23). denir. Şunu da belirteyim ki her yaşayan insana **DİRİ** denmez.

DİRİ denince: Sorumluluk duygusu olan ve kötülüğe bağışıklık kazanmamış kişi akla gelir; **ÖLÜ** denince duyarsızlığı nedeniyle sorumluluğunu yerine getirmeyen, kötülüğe bağışıklık kazanmış, yaptığı haksız kazançtan ve de başkasının haklarını zorla almaktan zevk duyan kişi akla gelir.

Tanrı:

Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Toplumun kabul ettiği genel doğrular, üstün değerler, yüce kavramlar, en güzel sıfatlar, ki buna da din ilminde Esmâ-i hüsnâ denir, Tanrı'nın güzel isimleri.....

Tanrı, mecaz bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz doğa yasaları, toplumu yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygudur. Buna din ilminde Ruhül Kudüs = Cebrail = Vahiy...denir.)

Tanrı: Zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağduyusu, vicdanı, öngörüsü ve olumlu ilke ve kuralları olarak vardır.

Allah insanların hayalinde yarattığı bir varlık değildir. Bu konuda Kuran şöyle demektedir:

“Çünkü Allah hakkın ta kendisidir, onu bırakıp da taptıkları ise batıldır.” (K. 31/30)

Bu ne demek oluyor? Hak kavramı bizatihi Allah'ın kendisi oluyor...

Ayrıca Kuran; insanların hayalinde yarattıkları Allah için zandan başka bir şey değildir.

Bu konuda benim saptayabildiğim 10'a yakın ayet vardır ve bunlardan biri de şöyle der:

“Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduyorlar.” (K. 6/116) (Ayrıca Bkz. K. 2/78, 10/36, 66. 53/28)

Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımını; sorumluluğunu idrak eden; iyinin ve kötünün ayrımında olan, hakka saygı gösteren insanlar için söz konusudur. Yani **“DİRİ”**ler için söz konusudur.

Ölümler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısal sorumluluğu olmadığı gibi...

Ne var ki 60 yılı aşkın bir zamandan beri bu konularda açıklamalar yaptığım halde bir kişiye bile anlatamadım. Yalnız bu dediklerim anlaşılrsa ve anahtar olarak alınsa insanlık yeniden doğuşa erer...

Şimdi de Davut Peygamber ne yapmış onu görelim.

“... Niçin Rabbin gözünde kötü olanı yapıp onun sözünü hor gördün? Hitti Üriya’yı kılıçla vurdun, ve karısını kendine karı olarak aldın...” (Tevrat, II. Samuel, 12/9)

Hani Peygamberler günahsız olurdu?.. Bir Peygamber göz koyduğu kadını almak için kocasını öldürür mü? Bu en büyük günahlardan değil mi? Artık takdir sizin, nasıl değerlendirirseniz değerlendirin...

Halâ ve halâ peygamberler günah işlememiş dersiniz günahkar olursunuz... Din ilmini bilerseniz bunda şaşılacak bir durum yoktur. Çünkü Peygamberler de senin benim gibi beşerdir ve beşer olan da şaşar...

Tevrat’taki bu tümcenin öncesi ve sonrası uzun. Olayı kısaca MEYDAN LAROUSSE’den aktarayım: **“GÜZELLİĞİYLE ÜNLÜ YAHUDİ KADIN, Davud’un subayı Üriya’nın karısı (II. Samuel, XII, 1-25) Davud’un sevgilisi oldu. Davud, onunla evlenebilmek için Üriya’yı öldürdü. Bunun üzerine peygamber Natan ona (Davud’a)**

şöyle dedi:

- Natana dedi: Rabbin hakkı için bunu yapan adam ölüm oğludur..." (II. SAMUEL, 12/5). demek istiyor ki: **Sen ölüm oğlusun!.. Yani kötü olanı yaparak öldün...**

Atalarının dinini değişmez doğru olarak kabul eden ve düşünmeden gelenekler uyarınca yaşayan taklitçi kişileri İsa: "Ölü" olarak niteler.

Şu ayet dikkatle incelenmelidir. Çünkü İsa'ya göre gerçeklerden habersiz olanlar: "Ölü" sayılıyor. Okuyalım:

Babası ölen "**Şakirtlerden bir başkası İsa'ya dedi: Ya Rap, bana izin ver, önce gideyim ve babamı gömeyim. Fakat İsa ona dedi: Benim ardımca gel; bırak ölüleri kendi ölülerini gömsünler.**" (İncil. Matta. 8/21 -22)

Bütün bu konulara şu nedenle değindim. Din ilmin de Günah işleyene kim olursa olsun "ölü" denir. "**Zira günahın karşılığı ölümdür.**" (İncil. Rom. 6/23).

Görüldüğü gibi yaşayan Peygamber Davud'a bile Natana: "**Sen ölüm oğlusun!**" demesinin nedeni kötü bir iş yapmış olmasıdır. Demek ki iyi iş yapmış olanlara da "**Tanrının oğlu!**" deniyor. Olumsuz davranışlarda bulunana da sen "Ölüm oğlu"sun deniyor. Bu bir mecaz anlatımdır: Kötülüklerden uzak erdemli yaşayan her insan "Tanrı'nın oğludur!"

Yoksa öyle Hıristiyanların anlayıp inandığı şekilde Tanrının oğlu mu olur? Bu anlayış, Tanrı ve Din bilgisinin yokluğundandır. Bu konuda İncil şu açıklamayı yapmaktadır: "**Ne mutlu sulh**

edicilere; çünkü onlar Allah'ın oğulları olarak çağrılacaklar.” (İncil. Matta. 5/9)

Buradan anlaşıldığına göre savaş yerine barışı yeğleyenler “Tanrı'nın oğlu” olarak niteleniyor. Demek ki yalnız İsa değil siz de nefret yerine sevgiyi yeğlerseniz Tanrı'nın çocuğu sayılırsınız. Eğer sevgi yerine nefret'i yeğlerseniz siz de **“ölüm oğlu”** ya da **“şeytanın dölü”** sayılırsınız...

Bu konuda İncil'de şöyle bir ayet daha vardır:

“Fakat onu kabul edenlerin hepsine ; onun ismine iman edenlere, Allahın çocukları olmak yetkisini verdi. “ (İncil. Yuhanna. 1/12)

Burada demek istiyor ki İsa'nın öğütlerini yerine getirenler; yani kötülük yerine iyiliği, savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi yeğleyenler **“Tanrı'nın çocuğu”** sayılır...

İncil'deki şu ayet de önemlidir:

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Sevgi yüce bir kavramdır, oysa nefret kötü bir kavramdır. Siz, nefret yerine sevgiye yönelirseniz Tanrı kavramına yönelmiş olursunuz. Tanrı da yaşarsınız ve Tanrı da sizde yaşar...

Buradan da anlıyoruz ki Tanrı bir varlık değil bir kavramdır ve olumlu kavramların tümü Tanrı simgesi ile ifade edilir.

Ben bu bilgileri verirken içerde bulunan dört kişiden üçü beni daha fazla dinlememek için çekilip gittiler. İçeride kalan tek kişi ise dükkânın sahibi idi...

Saygılarımla,
Av. Hayri Balta, 9.3.1991

+

KATKIDA BULUNANLAR

1. Mustafa Dinçer

Hayri Ağabey,

Konu: İlhan Beye gönderdiğiniz mektup

Bu güzel mektubunuzla ilgili müsait zamanda ilaveli bir iki katkıda bulunan düşünce sunma izin verin.

Gayretleriniz için size hayranız, teşekkür ederim.

Yine kullanabileceğiniz Kutsal Metinlerden yobazlara karşı kullanabileceğiniz beğeneceğiniz bir kısım gönderiyorum.

Saygılar Sevgiler...

Mustafa Dinçer, 12.11.2010

+

2 “Laf kalabalığı cevapsız mı kalacak?

Böbürlenip duran haklı mı çıkacak?

3 İnsanları boş sözlerinle mi susturacaksın?

Sen alay edip duracaksın da haddini bildiren olmayacak mı?

4 Üstelik, ‘Ben saf ve temiz olanı öğrettim,

Senin gözünde tertemizim’ diyorsun.

5 Sana ağzını açsaydı!

6 Sana hikmetin sırlarını anlatırdı;

Aslında hikmet için söylenecek çok söz var.

O zaman anlardın ki, Tanrı senin bazı suçlarını hesaba katmıyor.

7 Tanrı’nın derinliğini kavrayabilir misin?

Mutlak Gücün Sahibinin sınırını anlayabilir misin?

8 Hikmeti göklerden yüksektir, sen ne yapabilir-

sin?

Ölüler diyarından daha derindir, sen ne bilirsin?

9 Ölçüleri yeryüzünden daha geniş,

Denizden daha engin.

10 Önüne çıkanı yakalayıp götürse,

Sonra da mahkeme kursa, kim O'na direnebilir?

11 Çünkü yalancıları iyi tanır.

Fenalığı görür de dikkat kesilmez mi?

12 Yaban eşeğinin insan doğurduğu gün,

Boş kafalı adam sağduyu kazanır.

13 Fakat sen gerçekten yüreğini hazırlar

Ve ellerini O'na açarsan,

14 Fenalık etmeyi tamamen bırakır,

Haksızlığı çadırında barındırmazsan,

15 O zaman yüzün ak, başın dik olur;

Dimdik durursun, korkun olmaz.

16 Dert neymiş, unutursun,

Hatırladıklarınsa akıp giden sular gibidir. (Tev-

rat, Eyub, 11/2-16)

X

Sayın Dinçer,

Sevgiler...

Katkıda bulunman beni mutlu eder,

Hayri Balta katkılarını bekler...

Ben mi laf kalabalığı ile insanları susturacağım.

Ben mi böbürlenip durarak haklı çıkacağım...

Ben mi boş sözlerle insanları susturacağım?

Ben mi, inanlarla, alay etmekle rahatlayacağım...

Böyle görüyorsan beni,

Ölmem yaşamamdan daha iyi...

Ben, samimiyetle kendi gerçeklerimi söylüyorum.

Ayetleri de kanıt olarak veriyorum...

Sen, inandığın gibi yaşa; buna karışmam...
Ama beni suçlamayı da sana yakıştırmam...

Senin o Yehova diye arkasına düştüğün varlık.
Maddi bir varlık olarak yoktur,
Simgesel bir kavramdır,
Bunu anla artık...

Maddî bir varlık olsaydı benim defterimi düzürdi.
Söyleyecekleri varsa ben yaşarken söylerdi...

Biz bu aşamaları geçmişiz artık.
Yaşamımıza nasıl yön verebilir hayalî bir varlık...

Neyse daha fazla söylemek istemiyorum.
Çünkü senin gibi temiz bir canı,
Sonsuza dek yitirmek istemiyorum...

Şimdi kal sevgilerle,
Av. Eren Bilge, 11.11.2010

X

Hayri Ağabey,

Bu metni yollarken şöyle demişim

“Kutsal Metinlerden yobazlara karşı kullanabileceğiniz beğeneceğiniz bir kısım”

Kesinlikle sizin söylediklerinize yönelik değil.

Beni böyle yanlış anlamalarla üzüyorsunuz çünkü sizi üzme beni üzüyor.

Yehova maddi bir varlık değildir tabî ki; kendisi RUHTUR ama ismi vardır. İsmi varsa cismi vardır, (ruhani) cismi varsa zekası vardır, zekası varsa, bir kişidir, kişi ise VARDIR.

İnsanı KENDİ suretinde (benzeyişinde) yarıttığı için seviyoruz (Tanrı sevgidir dediğiniz gibi), akıllıyız (Tanrı akıllıdır), kudretliyiz (gücümüz Tanrıdan gelen gıda ile çalışan beynimiz) ve hikmetliyiz (Tanrı hikmetlidir).

Bu nitelikleri GELİŞTİREBİLİRİZ veya YOZLAŞTIRABİLİRİZ. Gücümüzü, hikmetimizi, aklımızı, silah üretmek için kullanabilir Şeytana uyabiliriz. Tanrının verdiği akli kötüyü kullanıp BEDBAHT oluruz. Bu kadar basit.

Siz (Budizm = Tasavvuf) kökenli düşüncelerden etkilendiğiniz için (Şeytanın taktiklerinden biri doğruyu çarpıtmak) TANRIYI BİR KİŞİ OLARAK kabul edemiyorsunuz, onu dost edinemiyorsunuz, sorun bu.

Yaban eşeği insan doğurduğu gün
Boş kafalı adam da sağduyu kazanır!

İnsanlara doğruyu söyle ama doğruyu kabul etmelerini bekleme!

Saygılar. Sevgiler...

Mustafa Dinçer, 11.11.2010

X

Sevgili Çetiner,

Av. Hayri Balta'nın yazılarını hep okurum.

Adı El Mansur muydu o adamın, hani şu "En el hak" dediği için öldürülmüştü?

İşte o adam da Allah'ı Hayri Balta gibi yorumladığından "en el hak" demişti.

Ben de bu dini işler ile bu nedenle ilgilenmiyorum, ona vakit ayırmıyorum

Zamanımı kendime göre "hayırlı ve güzel"
işlere ayırıyorum,

Sevgiler

Atakan Mert, 12.11.2010

X

Hayri Ağabey, önce sevgiler,

Kurban konusunda ayet olmaz mı? Sadece ayet değil açıklamalar var, çok... Basit, net ve en önemlisi mantıklı açıklamalar... Bu akşam kurban konusunda ayetler gönderiyorum, yayınlarsanız sevinirim.

Bu arada sitenizin düzeni, yazılarınızın netliği, akıl açıcı, bilgilendirici, düşündürücü ve mantıklı olması konusunda size hayranım.

Sanırım hukukçu olmanızın bunda payı çok ve güzel yüreğiniz de katkıda bulunuyor.

Sitenizin kopyasını alıyor musunuz saldırı olursa diye

Sevgiler Saygılar

Mustafa Dinçer (MD), 12.11.2010

+

13. RABBE SİĞİNMAK

İnsanoğlu yararını gördüğü eylemleri iyi diye kutsallaştırarak Tanrı kavramı içinde bir araya getirmiştir.

Elbette iyi olanlar yanında kötü olanları da ayırma varmıştır.

Yaşamda, iyi ile kötüden birini seçmesi insanın kendi iradesine bırakılmıştır.

Genelde kendini bilen ve aklını kullanan in-

san iyiyi sahiplenip kötü ile mücadele etmiştir.

Din ilminde buna insanın nefesine (Şeytana) karşı direnmesi denir.

Kendini bilen insan ise Rabbini (İyi olanı, doğru olanı, güzel olanı) bilir.

Kendini bilen insan; kendisini huzursuz edecek kötü davranıştan uzak durarak iyi olanı yapar ki; buna “**Ben Rabbime sığınırım**” denir.

Rabbine sığınanlar huzur ve güven içindedir.

Tevrat DOĞRULUK kavramına Rab der.

“RAB doğruluğumuzdur”:

İbranice “Yahve sidkenu”. (Tevrat. Yere-mya. 23:6 ve 33/16)

İncil de şöyle değinir bu konuya:

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da yaşar onda...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Bilinmelidir ki; doğru olan, iyi olan, güzel olan Hak olan bizatihi Allah’tır.

Kuran’da Hak kavramına şöyle bakılır...

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.

O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir.

Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K.

22/62. Yine Bkz. 24/25)

Bu ayetlerden anlıyoruz ki; Doğruluk, Sevgi, Hak kavramı bizatihi Allah'tır.

Bu bilgiler ezoterik öğretilerde inisiyelere "Sırların Sırrı" olarak verilir.

Sevgi ile nefret kavramı üzerinde duralım: İnsan, sevgi ile nefret kavramı arasında bocalarsa sevgiyi yeğlemelidir.

Çünkü sevgi nefret kavramına göre daha yüce bir değerdir.

Bu durumda sevgiye sarılmalıdır.

Doğruluk, dürüstlük, iyilik, sevgi, barış, paylaşımcılık bütün yüce değerlerimiz uygulamaktan zevk alacağımız kurallar olmalıdır.

Ne var ki bu kavramlara Allah (Tanrı) denmesi halk tarafından kabul olunmamıştır.

Bu kavramlar Tanrı denmesi "Sırların Sırrı" olarak kalmıştır.

İnsan yaşamı boyunca; doğruluğun karşısında eğrilik; iyiliğin karşısında kötülük; güzelliğin karşısında çirkinlik; dürüstlüğün karşısında çıkarıcılıkla karşılaşmıştır.

Sevginin karşısında nefret, neşe'nin karşısında hüznün; barışın karşısında savaş, sabrın karşısında acelecilik; hoşgörünün karşısında tahammülsüzlük; saflığın karşısında kurnazlık; iffetin karşısında iffetsizlik olumsuz kavramlar olarak kalmıştır.

Bu iyi ve kötü kavramlar istenildiği kadar çoğaltılabilir...

İnsan, doğruluk, dürüstlük, iyilik kurallarını baş tacı etmelidir.

Kuran'da bunun önemi şu biçimde de belirtir.
:

“Çünkü Allah doğruları, doğrulukları sebebiyle ödüllendirir.” (K. 33/24)

Okuyucumun dikkatini çekerim;
İbadetleri sebebiyle demiyor; doğrulukları sebebiyle, diyor...

Kötü ile iyi arasında bir seçme durumu ile karşı karşıya kaldığımızda içimizde birbirine zıt iki duygu belirir.

Bir duygu, kötü olanı yapmamız için diretir.
Buna din ilminde Ruhul kûbuh; yani, kaba-hate sürükleyen duygu (Şeytan) denir.

Bir de kötü olanı yaptığımızda karşılaşacağımız sonuçları hatırlatan uyarıcı bir duygu kendini gösterir...

Buna da kutsal ruh; yani, saygı gösterilmesi, uyulması gereken olumlu düşünce ve duygu belirir.

Bu da Tanrı kavramı ile ifade edilir.

İşte bu çatışma duyguları içindeyken doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yapma isteğine Rabbe sığınmak adı verilir.

Rabbe sığınanlar utanca düşmez, alını açık,

yüzü ak olarak bilinir.

Tanrı ile Şeytan insan ruhunda birbirleri ile savaşıp durur.

Bu savaşta doğrudan, güzelden, iyiden yana tavır koyanlar Rabbe sığınmış olur...

İnsan, doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yaptığı takdirde huzur ve güven içinde olur ki bu Cennet kavramı ile ifade edilir.

Kötü olanı yaptığı takdirde duyacağı tedirginlik ve huzursuzluk Cehennem azabı ile dillendirilir.

Denebilir ki: Bu kadar kötüler var. Örneğin hortumcular, komisyoncular, rüşvetçiler, kapkaççılar, diktatörler, yargısız infazcılar, işkenceciler, katiller...

Bunların çoğu işlediği suça karşılık ceza bile refah içinde yaşar gider...

Bu suçları işleyenlerin cezasını kim verecek?

Bunlar işledikleri suçların cezasını nerede görecek?

Şeriat zihniyeti yakalanmayan kötünün cezasını öbür dünyaya havale ederek sorunun içinden çıkmaya çalışır.

Bu düşünce insanın kendini avutmasıdır.

Şurası unutulmamalıdır ki din, “diriler” içindir.;

Bu konuda İncil’de şu bilgi verilir:

“Tanrı; Ölülerin değil yaşayanların (Dirilerin: Duyarlı ve sorumluluk duygusu olanların...) Tanrısıdır.” (İncil. Matta., 22/32. Markos.12/27). Luka. 20/38) denir.

Ölülerin (Duyarsız ve sorumsuz insanların) Allah’ı (uymak zorunda olduğu yüce değerler ve olumlu kurallar ve ilkeler...) olmaz.

Bizim sözüümüz diri olanlar için; ölüler zaten söylediklerimizi anlamaz...

Cennet, Cehennem, ceza-mükâfat kavramları **“diri”** olanlar için söz konusudur...

Yaşadığı halde ölü olanlar için (basireti bağlanmışlar...) konumuz dışıdır.

Fiziksel olarak ölenler için ise zaten her şey son bulmuştur.

Arifler ölü ile ilgilenmez.

Ariflerin nazarında ölülerin esamisi okunmaz.

Dinsel sorumluluk: Duyarlılığını yitirmeyen ve de sorumluluğunu bilenler içindir.

Duyarlılığını yitiren, sorumluluğunu bilmeyen insanlar, insanlık için bir lekedir.

Dinsel düşünce, tasavvufî anlamda, yaşarken ölü olanlarla fiziken ölmüş olanlarla ilgilenmez.

Bunlar din alanına adım atmamış olduğun-

dan “Âlem-i şuhut” olmaktan öteye gidemez.

Din ilmi Diriler içindir; ölümler, yani, sorumsuzlar, kötüler, benciller, gelişmemişler, ham kalmış kişilerle fiziken ölmüş olanlar için değildir.

Bizim onlara sözümüz yoktur ve onlar manâ âleminden değildir.

Bizim sözümüz “Diri”leredir.

Bunlar; Allah’a karşı, topluma karşı, kendine karşı sorumluluğu bilen sağduyu ve vicdan sahibi erdemli kişilerdir.

Cennet de cehennem de sorumluluk bilincindeki insanın ruhsal dünyasındadır.

İnsanın olmadığı yerde ne Tanrı, ne de Şeytan vardır...

İslam’ın 4. Halifesi Ali: “**İlim bir nokta idi cahiller onu çoğalttı.**” demiştir.

Biline ki o bir noktayı çoğaltanlar dincilerdir.

Onların cehaletinden Rabbe (Aklî olana, bilimsel olana, makul olana, sağduyuya...) sığınırım.

Bu durumlarda Rab’be sığınmakla huzur bulurum.

Elbette bu anlattıklarım akli vahiyden üstün tutanlar için söz konusudur.

Biz akli, vahye üstün tutanların onlar nazârında zaten hükmümüz yoktur.

“Mallar ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür. Baki kalacak salih ameller ise Rabbinin katında, sevap olarak da ümit olarak da daha hayırlıdır.” (K. 18/46)

Yukarıdaki ayet Diyanet Sitesinden alınmıştır. Ancak günümüz Türkçesiyle sunarsak kolayca anlaşılır kıır.

“Mallar ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür.

Ölümsüz olan erdemli davranışlar ise Rabbinin katında, sevap olarak da ümit olarak da daha hayırlıdır.” (K. 18/46)

Burada açıklamaya gerek gördüğüm **“Rabbinin katında”** deyimidir. Bu deyim halkımız arasında “Allah katında makbul olan” diye dile getirilir.

Ancak ayette geçen **“Ölümsüz olan erdemli davranışlar”** üzerinde durmak gerekir.

İnsanın olumlu ve erdemli davranışları halk arasında ortak beğeni kazanır.

Bunlara veli denir; bunlar **“Allah katında makbul”** sayılır.

İşte insan, **“Allah katında makbul”** olan davranışları yaşamına uygularsa Rab’be sığınmış olur...

Bunlar Allah katında makbul oldukları için Allah’a sahip çıkmış sayılır.

*

14. ALLAH'IN HUZURUNDA OLMAK

Allah'ın huzurunda bulunmak dinsel bir terimdir.

Allah'ın huzurunda olmak deyince akla ne gelmelidir.

Allah maddi bir varlık değil ki huzurunda bulunasın.

Bunun değişmeceli olarak anlamalıyız bize yararı olsun.

Burada Allah'tan murat: İnsanlığın ortak aklıdır ve kamu vicdanıdır...

İnsan kendi ortak akla ve kamuya karşı sorumlu saymalıdır.

Allah'ın huzurunda bulunmak demek; söylediğimiz her sözü ölçüp biçerek ve karşımızdakini incitmeyecek biçimde söylemek demektir.

Söylediğimiz her söz için sorguya çekileceğimizi hissetmektir.

Sanki karşımızda; söylediğimiz her söz için, yaptığımız her davranış için bizi yargılayacak, hesaba çekecek biri varmış gibi dikkatli olunmalıdır.

İnsan her zaman kendini Allah'ın huzurunda saymalıdır.

Allah'ın evi deyimi de değişmeceli bir anlamıdır.

Camiye girenler Allah'ın huzurunda sayılır.

Bunu deyimi, gerçek anlamda alırsak işin içinden çıkamayız.

Manâ âleminde huzur bulamayız.

Öyle ya bir fırtına kopuyor,
Hızı saatte yüzlerce kilometreyi geçen bir rüzgâr çıkıyor;

Ya da bir deprem oluyor,
Camiyi de, minaresini de, kilisesini de, çanı-
nı da, havrasını ve kubbesini de yerle bir ediyor.
İçeride ibadet edenlerden kimileri de ölüyor.

Hiç Allah kendi evini yerle bir eder mi?
İçerde kendisine tapınan insanları taşla ezer
mi?

Bu da gösterir ki Allah'ın evi deyimi de sim-
geseldir...

Allah'ın evine gidenlerin kötülüklerden arın-
maya niyetli kişilerdir.

Buraya girip çıkanların doğru, dürüst, edepli,
erdemli kötülüklerden arınmış kimseler olduğuna
inanılır.

Diğer dinlerdeki ibadetler de bu anlamda yo-
rumlanmalıdır.

Ancak şu da unutulmamalıdır.

İnsan, kendini yalnız camide değil; her yerde,
Allah'ın huzurunda sanmalıdır...

Bu nedenle de bu mekânlar kutsal sayılır...

Bu konuda halk ozanlarımızın aşağıdaki şiir-
leri de dűřűnerek okunmalıdır.

+

Ozanlardan:

1. Sarızlı Ozan İbreti'den:

Minareye çıkıp bize bağırma,
Haberimiz vardır sağır değiliz.
Sen kendini dűřűn bizi kayırma
Allah'la biz ayrı gayrı değiliz.

2. Edip Harabi'den:

Ey műminler beni ziyaret edin
Yűzűm Cemalullah, sıfat bendedir
Dűrt kitabım yahu, kıraat edin
Tevrat, Zebur, İncil, Kuran bendedir...

3. Osman Dağlı'dan

Otuz yıl aradım gűkte Allah'ı,
Bizim evde buldum gűl yűzlű řahı
Karanlıkta fark eyledim şafağı
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Fűze yaratıyor çarpıřan fikir
Bizi a bıraktı bu dua ile zikir
Aynel yakın Hakkı gűrdűm řűkűr
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Âdem'i Hak bildim dersim űzveri

Geldiğim diyara dönmedim geri
Dört kapı kırk makam girdim içeri
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Üryan püryan oldum girdim meydana
Anda teslim ettim canana
Allah'ın adresin öğretti bana
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Mihraç aynel yakın cenabi bari
Aşk üzre tanıdım yâri ağyari
Bir canlı kitapta kıldım kararı
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Bir zaman oturup pösteki saydım
Ne medrese koydum, ne mektep koydum
Kardeş sofrasını meydana yaydım
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Âşık oldum ser çeşmenin gözüne
İtibar etmedim vaiz sözüne
Ben de başım koydum pirin dizine
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Dağlı'nın sözleri değildir riya
Hırkayı cübbeyi bıraktım suya
Yedilerle yatmış idim uykuya
Uyudum uyandım yeniden doğdum

Halk ozanı Osman Dağlı,
Kahramanmaraş Afşin İlçesi, Arıtış köyün-

den

(Aşık Kul Hasan' dan –Hasan Gören- alınmıştır). 19.3.2002

*

15. ENEL HAK NE DEMEK?

Süleyman Ateş Hocamız, 20.7.2008 tarihli Vatan da şöyle bir açıklama yapıyor:

“Şimdiye kadar 26 dini eser yayınlamış olan Dr. H. A.:

“Sizin Cüneyd’le ilgili kitabınızı okudum. Edebiyat âleminde ‘**cübbemin içerisinde Allah’tan başkası yoktur**’ sözü Cüneyd’e ait olarak bilinir.

Siz, kitabınızda bu sözü Bayezid-i Bestami’ye ait olarak göstermişsiniz. Gerçekte kime ait? diye soruyor.

Kendisine cevabım şudur:

Cüneydi Bağdadi Hazretleri, büyük bir alim ve din kurallarına çok titiz bir insandır. **Ondan bu tür şathlar yani tutarsız ve aşırı sözler çıkmamıştır. O, ariflerin sultanı olarak tanımlanır.**

Bahsettiğiniz söz, Bayezid hakkında rivayet edilir. Ama gerçekten onun bu sözü söyleyip söylemediği de kesin değildir. Fakat tasavvufi eserlerde bu söz ona yakıştırılır.”

Süleyman Ateş Hocamız bir okuyucusuna diyor ki: **“Cüneyd-i Bağdadi’den: Bu tür şathlar yani tutarsız ve aşırı sözler çıkmamıştır. O, ariflerin sultanı olarak tanımlanır.”**

Görülüyor ki Hocamız; Cüneydi Bağdadi’ye yakıştıramadığı bir sözü Bayezidi Bestami’ye yakıştırebiliyor.

Ancak hocamız yukarıda bahsi geçen sözün

Beyazidi Bestamiye ait olduğu kesin değildir dese de İslam âlimleri içinde tanınmış olanlardan bu türlü sözler çıkmamış değildir.

Örneği Hallaç-ı Mansur, Nesim-i ve Muhittin Arabî'nin de bu tür şathlarda bulunduğu bilinen bir gerçektir. Adı geçen bu kişilerin "Enel Hak" ya da buna benzer sözler söyledikleri ileri sürülür.

Şimdi bu adı geçenler söylediklerinin bilincindedirler. Kendilerinden geçmiş halde (vecd) içinde söylemiş değillerdir. Söyledikleri bu sözlerin kendi dünya görüşlerine (felsefelerine) göre bir dayanağı vardır.

İslam edebiyat ve felsefesinde vahdet-i vücud" diye bir kavram vardır. Batınî tasavvufçulara bağlanır (izafe edilir).

Bu tasavvufçular görünen dünyanın bütün oluşumlarını Tanrı'nın bir görünüşü (tezahürü) olarak kabul ederler. Kaldı ki biz de buna Yaratan diyoruz...

"Bu aşamaya gelen sufi; kendini de, bütün varlıkları da yokmuş gibi görür. Yaratıcının zatına yönelir. Var gibi görünseler de ondan başka hiçbir şey yoktur. Aslında ayrı gibi görünen varlıkların hepsi odur, der. Bu söz aynada gülü görüp ayna güldür, aynalar yok, yalnız gül vardır demeye benzer.

Bazı bilgiler, bunların her şey o demelerini eleştirir. Her şey ondandır ama O değildir derler. (Bkz. KOLAY FELSEFE. Ömer Sevinçgül. Carpe Diem yayın evi. 2. Baskı. s. 107. Okuyucularıma bu kitabı okumalarını öneririm.)

İşte bu din alimleri “**görünen bütün varlıkların hepsi odur**” dediğini ve kendilerinin de görünen varlıklardan biri olarak kabul ettiklerine göre; ‘**cübbemin içerisinde Allah’tan başkası yoktur**’ diyerek vahdet’i vücut görüşüne dikkat çekmek isterler. Demek istedikleri şudur: Ben bütünün bir parçasıyım...

Bu aşamada olmayan kişiler ise bunları küfre varmakla suçlarlar. Onları, kendi bilgi derecelerine göre ölçerler. Bu adam ne demek istiyor diye düşüneceklerine hemen katline ferman düzerler.

İslam tarihinde bu tür yanlış anlamalardan ötürü yaşamını yitirenler saymakla bitmez.

Okuyucularım aşağıda adlarını verdiğim kitapları okudukları takdirde yanlış anlamadan; daha doğrusu insanların bilgisizliğinden dolayı yaşamını yitirenleri okuyup öğrenebilirler...

1. İslam’ın Hicri İkinci yılında Zındıklar ve Zındıklar Melhem Chokr. İnka Yayınları.

2. Osmanlı Toplumunda Zındıkları ve Mülhidler (15-17. Yüzyıllar) Ahmet Yaşar Ocak. Tarih Vakfı Yurt Yayınları

Bu satırları aşağıda adını verdiğim kitaptan alıyorum. Mevlana bu sözleri günümüzden 700 yıl önce söylemiş. Söylemiş ama başına da hiçbir şey gelmemiş. Gelmesine gelirdi de; gelmemesinin nedeni, Mevlana Selçuklu sultanının himayesinde idi.

Ne ise şimdi biz Mevlana ne demiş ona bakalım. Ondan sonra da birlikte yorum yapalım:

“Ben Allah’ım (Ene-I Hak) demeyi insanlar büyüklük iddia etmek sanıyorlar.

Ben Hakkım demek büyük bir alçak gönüllülüktür.

Bunun yerine, ben Hakkın kuluyum, kölesiyim diyen biri; bir kendi varlığını, diğeri de Tanrının varlığı olmak üzere iki varlık ispat etmiş olur.

Hâlbuki (Ben Hakkım) diyen, kendi varlığını yok ettiği için, Ene-I Hak diyor. Yani ben yoğum, hepsi O'dur; Tanrıdan başka varlık yoktur.

Ben sırf yokluğum ve hiçim. Bu sözde alçakgönüllülük daha fazla mevcut değil midir?

İşte bu yüzden halk bunun manasını anlamıyor.

Bir adam Tanrıya, sırf Tanrının rızası için kulluk ederse, onun kulluğu açıktır. Tanrı için olsa da kendini, kendi işini ve Tanrıyı görüyor.

(MEVLANA CELALEDDİN-İ RUMİ. Yusuf Ziya İnan. Çağdaş Yayınevi. Nisan 1978. s. 136)

Yorumda bulunmadan önce bir de OSHO'dan alıntı yapalım. Bütün bu büyük insanlar ben Hakkım demekle Allah'ı inkâr etmiyorlar... Tersine böyle demekle Allah kavramı anlatmaya çalışıyorlar. Allah kavramını bilmeden Allah'a da erişilmez ki canım.

Ne ise hele şu OSHO ne demiş ona bakalım:

“Belki benim Tanrı olduğumu ilan edişim sizin uykunuzdan uyandırıyor. Kızıyor, “**Bu adam Tanrı ise ben niye değilim?**” diye düşünmeye başlıyorsunuz. Kendinizi aşağı hissetmeye başlıyorsunuz.

Aslında bu iddiamın nedeni bu değil. İddiam

sizi de kapsıyor! **Ben Tanrı'yım dediğimde, her insanoğlu Tanrı'dır, hatta sırf insanoğlu da değil, her varlık Tanrı'dır diyorum. Olmak Tanrı olmaktır, bunun başka yolu yoktur.**

Tanrı ağaçlarda ağaç, kuşlarda kuş, dağlarda dağ, erkeklerde erkek, kadınlarda ise kadındır.

Tanrı tüm bu ifadelere sahiptir. Tüm bu güzel dalgalar onun okyanusunda yükselir.

Ben okyanus olduğumu ilan ettiğimde diğer dalgaların rahatı bozuluyor. Üstünlüğümü ilan ettiğimi, siz sadece dalgasınız da ben okyanusum dediğimi sanıyorlar. Söylediğim bu değil. Okyanus olduğumu ilan ederek, sizin de okyanus olduğunuzu ilan ediyorum.” (Sufizm Üzerine Konuşmalar. **SIR OSHO**. 2008. s. 22) **(BU KİTABI DA OKUMANIZI ÖNERİRİM...)**

OSHO'nun “Ben Tanrı'yım!” sözleri ne kadar çarpıcı geliyor insana değil mi? Hiç insan Allah (Tanrı) olabilir mi? Zaten öldü, gitti. Hiç Tanrı ölür mü?

Ancak vahdet-i vücut kuramını bilince bu üstatların ne demek istediği anlaşılır. Vahdet-i vücut'a göre var olan bütün mevcudat Tanrı'yı ifade eder. İnsan da var olduğuna göre ve de kendisini görünen mevcudun bir parçası gördüğüne göre Enel Hak demesinde hiçbir sakınca görmüyor. Bu sözleri ile Tanrı'yı yücelttiğini; her şeyin onun takdiri ve iradesi ile olduğunu anlatmaya çalışıyor.

Gerek Mevlana ve gerekse **OSHO**, “**Olmak Tanrı olmaktır**”; “**Enel Hak = Ben Tanrı'yım**” sözleri; insanın mükemmelleşmesini ifade ediyor. Mükemmellik hamlığa, gelişmemişliğe, göre yüce

bir kavramdır. Bütün yüce kavramlar da Tanrı sayılır...

Hayvansal duygularını frenlemeyi başaran, kendisini; doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, sevgiye, barışa, kardeşliğe adayan ve bu kavramları da yaşamına uygulamayı başaran kişi olgunlaşmış ve mükemmel insan olmuştur... Yani varlığı, benliği, Hak yolunda sıfırlanmış olduğu için Enel Hak; Ben Hakk'ım diyebiliyor.

Elbette vahdet-i vücut ve mertebe-i hiçlik kavramını bilmeyen halktan kişiler ise bu din bilginlerinin küfre vardığını ileri sürerek bunların başına tebelleş oluyor. Kimisinin derisini yüzerek öldürüyor, kimisini sürgün ediyor, kimilerini de hapislerde çürütüyor.

Oysa bütün dinlerin amacı insanların mükemmel bir insan olmasını sağlamak değil midir? Din bireylerin kendi kendini olgunlaştırması çabasından başka bir şey değildir.

Din, ne zaman ki toplumsal oluyor; işte o zaman şirazesinden çıkarak insanların birbirlerini öldürmemesine neden oluyor.

Şimdi de bu konuya bir başka açıdan bakıyoruz:

“Bazı büyüklerin şaşkınlık yüzünden olmayacak sözleri sarf etmeleri uygun değildir. “Enel Hak” ben Tanrı'yım demekle Muhammed'in (S.A.V.) yolundan çıkmışlardır. Böyle ifadeler (bilinçsizce) ağızlarından çıkmış olabilir fakat bu sözlerin halkın ağızına düşmesi hiç de doğru değildir. Genelde, böyle sözleri söyleyen kimseler, köpekler bile olsa, ya tövbe

ettirilir veya boyunları vurulur...” (Mak. A.274; Mak. M. 210 farklı).

(Şems-i Tebriz’inin Öğretileri. Prof. Dr. Erkan Türkmen.. NKM Yayınları. 3. Baskı - Ağustos 2005. s. 158)

Biliyorsunuz, geçmişte Hallaç-ı Mansur ve Nesimi gibi tasavvufçular Vahdet-i vücud; yani Allah’tan başka varlık olmadığının idrak ve şuuru-
runa sahip erenler: Gerçek varlık bir tanedir o da Hak’tır. Hak ve O’nun tecellilerinden başka bir şeyin gerçek varlığı yoktur. Değil mi ki gerçek varlıktan başka bir varlık yoktur. Bu durumda kendisini de Hak’kın bir parçası olarak görür ve Enel Hak der.

Aslında halkın karşısına çıkıp da “Ben Hak’kım deyeceğine; ben de siz de Hak’kın bir parçasısınız; ancak ben Hak’ka yakınım; sizler ise Hak’tan uzaksınız. Çünkü kötü davranışlarınız yüzünden Hak’tan ayrı düşmüşsünüz...” demeleri daha mantıklı idi...

Bir de bu tasavvufçular arasında nesnel idealizm görüşünde olanlar vardır ve bu görüşte olanlar tasavvufçular çoğunluktadır. Bunlara göre çevremizdeki bütün görünenler kendileri olduğu için vardır. Kendileri olmazsa; dünya, evren, madde yoktur. Her varlığın varlığı, kendilerinin varlığına bağlıdır. “Var diyen insandır!..” Yaratıcı insandır.

Bunların görüşüne göre analarını, analarını doğuran kendileridir. Bu görüşe felsefe de Solipsizm (Tekbencilik) denir. Bu felsefenin batıda temsilcisi Berkeley’dir. Nazım Hikmet bu felsefe için “Dünyanın en bilim dışı, en saçma felsefesidir;

ancak çürütülmesi de en zor bir felsefedir...” demekten kendisini alamamıştır....

İşte kimi tasavvufçular “Ben olmasam, sizler, dünya ve evren olmazdı; ben olduğum için sizler varsınız!” anlamında Enel Hak demişlerdir.

Elbette insan Allah olamaz. Çünkü Allah simgesel bir kavramdır. Maddi olarak bir varlığı yoktur. Ancak Yaratan’ın maddi olarak bir varlığı vardır. O da; dünyadır, evrendir, maddedir. İnsan, olmasa da o vardır ve madde olarak her yerde hazır ve nazırdır....

Allah ise bir somut olmayan soyut bir kavramdır. Doğruluk, dürüstlük, güzellik ve iyilik gibi olumlu kavramları, yüksek değerleri kapsar. İnsanların uygulamakla yükümlü olduğu doğrular, uymak zorunda olduğu güzellikler ve iyiliklerdir. Oysa insan bir biyolojik maddedir; hiçbir zaman da Allah olamaz, Allah olan insanın kazandığı mükemmelliktir. Çünkü mükemmellik gelişmemişliğe göre daha yüce bir kavramdır. Daha yüce olduğu için de Allah sayılır.

Kendini bilen insan; ben Allah’ım diyemez. Derse onun bilgisinin azlığından ya da aklından bir zoru olduğundan kuşku duyulur.

Kötü alışkanlıklarını ve huylarını bırakıp da yerine iyi alışkanlıklar ve huylar edinen bir kimse fani âlemden uzaklaşıp Beka âlemine vararak Allah’a yaklaşır.

Bu kötü huylarını yok edip onun yerine Tanrı niteliklerini; yani doğruluğu, dürüstlüğü, güzelliği, iyiliği koyması ile Tanrı’ya yaklaşır ki buna da ebedî âlem denir... (Bkz. Şems-i Tebriz’inin Öğreti-

leri. Prof. Dr. Erkan Türkmen.. NKM Yayınları.
3. Baskı – Ağustos 2005. s. 79)

*

16. HALLAC-I MANSUR

“Enel Hak,-Ben Tanrırım-” sözü üzerine notlar.

Hüseyin İbn Mansur al-Hallac, 857’de İran’da doğdu ve 26 Mart 922’de Bağdat ta insanımsılar tarafından vahşice öldürüldü.

Bu insanlık dışı olay şöyle olmuştur.

“İnsanımsılar Hallac’ı önce kırbaçlamaya başlar. Hallac sesini çıkarmaz ve bağırılmaz. Dayak faslı Hallac’ın kemikleri üzerinde et parçası kalmayınca kadar devam eder. Bu iş bittikten sonra Hallac’ın elleri ve ayakları bütünüyle kesilir, parçalanır ve kafası kopartılır. Sonra vücudu yakılır ve Dicle nehrine atılır. Kesik başı uzunca bir sopanın ucuna takılır ve Bağdat’ta bir köprüye asılır: gelen geçen görsün de dehşete düşsün diye.”*

Peki, bu kadar işkence bu kadar acı ne uğruna yaşandı?

Hallac’ın “Enel Hak” (Ben tanrırım) sözü birçok kişi tarafından yine birçok değişik şekilde algılanmaktadır.

“Ben tanrırım” demek, neyi ifade ediyor?

Dinsel bir görüş taşıyan bir kişi “ben tanrırım” diyebilir mi?

Çoğuna göre (İlhan Arsel, Orhan Hançerlioğlu) evet, diyebilir.

Hallac bu söz uğruna, dinsel bir kafa taşıdığı halde, ölüme giderken neden sözünden geri dön-

memiştir? Dinsel bir kafa taşıyorsa, savunduğu görüş ile din arasında neden bir çelişki vardır?

Bruno, düşünce uğruna ölüme giderken gülererek gitmişti. Bugün Bruno'nun düşüncesi tüm evreni kapsamış durumdadır. Peki Hallac, Bruno gibi ölüme gitmemiş midir? Eğer dinsel bir kafa taşıyorsa, Müslümanlar onu neden kendilerine düşman görmüştür? Neden yanlış anlamışlardır Hallac'ı? Hallac bu yanlışlığı düzeltemez miydi?

Bu sorular çoğaltılabilir. Sonuç olarak Hallac öldürülmüştür. Oysa ünlü sözü "Enel Hak" hala bugün tartışılmaktadır.

"Ben tanrırım" demek ne demektir?

Bizce bu söz iki değişik şekilde algılanabilir.

Birincisi görüş, (İlhan Arsel, Orhan Hançerlioğlu'nun savunduğu) bu sözün tanrıyı yüceltmek amaçlı olduğudur.

İkinci görüş (benim de katıldığım) bu sözün tanrıyı değil insanı yücelten bir söz olduğudur.

"Tanrı nerededir" sorusu Hallac ile bir boyut kazanmaktadır. Bu boyut tartışılmakla kalınmamış, yanlış anlamalara ve bununla birlikte bazı çelişkili sonuçlara da varılmıştır.

Hallac'ın şu sözüne bakarak konuya açıklık getirmeye çalışalım.

"Susuzluğum içerisinde şarap kadehine yüzümü çevirdiğimde kadehin koyuluğunda seni gördüm, senin gölgeni..."

Elbette ki Hallac kadehte tanrıyı değil kendini görmektedir. Muhammed'in "Tanrı göktedir" sözünün tersine Tanrının, yani **bilginin/hükmetmenin/karar vermenin/yaşamının** kaynağı

insandadır (**Dikkat burada Tanrı tanımı yapılmaktadır. Dikkatinizi çekerim. H.B.**) demek istercesine tanrının kendisi olduğunu şiirsel bir dille aktarmıştır Hallac.

Şu noktaya değinmek konu açısından aydınlatıcı olacaktır.

Tanrı, insanoğlu için bir çıkar aracıdır.

Bu çıkarlar nelerdir?

İnsanımsı kendi kendine bir tanrı yaratarak bütün isteklerini yarattığı tanrı ile karşılaşmak istemektedir. Bu istekler toplumsal değil bireyci isteklerdir. Bu istekler sonsuzdur. Hükmetme, para, kadın, daha çok haz, daha çok mülkiyet, daha çok tatmin isteği varsa, insanımsının o kadar da büyük tanrısı olacaktır. Bu isteklerden yoksun olan biri için tanrının bir anlamı yoktur.

Tanrı ulaşılmaz ve büyük bir kavramdır. Bu kavram insan ile birlikte anıldığı vakit bir anlam taşımamaktadır. Çünkü insanımsının güçsüzlüğü güçlü bir soyut kavram olan tanrıyı yaratmıştır. İnsanımsı tanrıyı kişi ile aynı kerteye koyarsa o tanrı da güçsüz bir tanrı olacak ve insanımsı isteklerini yerine getirecek bir tanrıdan yoksun kalacaktır.

Bu sebeple Hallac'ın; "Tanrıyı, kendisiyle aynı kerteye koyması" bir anlamda tanrı denilen soyut bir kavramın insandan başka bir şey olmadığını söylemek demektir. Dolayısıyla -dinsel bir kafa taşıyan- Hallac'ın, tanrıyı kendisiyle aynı kerteye koyarak bütün isteklerinden vazgeçmek gibi bir düşüncesizliğe varması söz konusu olamaz. Eğer dinsel bir kafa taşıyorsa Hallac, kendisini küçültüp tanrıyı yüceltmesi gerekir. Oysa Hal-

lac böyle bir yol izlemiş değildir. Hallac kendisini yüceltmek koşuluyla bütün insanımsı isteklerden vazgeçip ölmeyi seçmiştir.

İnanımsı, doğanın gücüne inanmak istemektedir. Doğanın canlılığı, inanımsı için bir çıkar aracı olarak görülmediğinden tanrı denen soyut/ yalan bir kavram yaratılmıştır/uydurulmuştur. Tanrının var olma -uydurulma- amacı inanımsıların çıkarları ile ilgilidir.

Çıkarları olan birisi için “ben tanrıyım” demenin bir anlamı yoktur. Çıkarları olan birisi tanrıyı kendinde olduğunca uzak tutmaya çalışır ve onu erişilmez yapar. Çünkü inanımsının amacı erişilmez olmaktır. Erişilen her şey inanımsı için bir şey ifade etmez. İnanımsı her zaman uzakta olanı veya olmayanı arzular. Kendini tanrılaştıran biri için tanrının bir anlamı kalmadığı gibi olmayan/ uzakta olan her şeyin de bir anlamı kalmaz. Bu durumda ortaya bir yücelik çıkar. O da insandır. Enel Hak.

<http://tanselsemir.blogspot.com/>

+

Yararlanılan kaynaklar:

*İlhan Arsel, “Aydın ve Aydın”, Kaynak yayınları, 3. Basım, 1997

Abdullah Rıza Ergüven, Evren ve Yaratı, Gerçek sanat yayınları,1990

Macit Gökberk, Felsefe Tarihi, Remzi Kitapevi, 1980

Orhan HANÇERLİOĞLU, “Düşünce Tarihi”, Remzi Kitapevi, 1987

Ana Britannica Hallac-ı Mansur maddesi

Orhan HANÇERLİOĞLU, “Felsefe Ansiklopedisi”, Remzi Kitapevi, 1985

*

17. DOĞAL OLAYLARLA KUTSAL OLAYLAR

Yıllardır bunu söyledim.
Her söylediğimde küfür işittim.

Ne dinsizliğim kaldı, ne masonluğum, ne de komünistliğim...

Oysa ben ne Dinsiz, ne Mason ne de Komünisttim...

Vardır benim kendime özgü bir dünya görüşüm

Ve de Atatürkçü aydın bir kişiliğim...

Anama, avradıma sövüldü; boşu boşuna
En sonunda yetişti yardımına Bardakoğlu
Hoca...

BARDAKOĞLU diyor: “DOĞAL AFET İLAHİ CEZA DEĞİLDİR!”

Bu görüş İslam’ın temel esaslarına aykırı değil midir?

Gelin önce 27.8.2008 tarihli Hürriyet’te çıkan haberi okuyalım:

Ondan sonra hep birlikte düşünüp yorum yapalım...

İşte haber:

“DOĞAL AFET İLAHİ CEZA DEĞİLDİR!

Diyaret İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu, Kızılay ile Diyaret İşleri Başkanlığı'nın düzenlediği afetle ilgili seminerde Őunları söyledi:

“Çocuklarımızı, geleceğimizi düşünüyorsak, öncelikle doğal afetlere karşı tedbir almaya önem vermeliyiz.

Allah bize akıl vermiş. Doğal afetleri yaratan Allah'tır; ancak doğal afetler ilahi bir ceza değildir.

Hayatın akışı içerisinde tedbir almamız mümkün olan bir sınavdır.

Aklı olanlar, bu afetleri çok kolay atlatılıyorlar.

Bu konuda toplumsal bir bilinç oluşsun.

Herkesi bu konuda sorumluluğa koşsun.”

(Bkz. Hürriyet, 27 Ağustos 2008)

Daha dün denecek kadar yakın bir zamanda olan İzmit Depreminde

Ceza almadı mı Cüppeli Ahmet'le, Mehmet Kutlular Dede...

Bunlar şöyle demişlerdi akıllarınca:

“İnsanlar dans edip rakı içiyorlar gece boyunca.

Cezalandırdı onları, yerle yeksan etti Allah da. “

Adı geçenler bu sözleri söylediği için ceza yedi...

Çünkü yürürlükteki yasa böyleydi...

Oysa Doğa olayları başkadır.

Kutsal olaylar başkadır..

Örneğin Depremin nedeni:

Allah değil, Fay Hattı'dır,.

Hiç Allah daha yeni doğmuş bebelerle gencecik delikanlıları betona gömer mi?

Rahman, rahim olan ve her şeye gücü yeten Allah böylesine acımasızlık eder mi?

Yine de “mış mışlı” konuşuyor Bardakoğlu Hocamız; **“Afetleri yaratan Allah'tır; ancak doğal afetler ilahi bir ceza değildir.”**

Bu sözlerden şu anlam çıkar: “Demek ki Allah doğal afetleri önleyememektir.”

Olur mu, her şeye gücün yeten Allah doğal afetleri önleyemez mi?

Hadi önleyemez diyelim; her şeyi önceden bilen gören Allah kutsal kitabında:

“Şuralarda, şuralarda Fay hattı var.

Fay hattı üzerine ev yapmayın, şehir kurmayın!

Kurarsanız dünya olur başınıza dar...” diyemez mi?

Evet, **“Akıllı olanlar, bu afetleri çok kolay anlatıyor...”**

Kafayı çalıştırıp depreme dayanıklı evler yapıyor...

Yapılacak iş “miş mışlı” konuşmaktan vazgeçmektir.

Yapılacak iş: Aklın yolunu, bilimin verilerini rehber edinmektir.

Kaldı ki: **“Doğal afet ilahi ceza değildir!”** sözü tümünden Kuran öğretisine terstir.

Kuran’a göre Allah; Lut Kavmine, Nuh Kavmine, “Lutilik” yaptıkları için ceza vermemiş midir?

Burada Neyzen Tevfik’in şu şiiri gelir aklıma:

“Ne hakikat, ne şeriat, ne töre...

Süremez hükmünü yaşadıkça bu küre...”

Evet, Doğal olaylarla kutsal olayların ayrılması gerekir...

Doğal olayları bilim adamları incelemelidir...

Genel doğrulara, üstün değerlere, yüce duygu ve düşüncelere, olumlu kavramlar kutsaldır.

Bu kavramları; nefsinin her türlü kötülüklerden temizlemeye çalışan insanlar uygulamaktadır.

*

18. TANRI AŞKI

“Mevlana aşkı ve sevgiyi öylesine yüceltir ki; O’na göre kötülükten kurtulmak, şüphe ve zanları atmak, nefsimizi terbiye etmek ancak aşk ile mümkün.

‘Bu insan nefsi, şüphe ve zan yeridir. Sen ondan bunları hiçbir yolla ve hiçbir zaman yok edemezsin. Ancak bu, AŞIK OLMAKLA MÜMKÜN OLABİLİR. Aşık olunca içinde artık hiçbir şüphe ve zan kalmaz. Senin bir şeye karşı olan sevgin, seni kör ve sağır eder.’

Allah’a yakın olmanın tek yolu, tek çaresi AŞK’tır. Aşktan öte yol yoktur. İnsanı tanrıya yaklaştıran, insanı kendinden alıp Hakka veren ancak AŞK’tır...” (MEVLANA CELALEDDİN-İ RUMİ. Yusuf Ziya İnan. Çağdaş Yayınevi. Nisan 1978. s. 39)

Mevlana’ya göre; kötülüklerden kurtulmanın yolu, Tanrı Aşkıdır. Ancak Mevla’na Tanrı’nın tanımını yapmamıştır. Yerini, yurdunu, niteliğini bildirmemiştir. Bilinmeyen, hayalde yaratılan bir Tanrı’ya nasıl aşık olunur?

Diğer din bilginlerinde olduğu gibi Mevlana’da da Tanrı soyuttur. Kişi, Tanrı’sını kendi hayal gücüne göre yaratır, tahayyül eder. Tanrı buyruğu sandığı ibadetleri yerine getirdiği takdirde insan, Tanrı’nın makbul kulu olduğuna inanır. Bu, insanın kendi kendini aldatmasından başka bir şey değildir.

Oysa Tanrı buyruğu sanılan; savm (oruç), salat (namaz), haç, zekat İslamiyet’ten önce Müşriklerde de vardı. Öyle ki Müşriklerden önceki toplumlarda da, güneş kütünde de vardı. Müşriklerden de önce insanların ibadeti olan bu savm (oruç), salat (namaz), haç, zekat kuralına İslamiyet’le yalnız kelime-i şهادet eklenmiş ve Tanrı’ya ortak koşulan putlar ortadan kaldırmıştır.

İnsan, hayalinde yarattığı Tanrı'ya âşık olmakla bir ham hayalin peşine düşmüş olur. Böyle bir sevgi; insanı, Mevlana'nın dediği gibi, kör ve sağır eder...

Bu tür insanlara toplum yaşamında da karşılaşılr. Bunlar dünya yaşamından vazgeçtikleri gibi ne giyim kuşamlarına özen gösterirler; ne belirli bir işleri, ne de belirli bir düzenleri vardır... Bunlar avare avare dolaşıp dururlar. Bunlara zaten halk tarafından meczup adı verilir.

Oysa hayalden yaratılan bir Tanrı arkasına düşüleceğine; varlığı hissedilen, ancak görülmeyen ve görülmesine de olanak bulunmayan bir Tanrı'nın (Genel doğruların, erdemin ve iyi ahlakın, üstün değerlerin, yüce kavramların...) arkasına düşmek insanı bu dünyada mutlu eder ve insan ne işinden gücünden olur, ne de giyim kuşamından olur ve de bu tür insanlar yaşadıkları toplum içinde herkese örnek bir yaşam sürdürür.

Gerçek Tanrı; insan aklının, sağduyusunun, vicdanının kutsadığı genel doğrular, üstün değerler, yüce kavramlardan oluşan ahlakın, erdemin tümüdür. "Akı olmayanın dini de olmaz" denmesinin nedeni budur. Ne yaparsanız yapın, akıl, sağduyu, vicdan yolundan şaşmayın... Buna Tanrı aşkı denir; bu aşktan kopmayın...

Aklının kullanan insan; genel doğruları, erdemi ve iyi ahlakı, üstün değerleri, yüce kavramları, yaşam ilkesi olarak belirler. Bu kuralları Tanrı olarak kabul eder ve yaşamına uygular...

Tanrı yolunda olan insanlar geleneklerin, göreneklerin, ritüellerin dışındadır Bu tür insanlar

doğrudan doğruya Tanrı'ya (az yukarıda sayılan kavramlara) karşı sorumludur...

Bunlar toplumun koyduğu yasalara, yaşam, sağlık, giyim kuşam, görgü kurallarına uymada örnek olurlar. Bir an için olsun kendini yitirmezler. Her zaman akılları başlarındadır. Herkese karşı saygılıdır. Kimsenin dinine imanına karışmaz. Kimseyi de imana davetle yükümlü olmaz. Bütün düşünce ve inançları bir Hak olarak görür. Kâfir mümin ayrımı yapmaz. Bütün insanlar kardeştir ve Yaratan'dan ötürü bütün yaratılanları sevmiştir.

İşte benim anladığım Tanrı aşkı budur: Yar olup bar olmamak, Kimseyi kırıp incitmemek. Herkese sevecenlikle yaklaşımdır. Kimseyi; cinsinden, dilinden, dininden, ırkından, renginden ötürü aşağılamamaktır...

Bu tür insanlar bilgelik ve bilgi bakımından da her zaman kendilerini geliştirirler. Erdemli olurlar. Bilmediklerini öğrenirler. İki günleri bir olmaz; her gün bir önceki günden daha ileri giderler.

Toplumdan kopmaya, kendini ibadete verip dünyadan vazgeçmeye Tanrı aşkı denmez. Böylece Tanrı'ya erişilmez. Tersine bu davranışlar nedeniyle Tanrı'dan ayrı düşülür.

Dağda, mağarada, kırlarda, çöllerde yaşamakla Tanrı'ya aşık olunmaz. İş toplumun içinde yaşarken doğruluktan, dürüstlükten, iyilikten, güzellikten, sevgiden ayrı düşmemektir ki işte buna Tanrı aşkı denir.

+

Çok Teşekkürler Hayri Bey,
İçten olduğu kadar anlamlı bir yazı...

Amerika'dan bir okur:

Kerem Savaş, 08.09.2008

*

19. TANRI'YI ANLAŞILIR KILMAK

PEYGAMBERİMİZDEN GÜNÜMÜZE
“İSLÂM'IN TEMEL İNANÇLARI” Osmanlı Yayınevi.) adlı kitapta bir Tanrı tanımı yapılmaktadır.

Okunduğu takdirde görülecektir ki bu tanım; İslamiyet'i yeni seçen bir kişiye yapılmaktadır.

Böyle bir tanım insan aklına kısa devre yaptırır. Hani önceki Cumhurbaşkanlarından Cevdet Sunay; Japonya'da kendisine gösterilen bir robotta: “Ne var ne yok!” deyince robot da kısa devre yaparak “pat!” diye patlamış...

Konuyu daha fazla dağıtmadan önce Hoca'nın Tanrı tanımını okuyalım:

(s. 2)

“Doğruları bilen sapıttırılmaz.

Biz doğruyu öğrenelim ve öğretelim ki yanlışlar kendiliğinden uzaklaşsın.

Karanlığa lanet etmek yerine bir mum yakmak daha güzeldir.”

+

“Bu eser, Ahmet Cevdet Paşa'nın “Bir mühtediye (İslam'ı seçen...) mektup” isimli eseri ve Ömer Nesefi Akaidi esas alınarak Osmanlı Yayınevi (Abdülkadir Dedeoğlu) tarafından hazırlanmıştır. **(s. 3)**

“ALLAH

- Alemi yoktan yaratan; Allahü Teâlâ'dır.

O Allah ki, evveli yoktur, diridir, her şeye

gücü yeten her şeyi bilendir.

İşitir, görür, duyar ve murat edendir.

Allah, a'raz (Başka bir cevherle var olabilme durumu HB) değildir.

Cisim değildir, cevher değildir, suret ve şekil değildir.

Mahdut (sınırlı) değildir, bir şeyin parçası veya cüz'ü değildir, bileşik değildir.

Cins ve keyfiyet ile vasıflanmaz, mekândan münezzehtir. Yani bir mekânda değildir,

O'na zaman cereyan etmez, ona hiçbir şey benzemez.

Hiçbir şey ilminin ve kudretinin dışında değildir. Allah'ın (CC) ezelî (sonsuz) ve zâtı ile kaim sıfatları vardır.

Bu sıfatlar zâtının aynı da değildir, gayrı da değildir. (s. 18)”

(Peygamberimizden Günümüze “İSLÂM'IN TEMEL İNANÇLARI” Osmanlı Yayınevi. İlk Önce okunacak Cep Kitapları Serisi: 1)

Bir Bektaşî fıkrası vardır. Bektaşî'nin biri, her nasılsa bir camiye gitmiş.

İmam minbere çıkmış vaaz veriyormuş.

Tam yukarıdaki gibi bir Tanrı tanımı yapmış...

Bektaşî dayanamamış:

“- İmam efendi, şuna yok deyeceksin ama dilin varmıyor...”

Yukarıdaki gibi bir Tanrı tanımı insanları doyurmaz İnsanlık için daha anlaşılır bir Tanrı tanımı yapılması gerekmektedir. Sağlıklı bir akıl sahibi

böyle tanımlara itibar etmez. Bu tür tanımlar akla kısa devre yaptırır.

Tanrı denilince bir yaratıcı akla gelir. Konu, bizi kim yarattı konusunda düşümlenir. İnsanlar çevresine baktığı zaman gördüğü bütün eşyaların bir yapanı olduğunun ayırımına varır (masa, sandalye, kitap, defter, kalem gibi...).

Buradan hareketle bu dünyanın da bir yaratıcı olduğu hükmüne varır. Acaba böyle bir hüküm doğru mudur? Bu hükme varan insan değil midir? Dolayısıyla bir Yaratan olduğunun ayırımı; yani bir Yaratan olduğunun yargısına varan insandır. Dolayısıyla “bir Yaratan var!” deyen insandır.

Aşağıda A. M. Celal Şengör’ün “**SORUDAN KORKMAYIN**” başlıklı yazısında bu konu işleniyor: **“Yani siz varsanız sizi bir yaratan vardır. Kitabın bir yazarı varsa; yazarın da bir tasarlayanı, bir yapıcısı var demektir. Yani yazarın Tanrısı vardır. Güzel: Peki bu mantığa göre Tanrıyı kim tasarlayıp yaratmıştır! Tanrı hangi amaç için yaratılmıştır?”**

Böyle bir soru sorulduğu takdirde sorunun yanıtı da, çözümü de çıkmaza girer. Değil mi ki bir yaratan arıyorsunuz; “Peki, bizi yaratanı kim yarattı?”

Böyle bir soruya yanıt hemen hazır:

“O yaratılmış olsaydı, Tanrı olmazdı...”

Böylece soru kestirilip atılıyor ve çözümsüzlüğe bel bağlanıyor.

Oysa bilim bu konuya açıklama getiriyor. **“Hiç madde yoktan var olmaz; var olan da yok olamaz.”** (Maddenin sakınımı yasası. Lavezi-on)

Burada bilim ile din çatışıyor.
Din, “Yoktan var etti...” diyor;
Bilim ise, “Hiçbir madde yoktan var olamaz!” diyor.

Hangisine inanalım. Bu konuda akılı başında din adamları der ki: **“Eğer bilim ile din çatışırsa; siz, bilimin verilerine inanın...”**

Önermeyi şu şekilde de dile getirirler: **“Eğer akıl ile din hükmü çatışırsa siz akla göre karar verin!”**

Tüm canlılar; dünyaya gelip gittiklerine göre, demek ki; bir Yaratan vardır ve bu yaratan da maddedir, dünyadır, evrendir...

Ne oluyorsa bu dünyada olup bitmektedir. Bize yaratılmış gibi görünen nesnelere; görünmeyenlerden görünüre gelmekte; sonra, yine görünmezliğe dönüşmektedir.

Evren de, Dünya da, madde de, bilime göre, yoktan var olmadığına göre maddenin dışında bir yaratan aramak çözümsüzlüktür.

Burada şöyle bir soru gelebilir akla...Peki, bizim kutsalımız olmasın mı?

Elbette bir insanın kutsalı olmalıdır. Kutsalı olmayan bir insan huzursuzluğa mahkûmdur.

Kutsal'ın başında da Allah (Tanrı) gelir...

Allah ise; genel doğrular, olumlu kavramlar, yüce davranış ve düşünceler ve de yüksek değerlerdir.

Sayıdığımız bu yüksek değerler Allah kapsamı içindedir...

Tanrı kapsamı içine aldığımız yüksek değerler; yani doğruluk, dürüstlük, iyilik, erdem, bilgi ve bilgelik, sevgi, şefkat, merhamet, dostluk, vefa duygularını sayılamayacak kadar çoktur ve bütün bu değerler bütün insanlık tarafından, ve bütün dinler tarafından, yüksek değerler olarak kabul edilir ve Tanrı olarak adlandırılır ve buna Tanrı'nın birliği adı verilir.

Ne var ki bu "Sırların Sırrı" yalnızca inisiyelere verilir.

Bütün dinler de bu yüksek değerlerin uygulanmasını ister. Uygularsan Allah seni mükâfalandırır, Cennet'ine sokar; uygulamazsan, seni Cehennem'de cayır cayır yakar, der...

Böylece, insanların yüksek ve temel değerleri uygulaması istenmiş olur. Bu uygulamanın ve uygulamamanın karşılığı olarak da ödül ve cezayı ortaya koyarlar.

Oysa korkutmaya ya da ödüllendirmeye gerek duymadan da insanın yüksek ve temel değerleri uygulayabilir...

Kutsal kitaplarda doğrudan yüksek değer-

leri kutsayan ayetler vardır. Örneğin “Kuran’da Hak’ka; Allah’ın ta kendisidir” denir.

Okuyalım:

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/62. Yine Bkz. 24/25)

Kuran’da, Hak kavramına, **Allah’ın ta kendisidir** derken; Tevrat da **DOĞRULUK** kavramına Rabbin ta kendisidir der.

Okuyalım:

“RAB doğruluğumuzdur”:
İbranice “Yahve sidkenu”. (Tevrat. Yehyema. 23:6 ve 33/16)

İncil ise sevgi kavramını Tanrı olarak kabul eder.

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Bu ayetlerden anlıyoruz ki; doğruluk, Hak ve sevg kavramı bizatihi olarak Allah olarak kabul ediliyor.

Ne var ki bu bilgiler ezotorik öğretilerde inisiyelere “Sırların Sırrı” olarak veriliyor.

Şimdi bu yüce değerler için bir açıklama yapalım. sevgi ile nefret kavramı üzerinde duralım.

İnsan, sevgi ile nefret kavramı arasında bo-calarsa sevgiyi yeğlemelidir. Çünkü sevgi nefret kavramına göre daha yüce bir duygudur. Yüce bir

duygu olduğu için de Tanrı sayılır...

Bu durumda nefrete değil sevgiye sarılmadır.

Çünkü: **“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar...”** (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Doğru kişiler konusunda da Tevrat şunu söyler:

“Rab (Allah) doğruluğumuzdur.” (Tevrat. Tekvin. 15/6. Yeremya. 23/6)

Yine aynı anlamda olmak üzere Tevrat’ta üç ayet daha vardır:

“Benim dayanağım, kayam Rap’tır.” (Tevrat. 2. Samuel. 22/2-3 ve 22/32)

Burada “Rab’in” karşılığı: Doğruluk, dürüstlük, erdem, iyilik gibi tüm yüksek değerlerdir. Bu kavramlar yücedir. Din literatürünü göre yüce olan kavramlar da Tanrı’dır...

Bu konuda Kuran da şöyle demektedir:

“Yeryüzüne doğru kişiler varis olacaktır.” (K. 21/105)

Yüksek değerleri kapsayan erdemli yaşamı ilke edinen kişi Tanrı’ya ermiş sayılır ve bu kişilere Tanrı’nın velisi denir. Yani Tanrı’yı (yüksek ve temel değerleri) yaşamına uygulayan...

Veliler, ermişler yüksek ve temel değerleri koruyup yaşamlarına uyguladıkları için Tanrı’nın

velisi sayılırlar.

Veliler, ermişler, Tanrı'yı (yüksek ve temel değerleri) korudukları için Tanrı da onları korur.

Kuran'da bu veliler (ermişler) için şöyle denir:

“Velilere korku ve keder yoktur.” (K. 10/62)

Çünkü onların kayası doğruluktur, dürüstlüktür. Arkalarını doğruluk, dürüstlük kayasına dayamışlardır.

İnsanlık bu yüksek ve temel değerleri kutsallaştırarak Tanrı kapsamına alırsa ve bunları yaşamına uygularsa huzur ve mutluluk içinde yaşamını sürdürür. Bu yüksek ve temel değerleri yaşamına uyguladığı takdirde devletin hukuku karşısında da, toplumun din ve ahlaki karşısında da, kendi vicdanına karşı da rahat olur. Kimse kendisini kanunsuzlukla, ahlaksızlıkla suçlayamaz.

Ama devlet eliyle kul yaratmaya kalkılırsa tarih boyunca olduğu gibi yüksek ve temel değerleri ciddiye alan çok az kişi bulunur. Şimdi gördüğümüz gibi; çıkar sağlama, komisyon, rüşvet, hırsızlık, yolsuzluk önlenemez duruma gelir...

Bu nedenlerle eğitim; tarikatların eline bırakılmayacak kadar önemli bir iştir. Tevhid-i Tedrisat Kanunu da bu nedenle çıkarılmıştır. Amaç: Laik (akılcı) eğitimidir. Ancak akılcı, laik bir eğitimde yüksek değerlerin önemine insanlara anlatabilir.

Türk ulusunun laik bir eğitimden başka bir alternatifi yoktur.

Laiklikten başka da bir kurtuluş yolu yoktur...

*

20. BİLGELİK, DİN VE TAKİYYE ÜSTÜNE

Sayın S. Bayraktar.
Edebine hayranlığım var...

Diyorsun ki: **“Bir kimsenin fazilet ve üstünlüklerini kendisinin değil de başkalarının takdir etmesi sizce de daha şık olmaz mı?”**

Başkalarının seni değerlendirmesini beklemek insanı yanlış yönlendirir.

Önemli olan insanın kendisini değerlendirmesidir.

Bak dostum, Bilge olmayı hedefleyenler kendi kendini denetler.

Kendi yönünü kendi değerlendirmesine göre belirler.

Eğer bir başkasının takdirini beklersek,
Gerekir takdirini beklediğimiz kişilerin beğenisine göre hareket etmek.

Örnek vermek gerekirse: Şeriatçının beğenisini kazanmak için şeriatçı olmalısın...

Hıristiyan'ın beğenisini kazanmak istersen Hıristiyan olmalısın.

Bu takdirde de ayrılırız Yaratan'ın yolundan...

Kaçınıyorum ben Tanrı yolunda olmamaktan...

Bu konuda sana Kuran'dan bir örnek veriyorum.

Seni düşünmeye davet ediyorum:

“Allah ve melekleri, Peygamber’e çok salavat getirirler.

**Ey müminler! Siz de ona salavat getirin
Ve tam teslimiyetle selam verin.” (K.
33/56. Diyanet Vakfı ve Mekke Kuran’ından...)**

Görüldüğü gibi bu ayette Peygamber; Allah ve meleklerinin bile kendisini övdüğünü belirttikten sonra; müminlere de kendisini övmelerini emrediyor.

Bu demektir ki insanın kendisini bilmesi gerekiyor..

Ben kendime **“Bilge”** demekle özlemimi dile getiriyorum ve böylece kendime bir sorumluluk yüklüyorum.

Asıl önemlisi böyle bir sıfata sahip çıkmakla kendimi frenliyorum.

Örnek vermek gerekirse; olumsuz bir davranışta bulunacak olursam, içimden gelen “Sayın Balta, bu davranışın Bilgeliğe yakışmaz!” uyarısına kulak veriyorum.

Kuran’daki şu ayete uyuyorum:

“İnsanın önünde ve arkasında, Allah’ın emri ile onu koruyan takipçiler vardır.” (K. 13/11) denir.

Asıl önemlisi ben cehaletimin boyutlarını bil-
diğim için kendime “Bilge” olmayı hedefliyorum.

Bilmem anlatabiliyor muyum?

Bir de; Haham, Papaz, İmam yerine Bilgele-
rimiz olsun istiyorum.

Bak dostum ben; Ortaokulu ve Liseyi gün-
düz çalışıp akşamları okuyarak; yine Hukuk Fa-
kültesini de gündüzleri çalıştığım için dışardan zar
zor orta derece ile bitirebilen biriyim.

Adım, dinsize ve komünistte çıktığı için ne
büyük engellerle karşılaştığımı yalnız ben bilirim.

Demek istiyorum ki ben doğru dürüst bir öğ-
renim bile görmedim.

Herhangi bir yabancı dilim bile yok.

Türkiye sınırları dışına çıkmamışım.

Bir araba kullanmasını bilmem.

Bu nedenle sizin anladığınız anlamda

Kendime BİLGE diyemem...

Ancak bizim gibilerin bildikleri Yaratan’dandır.

Bildiklerimiz bize yaratılışımızda verilmiştir.

Asıl önemlisi:

Bizdeki bilgiler akıllılardan ve hikmetlilerden
gizlenmiştir.

Bu gerçek İncil’de şöyle dile getirilir:

**“Sen bu şeyleri akıllılardan ve hikmetli-
lerden gizledin.” (İncil. Matta. 11/25)**

Bizim gibiler kitapsız öğrenenlerdendir.

Bizim gibilerin sözlerinde bir hikmet vardır.

Şimdi gelelim şu sözlerine: **“Takiyye kavramını yerinde kullanan istisna bir kişiye rastladım, bu açıdan sizi tebrik ederim.**

Halbuki Takiyye kavramını bazı yöneticilerimiz için medya ve bazı siyasetçiler sürekli kullanıyorlar.

Mesela Başbakan için...

Başbakan can korkusu mu yaşıyor acaba? Ne dersiniz?”

Takiyye kavramını daha önceki yanıttımda açıklamıştım.

Kısaca bir kere daha açıklayayım...

İnancından dolayı baskıya uğrayan bir kişinin dinini saklaması veya görünüşte inkar etmesine takiyye denir.

Medyamız da, siyasetçilerimiz de takiyye'yi yanlış bilir.

Halkı aldatma politikalarına takiyye demek işlerine gelir.

Başbakanımızın can korkusu taşıyıp taşımadığı sorunuza gelince; ülkemizde bütün siyasetçiler can korkusu taşır.

Çünkü Türkiye’de politikacılar “Ankara benim!” demek için yarışır.

Kim Ankara’yı ele geçirirse istediğine kefen biçer...

İşte bu nedenle olsa gerek; Başbakanımız, **“Siyasetçinin, bayramlığı ile kefeni yanındadır!”** der. (5.6.2006 tarihli gazeteler...)

Din ile şeriatın ayrı şeyler olduğu konusuna yeni bir tartışma yaratmamak için girmiyorum. Yalnız bir soru ile yetiniyorum...

Allah'ın dini bir tanedir.
Dünya üzerindeki bu 360 tane dinin kaynağı nedir?..

Şimdi kal sağlıcakla,
İstediğin kadar sevgi sana...
Av. Hayri Balta

*

21. GMX

GMX'TEN,

Merhaba sevgili ateist arkadaşımız,
İlk önce: www.tabularatalanayalanabalta.com adresli sitenizden dolayı sizi tebrik etmek isteriz ve başarılarınızın devamını dileriz...

Sitenizde Ateizm hakkında yazılmış çok güzel eserler yanında çok güzel (aydınlatıcı) yazılar bulunuyor,

Çok iyi derlemiştir.

Size bir sorum olacak: Benim size soracak olduğum soru ise bizim yeni açacağımız www.din-siz.com Sitesiyle ilgili.

Çok yakında bir Site açmak istiyoruz, (www.dinsiz.com) ismi altında ve sizin de bildiğiniz gibi Site'nin içeriğini hazırlamak çok uzun bir süre alıyor...

Bizler de uzunca uğraşlardan sonra geniş kapsamlı güzel bir Site hazırlamaya çalıştık.

Ateizm, Şeriat ve buna benzeri konular hakkında uzunca araştırmalarda bulunduk... Ancak yazılar çok uzun zamanımızı alıyor...

Sizin sayfanızda bulunan "bazı" yazıları kaynak edinebilir miyiz?

Sizin sayfanızdan bazı konuları ilaveten yeni açılacak sayfamızda yer verebilir miyiz? (tabii ki sayfamızda sizin Sayfanın da bir link'i bulunacaktır ve yazıların "Sizin" sayfanızdan alındığı yazılacaktır.

Dinci Kitlelerin profesyonelce çalıştığı gibi - biz ateistler olarak da bir olup çalışmamız hepimizin kazancı olarak, kaçınılmaz olacaktır.

Ne yazık ki Dinci - Şeriatçı Siteler ayakta durmakta ve Ateist ve İleri görüşlü olan Siteler kapanmaktadır...

Bu acı bir kayıptır, dostlar. Bir diğer amacımız İnternette bulunan Ateizm sayfalarını yapabildiğimiz kadarıyla bir çatı altında toplayabil-memiz.

İlginizden dolayı çok teşekkür ederiz ve çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Her şey gönlünüzce olsun.

Sevgi ve saygılarla...

GMX, 2.1.2002

*

Sayın GMX yetkilileri.

Önce saygı, sevgi...

İster dinli olsun, ister dinsiz...

Fark etmez benim için hiç biri...

Yeter ki insan olsun, bir de bilge ve erdemli...

Bir kişi bilge değil mi, erdemsiz mi?

Beş para etmez, ister dinsiz olsun, ister din-

li...

Ben: Allahsız, dinsiz, kitapsız değilim. Dinliyim, dinli...

Hem de **ölü** değil **diri**...

Tanrı: Tanrı, olumlu kavramları ve ortak değerleri kapsayan bir kavramdır.

Tanrı kavramı: Adil olan, güzel olan, iyi olan, verici olan, paylaşıcı ve paylaştırıcı olan, bencil olmayan, bütün olumlu kavramları ve üstün yüce değerleri kapsamıştır.

Demek istediğim bütün olumlu kavramlar, ortak değerler, yüce erdemler; bütün kötülöklere, bütün çirkinliklere, bütün yanlışlıklara oranla daha yüce bir kavram olduğundan kutsallaştırılmış ve kutsallaştırılan bütün kavramlar da yüceltilerek Tanrı kapsamı içine alınmıştır.

Din edebiyatında ve felsefesinde; bu nitelik-

leri kazanan insanlara olgunlaşmış insan denir.

Ve dahası tasavvuf edebiyatında bunlar Tanrı olarak nitelendirilir...

İşte bunun içindir ki insanlar;

Bilge olmaya, erdemli olmaya, mükemmel olmaya, olgunlaşmaya, iki günü bir olmamaya çalışmalıdır.

Dünyayı cehenneme çeviren Batı dünyasına el açmamalıdır...

İnsanlarımız, din bilgini sanılan bilgisizler yüzünden dine yabancılaştırılmıştır.

Bu nedenle insanlar gerçekleri söyleyenleri öldürmeye çalışmıştır.

Gerçekleri söyleyenleri dinden çıkmış diye öldürürler...

Öldürmediklerini de sürüm süründürürler...

Din insana, kendini eğitime ve geliştirme yöntemini gösteren bir öğretim sistemi olmalı iken düşmanlığı güdeleyen (saik; motive) bir kurum olmuştur...

Oysa, din (Hizbullahçılık, Talibancılık, şeriatçılık, takıyyecilik, tarikatçılık değil...) ruhsal (psikolojik) derinliği olan bir kurumdur.

İnsanlar, akılları ve sağduyuları sayesinde, eninde sonunda, doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı, bulur, ...

Allah birdir, tektir, eşi-örneği yoktur denmesi-

nin anlamı budur.

Bu demektir ki; bütün insanlarca; doğru, güzel, iyi bütün olumlu kavramlar; bütün olumsuz kavramlara göre daha üstün tutulur...

Bütün insanlar; evrensel genel doğrulara, olumlu kavramlara, üstün değerlere, yüce duygu ve düşüncelere beğeni gösterir...

Bunun için; doğru, güzel, iyi olan olumlu kavramları akli başında bütün insanlar beğenir.

İşte buna da Allah'ın tekliği (Tevhid) denir...

Din edebiyat ve felsefesinde: İnsanların, gelişmesi, olgunlaşması ve yetişebilmesi için yedi aşamadan geçmesi gerekir.

Bu aşamalar nefis mertebeleri olarak adlandırılır.

Nefsi emmareden baslar, nefsi safiyede bitirilir...

Ama dinler; bu bilgileri, öğrenmeyi öylesine değersizleştirmişler ki bütün bağlılarını; "Yat kalk, kabul eden hak!" diyerek, imama uymakla; huzura, mutluluğa, cennete gideceğine inandırmıştır...

İş böyle olunca bütün dinler asıl amacı ortadan kalkmıştır.

Güzelim insanlarımızı, öldükten sonra Cennete ya da Cehennem gideceği yalanlarıyla oyalamıştır.

Oysa Cennet de, Cehennem de bu dünyada, insan yaşarken yaşanır...

Cennet kavramı da, Cehennem kavramı da insanlara yanlış anlatılmıştır.

Ölü diri kavramları da yanlış anlatılmaktadır.
Ölüler ikiye ayrılır.
Bir gerçekten ölmüş olanlar;
Bir de yaşadığı halde basireti bağlanmış olanlar.

Bu basireti bağlanmış olanlar ölüm uykusuna yatmış sayılır....

Fiziksel olarak ölenler, nerden geldilerse oraya giderler.

Bilinen şu ki topraktan gelirler...

Yine toprağa giderler...

Bu gerçekleri aklı başında din adamları ve de kutsal kitaplar söyler.

Öldükten sonrası için hesap verilecek bir yer yoktur.

Cennet de cehennem de insanın ruhunda yaşarken oluşur...

İnsanlar; Cennet'i de, Cehennem'i de yaşarken yaşarlar.

Kötülüğe bağımlı olanlar; haksız kazanç sağladıkça, başkalarını ezerek üstünlük sağladıkça keyiften dört köşe olurlar.

Böyle olmalarının kökeninde de; aşağılık duygusu vardır,

Gelişmemişlik, yetersizlik ve yeteneksizlik

bunları ruhen yıpratır.

Bunlar duyarsız ve sorumsuz oldukları için iyi-kötü kavramını bilmezler.

Bunlar, din edebiyat ve felsefesinde “Ölü” olmaktan öteye gidemezler...

Dinin amacı: Ölüleri (kötülüğe bağışıklık kazanmış olanları...) diriltmektir.

Dinin amacı: Bu kötülerini (ölülerini) kötülük yapamaz duruma getirmektir.

Bu yapıda olan bütün insanlar her ne kadar dindar görünürlerse de kendi zanlarına taparlar.

Kuran bunları şu şekilde anar:

“Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar. (k. 6/116)

Kötü bir insan; yaptıklarına nadim olarak iyi yolu seçerse “kötülüğe ölmüş ve iyiliğe dirilmiş” olur...

İşte öldükten sonra dirilme dedikleri budur...

Ölmeden önce ölenler; Cennet’i de Cehennem’i de kendi vicdanlarında bulur...

Bu şekilde kötülüğe ölenler, geçmişte yaptıkları kötülükler her aklına gelişte, cehennemi yaşarlar.

Bunlar, yaptıkları kötülüklerinin acısını vicdan azabı olarak duyarlar.

Yinelersek: Tövbekâr olunca; daha önce yaptıkları gözlerinin önüne gelir.

Yaptıkları gözlerinin önüne gelince de “**Ben bunları nasıl yaptım?**” diye dövünür.

Bunlar yaptıklarından utanç duymaya başlarlar...

Böylece, Cehennem’i ruhlarında yaşarlar...

Kötülük yolundan saparak iyilik yoluna girenler;

Zamanla, kötü davranışlardan kurtulduğuna sevinerek, ruhsal huzur ve mutluluk içinde yaşarlar...

Yaşadıkları toplumda saygı duyarlar

Ve böylece kaygısız, kasavetsiz, korkusuz olurlar.

Böylece yaşarken huzuru ve güveni bulurlar.

Özetlersek: Dinsel deyimle “Ölmeden önce ölmeden”

ya da “Yeniden doğmadan”

Cennet de Cehennem de yaşanmaz...

Bunları yaşadan dinden tat alınmaz...

Tanrı (Allah) Tanımı: Üstesinden geleme-yeceğimiz Doğa (Evren) yasaları, toplum kuralları ile aklın, bilimin ve kültürümüzün verileri ile oluşan sağduyumuz, vicdanımız yanında, uyguladığımızda yüzümüzü kızartmayacak genel doğrular, olumlu kavramlar, üstün değer-

lerdir...

Allah varsa eğer bu anlamda vardır.

Öyle, Peygamber gönderen, kitap indiren, olması gerekenleri vahiyle bildiren bir Allah (Tanrı) yoktur.

Bunların hep mecaz ve simgesel anlamı vardır.

Aydınım deyen insan, bunların anlamlarını araştırıp bulmalıdır.

Eğer O, yakinken yakalanırsa,
Bulunabilirken aranırsa,
Ve de ulaşmaya çalışılırsa...
İstediğin an çıkar O karşına...

Şimdi bu konuda yazılmış ayetlere bakalım.
Bu ayetlerle ne demek istediğini anlayalım.

İşte ayetler:

**“Rabbi bulunabilirken arayın,
Yakinken ona seslenin.”** (Tevrat. İşaya.

55/6)

Ve yine:

**“Ey inananlar! Allah’tan sakının!
O’na ulaşmaya yol arayın,
Yolunda çaba gösterin ki kurtulasınız.”**

(K. 5/35)

Tanrı’ya erişenler huzur ve güven içinde yaşar...

Bunlar yalnız ve yalnız kötü iş yapmaktan korkar...

Din: Akıl, ahlak, bilim yolunu yeğleyerek; toplum sorunlarına duyarlı olarak; bilgelik, doğruluk, erdem, güzellik, iyilik... yolunda ilerlemektir.

Olumlu kavramlara, genel doğrulara, üstün değerlere, yüce olana, saygı göstermek, herkesi kendin gibi bilmektir...

Bütün olumlu nitelikler, üstün değerler, yüce kavramlar yanında bilge ve erdemli olma çabası dini yaşamak demektir.

Bütün bu saydığım üstün nitelikleri yaşama yeteneğini doğa (Yaratan) bize vermiştir.

Bu görüşlerimin kaynağı Kuran'dadır.

Denir ki: **“İşte dosdoğru din budur...”**

“K. 30/30: Hakka yönelen bir kimse olarak yüzünü dine çevir.

Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fitrata sımsıkı tutun.

Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur.

İşte bu dosdoğru din budur.

Fakat insanların çoğu bilmezler.”

Dinsizlik: Ahlaksızlık, acımasızlık, çıkarıcılık, dinsizlik, duyarsızlık, edepsizlik, erdemsizlik, kuralsızlık, vicdansızlık sorumsuzluk demektir.

Bir insanın; ahlaksız, acımasız, çıkarıcı, duyarsız, edepsiz, erdemsiz, kuralsız, vicdansız, so-

rumsuz olması için dinsiz olması gerektir...

Bu nedenle **Allah** (Akıl, bilgelik, erdem, sağduyu, vicdan...): sorumluluğu yalnızca insana yüklemiştir...

Ve yine bu nedenle “Akı olmayanın dini yoktur!” denmiştir.

Peygamber (Aydınlatmacı. Uyarıcı):

İnsanlık yararına çalışan, insanları aydınlatan, insanlara; barışı, dostluğu, sevgiyi aşıl原因, huzurlu ve mutlu yaşamının yollarını gösteren, hikmet dolu sözlerle halka gerçeği ve doğru yolu gösteren ve de bu söylediklerini kendisi yaşayan erdemli ve olgun kişilerdir...

Saydığım bütün bu üstün nitelikleri yakalama yeteneğini Doğa (Allah) insana vermiştir.

İnsanlar arasında; insan ile Tanrısı arasına girme küstahlığında bulunanlar vardır.

Bunlara: “Hey! Alo... Çekilin aradan!” diye seslenme gereği duyulmalıdır...

Bu araçlar; kendi önderlerinin son ve en iyisi olduğunu, Tanrının ona kitap gönderdiğini ileri sürerek insanları kendilerine bağlamaya çalışırlar.

Böylece peygamberleri adına konuşarak çıkar sağlarlar...

Bu tür anlayış inananlar için büyük bir yanılgıdır.

Ortalık güzel insanlarla, bilge ve bilgili insan-

larla doludur.

Kutsal Kitap: İnsanlara; doğruyu, iyiyi, güzeli, mükemmel olmanın yollarını gösteren bütün kitaplar ki, kim yazarsa, kim söylesse söylesin kutsal kitap sayılır...

Kitapçılarda bu kitaplardan çok satılır...

Her gün öylesine güzel kitaplar çıkıyor ki piyasaya;

Bunların yanında, kutsal kitaplar kalır yaya...

Ne var ki bütün dinsel kavramlar yanlış anlaşılmaktadır.

Oysa Allah da, din de, kutsal kitaplar da insanın mutluluğu için vardır.

Vahiy: Bizleri olumluluğa sürükleyen bütün olumlu duygulara içe doğuş (vahiy) denir...

Akıl, sağduyu, vicdan verileri içimize doğan bir sestir ki; bize, her an doğru ile eğriyi gösterir...

Eğer, bizleri doğru, dürüst olmaya yönelten bu sese uyarsak ve onu yakinken yakalarsak,

Huzura erişiriz: Tanrı'yı, (Gerçeği, doğruyu, güzeli, olumluyu...) yaşamımıza uygularsak.

Bu uyarıya içe doğuş (Vahiy) denir.

Bu anlamda **Tanrı;** (Doğanın, Evrenin açıklayamadığımız gizi...) her an bizimle temas halindedir.

İçimizden gelen ve bizi doğruluğa, dürüstlü-

ge, iyiliğe yönelten bu sese kulak verilmelidir.

Her hangi bir olumsuz davranışta bulunurken içimizden gelen bir duygu bizi “Cız!” diye uyarır.

“Sakin bunu yapma! Yaptığın takdirde; seni yakalayıp yargılığa çıkarırlar...” der...

Kimi erenler için “Erişmiş!” derler ya... İşte erişmek budur.

Yoksa göklerde, bir yerlerde olana erişmek olanağı yoktur.

Bu olgu ve durum Kuran’da şu biçimde dile getirilir:

“İnsanın önünde ve arkasında, Allah’ın emri ile onu koruyan takipçiler vardır.” (K. 13/11) denir...

Ozanlara-Şairlere esin (ilham) nerden geliyorsa içe doğuşun (vahyin) kaynağı da odur.

Bunlar arasında ayırım yapmayan kişiler Arif olur...

Kutsallaştırılan esin, vahiy adını alır; kutsallaştırılmayan esin ise ilham...

Gerçek budur, ben gerçeklerden sapmam...

Ruhçular; içe doğuş (Vahiy) yolu kapandı demekle Doğa (Tanrı...) ile insanların bağını kopararak insanlığa en büyük kötülüğü yapmışlardır.

Amaçları: Tanrı adına konuşarak kendirline çıkar sağlamaktır.

Şeytan: İnsanı olumsuz davranışa sürükleyen duygu ve düşüncelere Şeytan denir.

Şeytan'ın önemli niteliği insanı; yalana, yanlış ve olumsuzluğa sürüklemektir.

İnsanı olumsuzluğa yani aşağılık davranışlara iteleyen kötü duyguları yaşamına uygulayan insan Şeytan'ın ta kendisidir.

Şeytan, kötü duygu, düşünce ve eylemlere teslim olmuş kişidir.

Yunus Emre: **“Bir ben var; bende, benden içeri...”** demiştir ama eksik demiştir.

Doğrusu: **“İki ben var bende benden içeri!..”**dir...

Bu iki duygudan birine Ruhul Kudüs (Doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe sürükleyen duygu...); diğerine de Ruhül Kubüh (Kötü davranışlara sürükleyen duygu...) denir.

İnsanları birbiri ile mümin müşrik diye birbirine düşüren; yendiği düşmanın karısını kızını, ganimet adı altında, cariye; kocasını, oğlunu köle yapan anlayış gerçek din değildir.

İnsanlar din için değildir; dinler insanlar içindir.

Allah'ın da, dinin de, kitapların da amacı insanın geliştirmesidir.

Ama ne görüyoruz, bütün insanları Allah'a, dine, kitaplara hizmete yönlendirerek kul – köle

etmişler.

Böylece güzelim insanları; insanlıktan çıkararak kan dökücü bir varlık durumuna getirmişler...

Somut örnek gerekirse; ilkçağda Yahudilere, Ortaçağda Hıristiyanlara, günümüzde ise başta Afganistan'ın Taliban'ı olmak üzere bütün şeriatla yönetilen ülkelere bakmak yeter.

Sözüm: Basireti bağlanmış olanlardır...
Aklını imana kurban edenler bunlardır.

Doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yaparsak Tanrıya (Doğruya, gerçeğe, güzele, olumluya...) yaklaşmış oluruz ki buna da din ilminde **“vuslata ermek”** denir.

Bilinmelidir ki: Tanrı her an bizimle temas halindedir.

Yeter ki ona kulak verelim.

Böylece; doğru, dürüst, güzel, iyi bir yaşama erelim.

Her hangi bir olumsuz davranışta bulunurken içimizden gelen bir “Cız!” duygusu (uyaran) vardır.

Bu duygu bizi: “Sakın yapma, yakalanırsan hesap vermek sorunda kalırsın!..” diye uyarır.

Aynı duygu olumlu davranışın da yolunu gösterir.

Eğer insan kötülüğü yeğlerse olur şeytana esir...

Eğer olumluluğu yerlerse doğru olana (Tanrıya) teslim olmuş olur.

Dinsel deyimle Tanrı'yı bulur.

Bütün ruhçular; içe doğuş (Vahiy) yolu kapandı diyerek Doğa'nın gizi ile insanların arasına girer.

Sonra da "Tanrı ile insan arasına kimse girmez!" derler

Ve böylece çelişkiye düşerler.

Ruhçulardan kimisi insan ile Allah arasına girme küstahlığında bulunur.

Bunlara: "Hey! Alo... Çekil aradan!" denmelidir.

Bu araçlar; kendi önderlerinin son ve en iyisi olduğunu, Tanrının ona kitap gönderdiğini ileri sürerek insanları kendilerine bağlamaya çalışır.

Oysa bu inanışlar büyük bir yanılgıdır.

Ortalık güzel insanlarla, bilge ve bilgili insanlarla doludur.

Bunların hepsi birer aydınlatmacıdır.

Her gün öylesine güzel kitaplar çıkıyor ki piyasaya; bunların yanında, kutsallaştırdıkları kitaplar çok yetersiz kalır.

Ne var ki bütün dinlerde dinsel terimler yanlış anlaşılmaktadır.

Oysa Allah da, Din de, kitaplar da insanın mutluluğu için vardır.

İnsanların huzur ve güven içinde yaşaması için bir uyarı lazımdır.

İnsanları birbiri ile boğazlaşmaya çağıran, ganimet adı altında birbirlerinin malını kocasını-oğlunu köle olarak alıp satmaya, karısını kızını cariye ve karı olarak kullanmaya çağıranlar dindar değildir.

Bu tür düşüncelerden yılandan, çiyandan kaçır gibi kaçılmalıdır...

Tanrı; ortak değerleri, olumlu eylemleri, yüce duygu ve düşünceleri kapsayan bir kavramdır.

Adil olan, bencil olmayan, güzel olan, iyi olan, verici olan, paylaşan... Tanrı yolundadır,.

Bu nitelikleri yaşamına uygulayanların Tanrı katına varacağı anlatılır.

Tanrı katına varanların ise huzur ve güven içinde olduğu varsayılır.

İşte din budur. Bilge olmak, erdemli olmak, mükemmelleşmek, olgunlaşmak, iki günü bir olmamak...

Dünyayı cennete çevirerek kendinden olmayan kişilere savaş açmamak,

İnsanlar bütün bu güzel niteliklere sahip oldukları oranda mükemmelleşir...

Hallacı Mansur, Nesimi, Muhittin Arabi bu anlamda Enel Hak (Ben Tanrıyım) demiştir.

Böyle anlaşılır din felsefesinde bunlar

Şu örneğim, bu savımı kanıtlar.

“Bir gün Mevlana Hıristiyan Süryanus’a sorar:

“Hıristiyan keşişler ve Hıristiyan bilginler, İsa’nın hakikati hakkında ne diyorlar?”

Süryanus: “Onlar İsa’ya Tanrı diyorlar”

Bunun üzerine Mevlana: “Bundan sonra onlara bizim Muhammed’imiz Tanrı’dan daha Tanrı’dır, Tanrı’dan daha Tanrı’dır de!” buyururlar...

Biraz düşünerek söyleyin şimdi.

Mevlana’nın “**Tanrı’dan daha Tanrı’dır!..**” diye nitelediği kişi...

Konuşursa söylediklerine Tanrı kelamı denmez mi?

(Bakınız: Ahmet Eflaki tarafından yazılan ARIFLERİN MENKİBELERİ adlı kitabın 1. Cilt. S. 300-304 sayfası. Bu sayfalardaki Süryanus öyküsünü okumanızı da öneririm...)

Din bilginlerimiz; İnsanları, dine öylesine yabancılaştırılmışlar ki, bunları söyleyenleri dinden çıkmış, mürtet diye nitelendirirler.

Sürüm sürüm süründürürler.

Susturamazlarsa öldürürler...

Dahası mezara gömdükten sonra üzerine de bir daha kalmaması için ağırından taş döşerler...

Din, ruhsal (psikolojik) derinliği olan bir ku-

rumdur.

Din; insanın kendini eğitme ve geliştirme yöntemi olmalı iken;

Kendisi gibi düşünüp inanmayan insanlara düşman eden

Bir kurum olmuştur...

Dinin sahibi Allah'tır denir...

Bunun anlamı: Akıl için yol birdir,

İnsanlar, akılları, mantıkları, sağduyuları sayesinde, eninde sonunda, doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı, bulacak demektir.

Doğru yanlış, iyi kötü, güzel çirkin bütün olumlu ya da olumsuz davranışlar insanlarca aynı şekilde değerlendirilir.

Bütün insanlar; genel doğrulara, yüce davranışlara, olumlu kavramlara, üstün değerlere önem verir....

Yani bütün bunlar insanlar için ortak değerdir.

Din edebiyat ve felsefesinde: İnsanların, gelişmesi, olgunlaşması ve yetişebilmesi için yedi basamaktan geçmesi gerekir...

Bu bölümler nefis olarak nitelendirilir...

Bunlar; nefsi emmareden başlatılarak nefsi safiye'de bitirilir...

Ama insanlar bu bilgilerden habersizleştirilmiş...

"Yat kalk, kabul eden hak!" diyerek din bilgisini tapınmaya indirgemiş...

İnsanlar, imama uymakla huzura ve mutluluğa ve de Cennet'e gideceğine inandırılmıştır.

İş böyle olunca Allah ve din aşkına birer canlı bombaya dönüştürülmüştür.

Bütün dinler asıl amacından saptırılmıştır.

Güzelim insanlarımız cennet-cehennem yalanlarıyla aldatılmıştır.

Oysa Cennet de buradadır, Cehennem de buradadır.

Cennet de Cehennem de insan ruhunda oluşmaktadır.

Din ilmine göre insanlar ikiye ayrılır.

Çoğunluk "ÖLÜ", azınlık "DİRİ" sayılır.

Fiziksel olarak ölenler, nereden geldilerse oraya giderler.

Bilinen şu ki topraktan gelirler, toprağa giderler...

Aklı başında din adamları da bunu böyle söylerler.

Yaşarken ölü tayfasından olanlar ise ne Cennet bilir, ne de Cehennem bilir.

Din ilminde bu tür kişilere basireti bağlanmış körler ve sağırklar denir...

"Onlar sağırklar, dilsizler ve körlerdir. Bu sebeple onlar geri dönemezler." (K. 2/18)

“(Hidayet çağrısına kulak vermeyen) kâfirlerin durumu, sadece çobanın bağırıp çağırmasını işiten hayvanların durumuna benzer. Çünkü onlar sağırlar, dilsizler ve körlerdir. Bu sebeple düşünmezler.” (K. 2/171)

“(Resulüm!) Sağırlara sen mi işittireceksin; yahut körleri ve apaçık sapıklıkta olanları doğru yola sen mi ileteceksin?” (K. 43/40)

Bunlar; kötülük yaptıkça, haksız kazanç sağladıkça, başkalarını ezerek üstünlük sağladıkça keyiften dört köşe olur.

Böyle olmalarının kökeninde de; aşağılık duygusu, gelişmemişlik, yetersizlik bulunur...

Bunlar duyarsız ve sorumsuz oldukları için iyi kötü kavramını bilmezler.

Bunlara, din edebiyatında ve felsefesinde, “Ölü” derler.

Din ise bu ölüleri diriltmek ister...

Bu ölüler ki yaptığı kötülükten hiçbir şekilde rahatsız olmazlar...

Bunlar yakalanırlarsa bu dünyada hesap vermek zorunda kalırlar.

Yakalanmazlarsa öbür dünyada yargılanıp ceza görecekleri sanırlar.

Bunlar; kötülük yaptıktan sonra, yaptıklarına nadim olarak iyi yolu seçenlerse “kötülüğe ölmüş ve iyiliğe dirilmiş” olur...

İşte “öldükten sonra dirilme” dedikleri budur.

Bu şekilde, ölü iken dirilenler,
Geçmişte yaptıkları kötülükleri gözlerinin
önüne getirirler.

Daha önce, yaptıkları kötülükler her aklına
gelişte,
Cehennemi yaşarlar, yani vicdan azabı çe-
kerler.

Geçmişte yaptıkları kötülüklerden rahatsızlık
duyarlar.

Dinsel deyimle Cehennem ateşinde diri diri
yanarlar.

Yinelersek: Yeniden doğmadan önce yaptık-
ları gözlerinin önüne gelir...

"Ben bunları nasıl yaptım?" diyerek eseflenir.

Yaptıklarından acı ve utanç duymaya başlar-
lar,

Böylece Cehennem azabı dediklerini canlı
iken yaşarlar.

Kötü davranışları terk ederek iyilik yoluna gi-
renler;

Eski kötü davranışları terk ettikleri için sevi-
nirler.

Böylece ruhsal huzur ve mutluluk duymaya
başlarlar

Doğru dürüst oldukları sürece kaygısız, ka-
savetsiz yaşarlar.

Din ilmine göre bunlar, "Cennette!" sayılırlar.

Özetlersek: Dinî ilminde “Ölmeden önce ölmeden” ya da “Yeniden doğmadan” Cennet-Cehennem yaşanmaz...

Ne demek istediğim ise akılcı bir ustaya hizmet etmeden anlaşılmaz...

+

“GMX” dostlar benimle düşünce alışverişi yapmak istiyorsanız bir kere açık adresinizi ve kimliğinizi bildirmek zorundasınız.

Yoksa sizi muhatap almam, bunu bilirsiniz...

Kendi görüşlerinin doğruluğuna inanan bir kimse adını gizleme gereğini duymaz.

Bir kimse ışık yakıp da ışığı gizlerse hiçbir işe yaramaz.

Biliniz ki gizlide yapılanlar muhakkak açığa çıkacaktır.

Bütün çocuklar, erkek ve dışının gizlide yaptıklarının açığa çıkmasıdır.

Demek istediğim ne denli saklansanız da açığa çıkacaksınız...

Sizi açığa çıkardıklarında mahcup olacaksınız.

Yazılarımı alma konusuna gelince isteyen kişi, istediği yazımı bana sormadan alabilir.

Ben bu yazıları adımla, sanımla yazıyorum.

Fotoğrafımı basıyorum,

e-mail adresimi veriyorum.

Bu demektir ki ben düşüncelerimle, inanışımla dünyaya bayrak açmışım...

Düşünce ve inanışım yüzünden başıma geleceklere de şimdiden kucaklamışım...

Benim herhangi bir beklentim de yoktur...

Sizler için gelecek olan benim için geçmişte kalmıştır.

Korkacağım bir şey de yoktur.

Benim en korktuğum; düşündüğüm ve inandığım gibi konuşmamaktır.

Gerçekleri gizlemek kafir olmaktır.

Kafir: Gerçeği gizleyendir; asıl kâfirlik budur...

Bir de biz de kâfir de olsa öldürme yoktur...

Gerçekleri gizlemek Hakkı (Allah'ı, Tanrı'yı...) tepelemek olur.

İşte benim çok korktuğum şey budur.

Kimileri: **“Ben Allah’tan başka kimseden korkmam!”** der...

Ne var ki bunların işi gücü Allah'ı tepelemektir.

Ölümden öteye yol da yok! .

“Ölmeyeceğim, beni öldüremezler, beni Allah korur! Canı veren alır...” gibisinden saçma sapan bir savım yok.

Ben o kadar bilinçsiz değilim.
Öldürmek isterlerse Kız Kulesine saklansak
da gelip bizi bulur ölüm.

Ölüme karşı, bir sinek kadar olsun hükmüm
yok.

Kaldı ki benim seslendiklerim öldürmekten
nefret eder çok...

Ama **“Sen yanmazsan, ben yanmazsam
nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa...”**

Asıl gizli iş yaparsa insan kıyar kendi
canına...

Şimdi görüşlerimi özetleyebilirim. Allahsız,
dinsiz, kitapsız değilim...

Evren'in dışında, doğadan ayrı bir güçlü
varlığın olmadığıdır bilgim...

Öyle bir varlık benim için sanaldır.
Sanal olan bir varlık da ne Peygamber gön-
derir, ne de kitap indirir.
Bütün bunların simgesel bir anlamı vardır;
Bunu da din ilmi ile uğraşanlar bilir.

Allah'tan geldiğine inanılan kitaplarda:
Kadını dövme vardır, kadını eve, çarşafa
kapatma vardır...

Bunlara göre: Kadının saçının bir telini gös-
termesi günahdır.

Hırsızın elini kesme vardır...

Suçluların ellerini ve ayaklarını çapraz kesme vardır...

Hulle vardır, cine-şeytana inanma vardır.

Dinini değiştireni öldürme vardır.

İmana gelmeyen kâfire cizye dayatılır...

İnsan dediğin düşünmez mi?..

Hiç Allah böyle der mi?...

Bütün bunlar Allah'ı acımasız, merhametsiz göstermek değil mi?

İnsanları; kâfir müşrik, münafık, fasık, dinli dinsiz, günahlı günahsız diye ayırmak Allah'a yakışmaz.

Böyle Allah anlayışı şeriatçı faşizm olmadan yaşamaz.

Yaratan, insanlara akıl, fikir vermiştir.

Aklını kullananlar huzura, mutluluğa ermiştir.

İnsanlar, müdahale edilmezse, gerçeği, doğruyu, güzeli, iyiyi bulur...

Dinlerin baskısı olmazsa dünyamız Cennet kadar güzel olur.

Eğer o Allah dedikleri sanal olmayıp da gerçek olsaydı insanlara nasıl cinsel ilişkiye gireceğine ilişkin kitap gönderip kurallar koymazdı.

İnsanların cinsel ilişkiye girmek için Allah'a, Peygambere, kitaba gereksinimi var mı?..

Hayvanların Allah'ı, Peygamberi, kitabı mı var...

Bu işi senden benden iyi yapar...

Aklını imana kurban etmemiş kişiler ne demek istediğimi anlar...

Gerçek Tanrı (Allah); güzelim insanları, birbirlerini öldürmeye, karılarını, kızlarını, kocalarını oğullarını tutsak etmeye ve de mallarını ganimet adı altında yağmacılığa özendirmez...

Tanrı (Allah) böyle, Allahlığa yakışmayan sözler söylemez.

Bu işler Allah olmayanın işidir.

Allah; **“Mümin müminin kardeşidir!”** demez;

“Bütün insanlar birbirinin kardeşidir!” der.

Tanrı; Barıştır, dostluktur, sevgidir...

Tanrı; bütün olumluluklar, genel doğrular, üstün değerler, yüce kavramlardır Erdemdir...

Gelin şu Tanrıyı (Güzeli, iyiyi, doğruyu, erdemi, olumlu kavramları...) Allahsızların elinden alalım...

Allah'ı; insanlara, yardımcı ve yararlı kılalım...

Ne demek istediğimi anlayan varsa, gelsin elini, yüzünü, gözünü öpeyim,

Dahası, eline ayağına yüz süreyim, kendisine üstat diyeyim...

*

22. FIRTINA FIRAT

FIRTINA FIRAT'tan: --Original Message --

From: [FIRTINA FIRAT](#)

To: tabularatalanayalanabalta.com

Sent: Friday, January 03, 2003 11:56 PM

Subject: selaminaleykun

(Okuyucumuzun iletisi olduğu gibi alınmıştır, düzeltme yapılmamıştır...)

“Sitenizde **alah’a** isyan etmekle neyi kanıtlamış oluyorsunuz? Allah’a sesleniş şiiiriyle Alaha inanmıyorsanız, neden Sitede belirtiyorsunuz Allah’a inanmıyorsanız sizi kim yarattı? Dünyayı, icindeki milyonlarca canlıyı, bitkiyi kim yarattı?

Şu bu bir gercek kı sız kaybedenlersiniz?..

Fırtına Fırat,” 3.1.2003

X

Sayın Fırtına Fırat,

Önce saygı, sevgi sana Fırtına Fırat.

Hadi göreyim seni fırtınalar yarat.

Öyle fırtına dedimse de çok bişey istemiyorum senden.

Önce ”**alaha**” değil “Allah’a” eyle biat...

Elbette Allah'tan haberi olmayan Allah yazarken "alaha" yazar,

Bir Allahsız, dinsiz, imansız görünce kafası kızar,

Üç dört satır içinde yedi sekiz yanlış yapar,

Hadi, doğru dürüst yazmayı öğrenmek için olsun fırtınalar yarat...

Hadi göreyim seni Fırtına Fırat...

Bak Muhammed'in Allah'ı; (Akli, bilgisi, kültürü, önyargısı, sağduyusu...) kendisine:

"Ey Muhammet onların doğru yola iletilmeleri sana düşmez; fakat, Allah dilediğini doğru yola iletir..." (K. 2/272) demiş..

Daha var böylesine tümcelerden onlarcasına, yirmilercesine.

Bir tanesini yazıyorum ki kafan karışmasın birdenbire...

Peki, Allah'ı Peygamberine böyle emretmişse..

Sana emreden hangi Allah, hadi anlat da bilelim fırtına Fırat...

Biraz yukarıdaki satırlarımda...

Bir Allahsız, dinsiz, imansız görünce kafası kızan, demiştim sana

Yahu sen bu kadar Allahsız, dinsiz, imansız varken dünyada,

Varken tapan; erkeğin üretim organına,

Heykellere, öküzlere, ineklere, maymun'a...

Milyarlarca putperest varken Çin'de,
Hindistan'da, Japonya'da...

Allah'ın ses çıkarmazken onlara

Sahi ne oldu sana

Birdenbire oralarda...

Taktın kafayı bana...

Yani solda sıfır olan Hayri Balta'ya...

Fırtına Fırat... Fırtına Fırat...

Ne olur bir nazar da oralara at...

Bir de soruyorsun bana:

"ALLAH'A inanmıyorsanız sizi kim yarat-
tı?" diye...

Senin bana sorma hakkın var da

Benim sana sorma hakkım yok mu acaba?..

Hadi şimdi ben de soruyorum sana:

Allah yoktan var etti ise kendisi nasıl çıktı or-
taya...

Haydi Fırtına Fırat,

Bize bir Fırtına yarat,

Şu Allah dediğin zat

Nasıl, nerden geldi anlat!..

Ben sizler kadar yoktan bir Allah var edecek
kadar süper zekâ değilim.

Ben haddimi bilirim.

Ben solda sıfır olan biriyim.

Unutma solda sıfır olamayanlar bile var.

Çok şükür ki onlardan biri değilim...

Hiç olmazsa sıfırlar işe yarar...
Hele birin sağına koyda bak sıfırı...
Bir sıfır, biri 10 eder...
İki sıfır biri 100 eder...
Üç sıfır biri 1000 eder...

Sıfırlar birin sağına kondukça,
Varır: Milyonlara, milyaralara, trilyonlara, kat-
rilyonlara ...

Benim gibi solda sıfırlar birin sağına konma-
yı bekler...

Hadi ne demek istiyorum Fırtına Fırat,
Anlat, anlat da bizi rahatlat!..

Yukarda gösterdim ayeti.

Orada dendi ki:

“Allah dilediğini doğru yola iletir...” (K. 2/272)
Peki Allah beni doğru yola iletmezse,
Fırtına Fırat beni doğru yola nasıl iletir?..

Bilmem Fırtına Fırat bu soruma nasıl yanıt
verir?

Haydi, Fırtına Fırat,
Bir yanıt ver de aklımı başıma getir...

Elini ayağını öperim beni aydınlatırsan,
Haydi Fırtına Fırat,
Beni aydınlat!

Bir de şöyle seslenmişsin:

“ŞU BİR GERÇEK Kİ SEN KAYBEDENLERDENSİN”

Aşağıda sana bir yazı gönderiyorum.
Okumanı istiyorum.

Oku bak, bakalım ben “kaybedenlerden biri miyim?”

Eğer hala bana “Evet sen kaybedenlerden birisin!” dersen,
Sana teşekkürler edeceğim...

Haydi, Fırtına Fırat, Fırtınalar yarat
Gerçekten ben kaybedenlerden miyim anlat!
Anlat, anlat Fırtına Fırat
Anlat da solda Sıfır Hayri Balta’yı aydınlat...

Şimdi kal sağlıcakla,
Daha ne de desin sana Hayri Balta,
Av. Hayri Balta, 4.1.2003

*

23. CANI KİM ALIYOR?

Yukarıdaki fotoğrafa dikkatle bakınız. Üç askerinin önünde siyah giyimli iki kişi idam edilmeyi bekliyor.

Fotoğrafın üstünde şöyle yazıyor:

“Pekin’den Organ Ticareti”

Ne demek oluyor bu?

Şu oluyor: Pekin Organ ticareti yapıyor...

Bu görüntü beni düşüncelere salıyor.

“Hani canı veren alırdı?” Burada can alan kim oluyor?..

Bu olayda görülüyor ki “canı veren Yaratan da; alan Yaratan değil.”

Haydi söyleyin bakalım canı alan kim?

İki idamlık üç asker arasında sırasını bekliyor.

Bizim her şeye gücü yeten Allah’ın sesi ses-dası çıkmıyor.

“Ulan size ne oluyor da benim verdiğim canı alıyorsunuz?” demiyor.

Demek ki atalarımız, büyüklerimiz, ulemalarımız yanılıyor.

Görüldüğü gibi Yaratan verdiği canı korumuyor...

Canı veren kendisi ama alan başkası...

Canı alanların organları satması da cabası...

Bu olay çok kötü bir biçimde gelişecek.

Şimdi böbrek nakline ihtiyacı olan paralı birisi Çin hükümetine diyecek...

Sıradaki idamlığın böbreğini ben isterim.

Bedeli kaç para ise düşünmeden veririm.

Çin hükümeti ayağını basacak.

Kapitalist böbrek alıcısından,

İsteddiği parayı çatır çatır alacak...

Bu sırada bir başka paralı hasta
Çin hükümetine başvuracak.

“Doktorlar, kalp nakli gerektiğini söylüyorlar.
Bir kalbe ihtiyacım var. İdamlığın kalbine ta-
libim.

Ederi ne olacak?”

Bu işin piyasası da açılacak.

Bizim meşhur böbrek tüccarı doktor gibi;
kimi doktorlar şirket kuracak.

Büyük tirajlı gazetelere:

“Her türlü, böbrek, yürek, el-kol, yüz-göz
nakli anında yapılacak...”

Elbette bu arada her krizde olan her hükü-
met, din alimlerinden fetva isteyecek.

Ulemalarımız dünden hazır, yeter ki kendile-
rine duyulsun gerek...

“Elhak, “İdamlığın organı satılır.

Satılan organ devlet bütçesine katkıdır.

Dahası; böbreği, yüreği, yüzü-gözü de iyi bir
insana layıktır.”

Tıp gelişip, organ nakli işlemleri olağan hale
gelince,

İdam cezaları yeniden gelecek gündeme.

İdamı kaldıran devletler;

Organ ihtiyacını karşılamak amacı ile idam
cezalarını yeniden getirecekler.

Kamu yararı gerekçesi idamlıkların böbreği-

ni, yüreğini, yüzünü, gözünü saltığa çıkaracaklar.
Böylece krizde olan bütçelerine katkıda bulunacaklar...

Bütçesi açık veren hükümet yargıdan ricada bulunacak.

“Yürek, böbrek vs. siparişleri arttı; şu günlerde fiyatlar da yüksek.

Şu sırada bize dört beş idam gerek...

Bu arada savaşlar da rağbete binecek.

Tutsak alınanlar öldürülmeyecek.

Kampta, böbrek, yürek, siparişi gelinceye değin kampta bekleyecek...

Olur mu böyle şey demeyin.

Irak'taki Amerikan askerleri; öldürdükleri düşman Arapların böbreğini, yüreğini, pazarladığını görmezden gelmeyin...

Bu kapitalist küreselleşmede olmayacak şey yoktur.

Amerika'dan, Avrupa'dan 13-14 yaşında kız ve erkek çocuklarla yatmak Tayland'a gidenler yok mudur?..

olur da İdamlıkların, tutsakların organlarını pazarlayanlar yanında yoksulların namusunu pazarlayan kapitalist yok mu?

Para söz konusu olunca kapitalistin dini imanı olur mu?

*

24. GÜNAHIN BEDELİ ÖLÜMDÜR

Ebedi yaşam denince insanların aklına öldükten sonraki Cennet'te yaşayacakları yaşam geliyor. Cennet'te ölmek yok ya... Orada ebediyen yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa bu anlayış tahkiki dinsel düşünceye aykırıdır. Anlaşılan bunlar okudukları kitabı anlamıyorlar.

Din ilmine göre yaşam ikiye ayrılır; Ebedî Yaşam, Ebedî Olmayan Yaşam... Ebedi Yaşam, kalıcı olan yaşamdır. Ebedi Olmayan Yaşam ise kalıcı olmayan, unutulup giden yaşamdır...

Eğer yaşantımızı olumlu kavramlar, genel doğrular, yüce erdemler doğrultusunda yönlendirsek "Ölümsüzlüğe erişmiş" oluruz ki, buna Ebedi Yaşam denir.

Ebedî olmayan yaşam ise günaha bağışıklık kazanmaktır. Yaptığımız olumsuz davranışlardan, kötü eylemlerden rahatsız olmamaktır. Kötülüğe bağışıklık kazanmış olan kimseye "ölü"; yaşamına da "ölümlü yaşam" denir. Yani ebedî olmayan yaşam...

Kötü davranışlarda bulunan her adam yaşadığı halde ölü sayılır. Kötü olan davranışlara din ilminde günah denir. **Sağduyumuzu rahatsız eden, vicdanımızı sızlatan ve insanlardan saklamaya çalıştığımız her davranış kötü (günah) sayılır.**

Günah işleyen her kişi ise din ilmine göre "ÖLÜ" sayılır ve Ebedi Yaşam'dan yoksun kalır. Bu oluşum İncil'de şu ayetle dile getirilir:

"Günahın bedeli ölümdür!" (İncil. Rom.

6/23)

Genel ahlaka uygun yaşayan erdem sahibi kişilere ise “**DİRİ**” denir ve bunlar “**ÖLÜMSÜZ**” sayılır. Bu da kötü huyları terk etmekle olur. Yani günaha ölmekle... Bu da İncil’de şöyle dile getirilir:

“Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İncil. Romalılara. 6/2)

Olumlu ve olumsuz davranışlara örnek:

“İkiyüzlülük (Riya), gösteriş, kin ve haset, makam hevesi ve mal hırsı, zenginleri önemseyip fakirleri küçümsemek, bitmek bilmeyen istek, itibar ve rütbeyi yitirme korkusu, hasislik ve cimrilik, gurur ve kibir, kin ve hile, yapmacık davranışlar, övünme, dalkavukluk, acımasızlık, sertlik ve kabalık, cefa ve gaflet, acele ve hiddet, gönül darlığı ve merhamet azlığı, utanmazlık, kanaatkâr olmamak, şöhret ve liderlik talebi gibi kötü huylardır. **(Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyenler TASAVVUFİ HİKMETLER, Hikemül Ataiyye, El Muhkem Fi Şerhi’il Hikem. Kurtuba yayınları, Birinci Basım. 2009. s. 62’ye bakabilir...)**

Kötü huylar ve huylular toplumda itibar görmez. Kötü huylular hem kendi huzurunu hem de başkalarının huzurunu kaçıır... Bu davranışlar ölümlü sayılır ve bunları yapana da “**ÖLÜ**” denir.

Bu davranışların tersi olumlu davranışlara da “**ÖLÜMSÜZLÜK**” adı verilir.

Bu nedenle “**Günahın bedeli ölümdür!**” **(İncil. Rom. 6/23)** denir.

Eğer Hakk’a erişmek (vuslat dedikleri) istersen kötü huylarından vazgeçerek iyi huylar kazanmaya çalış. İşte o zaman Hakk’a erişirsin ve de

ölümsüz olursun...

“Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İncil. Romalılara. 6/2) sözü boşuna söylenmemiştir.

Eğer yaşarken olumsuz kavramları, kötü değerleri, aşağılık ilkeleri uygulamayı sürdürürsek bu kötü eylemlere karşı bağışıklık kazanırız. Yani yaptığımız bu kötü davranışlardan rahatsız olmayız ve giderek bağışıklık kazanırız ki din ilminde buna “Ölmek” denir.

Yukarıdaki İncil ayetinde ise “Günaha öldük!” deniyor. Bu demektir ki; biz artık kötü hareketlerde bulunmuyoruz. Biz bu kötü eylemlere son verdik. Kötü yaşamı bıraktık; artık ona nasıl dönebiliriz...

Onlara karşı cephe aldık. Artık nasıl kötülük yapabiliriz deniyor ki her gerçek arayıcının yapacağı ilk iş kötülüğe ölmek, iyiliğe dirilmektir. Böylece kötü olan tutum ve davranışları bırakıp iyi olan tutum ve davranışlara yönelmekler insan ölü iken dirilmiş olur...

Din ilminde iyiliklerle, doğruluklarla, dürüstlüklerle dolu yaşam “ölümsüzlük”; kötülükle dolu yaşam ise “ölümlülük” olarak dile getirilir. Din yolunda mesafe almak dinsel deyimle vuslata ermek isteyenler öncelikle bunları bilmelidir...

Kötü olan eylemleri terk ederek iyi eylemlerde bulunmaya İncil’de kötülüğe karşı ölmek denir. Bu da İncil’de şöyle ifade edilir. **“Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İn. Rom. 6/2)**

Ayetin yorumu: Biz utançlı bir yaşamı bıraktık, artık utançlı yaşama nasıl dönebiliriz Bu doğrultuda olmak üzere İncil’de daha yüzlerce tümce

vardır.

Demek ki olumlu yöndeki yaşamımız bizi diriltir; olumsuz yöndeki yaşantımız ise bizi öldürür ve bizi ölümlü kılar...

Huzur ve güven içinde yaşamak isteyenler günaha ölmelidir...

+

25. DIRI SU

Beti Yağcı adında biri Facebook'tan göndermiş.

Aslı "Ab-ı Hayat" olan "Yaşam Suyu"nu "Diri Su" olarak çevirmiş...

Biraz düşünülürse, "Diri Su" başka anlama gelirmiş...

"İsa... "Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum; bunun için dünyaya geldim ki gerçeğe tanıklık edeyim. Gerçeğe saygı duyan herkes benim söylediklerimi anlar."

Platus ona:

'Gerçek nedir?' dedi." (İncil, Yuhanna 18/37)

Ne var ki İsa, kaldıramazlar diye,
Bu konuda bir şey söylemedi...

İncil'den alınan bu ayetteki bazı sözcüklere gerekir açıklık getirmek...

Diri Su nedir? Gerçek nedir?

Bu kavramlar bilmek gerek...

Öncelikle ayetin anlamına dikkat çekmeliyim.

Ondan sonra söyleyeceklerimi söylemeliyim.

Bakınız ayette İsa, “**Beni Allah gönderdi...**” demiyor...

“**Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum!**” diyor.

Böylece bir gerçeği dile getiriyor...

İsa, gerçek demekle neyi amaçlıyor, önce buna bakalım.

İsa, Gerçek demekle, atalar dininin dışında akılcı düşüncüyü amaçlıyor.

Atalarının dinine saplanıp kalanlar “yeniden doğuşa eremezler!”

Bunlar, kesinlikle “Allah’ın melekûtuna” giremezler...

İslamî deyimle: “Ölmeden önce ölemezler...”

Ölmeden önce ölmek demek:

Gerektir: Kötülüğe yol vermemek

Asıl önemlisi Ölmeden önce ölmek” için,

İyiliğe kol kanat germek gerek.

Atalarının dinine göre düşünenler geleneğe göre göre göre hareket ederler

Bunlar gözleri olduğu halde görmezler,

Kulakları olduğu halde duyamazlar,

Bunlar akıllarını kullanmadıkları için

Gerçeğe “hidayete” eremezler...

**Kuran'a göre bunların durumu:
(Hidayet çağrısına kulak vermeyen) kâfirlerin durumu, sadece çobanın bağıırıp çağırmasını işiten hayvanların durumuna benzer.
Çünkü onlar sağırılar, dilsizler ve körler.
Bu sebeple düşünmezler.” (K. 2/171)**

Burada hidayet'ten kasıt;
Akla, bilime, gerçeğe dayanan din anlayışını yeğlemektir.
Din ilmüne göre “aklını kullanmayanın dini yok!” demektir...

+

26. TOPRAKTAN GELDİK TOPRAĞA GİDİYORUZ

Kutsal kitaplarda aslımızın toprak olduğu ve topraktan gelip toprağa gideceğimiz söylenir. Ne var ki bu ölüm olayı bazı topluluklarda Hak'a yürüme olarak ifade edilir.

İnsan ölmekle Hak'ka yürümez; insan yaşarken Hak'ka yürür. Hak'ka yürümek demek de insanın; ahlaka, erdeme, insansal değerlere yönelmesidir.

İnsanın ve diğer canlıların topraktan yaratıldığı bir de dört öge (anasırı erba) olarak anlatılır ki bu da; bu da, ateş (Güneş), toprak, hava su olarak belirtilir.

Hıristiyanlıkta bu dört öge Haç çıkarılarak belirtilir ki aslı, ateşin, toprağın, havanın suyun

simgesel anlatımıdır ve bu haç işareti İsa'nın doğumundan öncede kullanılmıştır... Ama burada konumuzla ilgi olanı Haç çıkarmanın dört unsur olduğunu belirtmektir. Yani Yaratan: Madde, Doğa, Evrendir...

Bu görüşü hem dinsel kitaplar ve hem de bilimsel veriler doğrulamaktadır. Önce kutsal kitaplardan bir örnek verelim.

Böylece gerçeğe erelim:

“Çünkü âdem oğullarının başına gelen, hayvanların başına da geliyor ve başlarına gelen şey birdir; bu nasıl ölüyorsa, öteki de öyle ölüyor; hepsinin bir soluğu var ve adamın hayvana üstünlüğü yoktur; çünkü hepsi boş. Hepsi bir yere gidiyorlar; hepsi topraktandır ve hepsi yine toprağa dönüyorlar.” (Tevrat. Vaiz, 3/19-20)

Ne var ki kimileri görünen gerçeklerden görünmeyene giderek bir Allah arıyor. Bu maddeyi de yaratan bir güç vardır diyor ve adını da Allah koyuyor.

Şimdi bu konuda bilimsel veriler ne diyor.

Bilim ise bu konuda şöyle söylüyor:

“Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz...” (Maddenin Sakınımı Yasası. Lavezion)

Biz akılcı ve gerçekçi düşünenlere, hayallerinde yarattıkları bir sanal varlığı dayatıyorlar. Biz, bilimin verilerine mi inanmalıyız? Bilimsel olmayan söylemlere mi?...

Ne var ki gerçek bu denli somutken bu gö-

rüşlerimizden ötürü bize kafa tutanlar çıkmaktadır.
Ne gam!..

+

27. RAB'BI RAB İLE BULMAK

İnsanlar 5 bin yıldan beri Allah kavramının niteliği üzerinde durmaktadır.

Allah'ın ne demek olduğunu araştırmaktadır. Herkes kendi anlayışına göre bir Allah oluşturmuş; kimisi korku nedeniyle, kimisi sevgi nedeniyle Allah deyip yatmışlar, Allah deyip kalmıştır.

Bu kavram daha çok din adamları ile sınırlı kalmıştır. Onların Allah anlayışı ile sıradan halkın Allah anlayışı birbirine uymamıştır.

Halktaki Allah anlayışı öylesine bir tabu olmuştur; bir Allah tanımı yapmak onlara Allah'a başkaldırı gibi gelmektedir.

Böylece halkın Allah anlayışı ile dinde derinlere dalmış kişilerin Allah anlayışı arasında uçurumlar oluşmuştur.

Bu nedenledir ki dinde araştırmalarda bulunmuş kişilerin Allah hakkında söylediklerini halk anlamaz olmuştur ve kimi zaman da onları söyledikleri yüzünden öldürmüşlerdir.

Konumuza bir örnekle açıklama getirmekte yarar var. Örneğin Hicretten sonra 245 yıllarda yaşamış olan ZÜNNÜN MISRİ şöyle demektedir:

“Rabbımı Rabbım ile tanıdım. Rabbım olmasaydı onu asla tanıyamazdım.” (Prof. Dr. Cavit Sunar. ANA HATLARI İLE İSLAM TASAVVUFU TARİHİ. AÜ İlahiyat Fakültesi Yayınları. 143. 1978. s. 21)

Burada Rabbim sözcüğünden amaçlanan Allah; Türkçe deyimi ile Tanrı'dır. Tanrı'yı Tanrı ile tanımak ne demek? Haydi, anlayabilirsen anla...

Bu anlamda bir başka veli de şöyle demektedir:

“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (Ebu Said. TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münnevver. Kabcacı yayınları. 2003. s. 294) (Bakınız yukarıda X4 Allah’ı Bulmak)

O’nu O’nunla aramak; yani, Allah’ı Allah ile aramak ne demek?

Bu sözlerin anlamını bulmak için bu velilerin ne demek isteğini anlamaya çalışmak gerektir.

Öncelikle Allah, Rab, Tanrı kavramından ne anlamamız gerektiğini bilmemiz gerekir. . Bir anahtar tümce olarak şu iki kavram üzerinde durabiliriz Rahmanî Şeytanî...

Anadolu’daki seyyar fotoğrafçılar; fotoğrafınızı çektikten sonra ilkin size benzemeyen bir fotoğraf gösterir. Siz sorarsınız size benzemeyen fotoğraf için: “Bu nedir, bu bana benzemiyor?”

Fotoğrafçının yanıtı ilginçtir. “Bu sizin fotoğrafınızın şeytanisidir. Rahmanisini az sonra vereceğim!”

Az sonra da size benzeyeni verir...

İşte insan yaşamında da bir Rahmani bir de Şeytani davranışlar vardır.

Eğer insan genel ve ortak değerleri, olumlu kavramları, yüce duygu ve düşünceler yüce olduğu için Tanrı sayılır. Bu kavramları yaşamına uygularsa Tanrı yolunda yürümüş olur...

Yok, bu rahmani kavramlar yerine olumsuz davranışları yönelirse; buna da Şeytani davranışlar denir... Ki böylece Tanrı'ya karşı gelmiş ve Şeytan'a uymuş olur.

Şimdi yazımızı özetleyerek noktalayabiliriz. Olumlu davranışlara, güzel duygu ve eylemlere, yüce ve evrensel ilkelere din ilminde Tanrı denir. İnsan bu amaçla doğru dürüst yaşamı yeğlerse Rab'ı Rab ile bulmuş olur.

Doğru, dürüst yaşayanların kafası dinç olur. Olumlu davranışlarından ötürü başı ağrımaz. Kimse yaptığı işlerden ötürü kendisini ayıplamaz. Böylece huzur ve güven içinde yaşar.

İnsanın amacı huzur ve güven içinde yaşamaktır. Korku içinde, huzursuzluk içindeki bir yaşam Cehennem ile ifade olur.

İşte Rab'ı, Rab ile bulmanın anlamı budur. Bunu deneysel olarak test edebiliriz.

Deney için bir olumsuz davranışta bulunalım; görürüz ki huzurumuz kaçır tedirgin oluruz. cehennem hali...

Bir de olumlu davranışta bulunalım; görürüz ki vicdanen huzurlu oluruz, böylece de cennet'te sayılırız.

Denenmesi, test edilmesi ile sözlerimizin gerçekliği anlaşılır.

Sorun bu kadar basit...

+

28. ALLAH'A ÖDÜNÇ VERMEK

Önce Kuran'daki şu ayeti okuyalım:

“O halde Kuran'dan kolayınıza gele-

ni okuyun. Namazı kılın, zekatı verin, Allah'a gönül hoşluğuyla ödünç verin. Kendiniz için önden (dünyada iken) ne iyilik hazırlarsanız Allah katında onu bulursunuz; hem de daha üstün ve mükâfatça daha büyük olmak üzere. Allah'tan mağfired dileyin, şüphesiz Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir." (K. 73/20)

Demek ki din terimleri arasında bir de Allah'a borç vermek varmıştır. Borç vermek terimi akla hemen parayı getirir. Oysa bu borç vermenin para ile ilgisi yoktur.

Bu borç verme, davranışla ilgilidir. Yerin ve göğün maliki müflis bir tüccar mı ki bizlerden ödünç istesin...

Allah'a ödünç vermek nasıl olur?

Her zaman söylendiği gibi din dili başkadır. Din dili bilinmezse kutsal kitaplar anlaşılmaz. Kutsal kitaplardaki anlatımların çoğu değişmeceli ve simgesel anlatımdır.

Kutsal kitaplardaki anlatılan Allah kavramı da çoğu zaman değişmeli bir anlatımdır. Örnek vermek gerekirse Kuran'daki Enfal süresi 1 ve 41. ayetlerde ganimetlerin nasıl bölüşüleceği anlatılır.

1. Ayette: "Ganimetlerin hepsi Allah ve Peygambere aittir" denir.

41. ayette ise: "Ganimetlerin beşte biri Allah ve Resulüne aittir." denir.

Yerin, göğün maliki olan Allah ganimeti ne yapsın?

Burada geçen Allah kavramı bizim zannımızda oluşan Allah değildir. Burada Allah kavramının anlamı "yolda kalmışlar, yoksullar, dul kadınlar,

yardıma muhtaç olanlardır...”

İşte Allah’a ödünç verme de bunun gibidir. Bu ayette denmek isteniyor ki “Allah için olsun; iyilikte bulunuz. Kimsenin hakkına tenezzül etmeyin, elinize, dilinize, belinize sahip olun. Bunları kendiniz için yapmıyorsanız Allah için yapın; yapın ki; Allah, sizin bu olumlu davranışlarınızı karşılıksız koymaz. Hani ne demişler: “İyilik yap, denize at!.. Balık bilmezse Halik bilir...”

İnsan yaşam boyunca ahlaka, doğruluğa, dürüstlüğe, erdeme, iyiliğe saygı göstererek bunları kutsal kabul eder ve yaşamına uygularsa, bunun yararını görür zararını görmez...

Bunun testi yapılabilir. Doğru, dürüst, iyi davranışlarda bulunan ve doğruluktan şaşmayan bunun karşılığını muhakkak bulur; hiç olmazsa, vicdanen huzur ve güven içinde olur... Bu olumlu davranışları kendiniz için değil de Allah için yaparsanız Allah’a borç vermiş olursunuz...

Bunun Türkçesi şudur. Siz Salih ameller içinde olursanız Allah’ı borçlandırmış olursunuz...

+

29. ALLAH NE DEMEKTİR?

Ben söylemiyorum; Muhittin Arabi söylüyor. Okuyalım:

“Allah, âlem için ister heyûlâ (korkunç hayal) olan cevher gibi olsun ister olmasın, **Tabiat’ın kendisidir**. Böyle olmakla beraber, unsurların üstünde olan şeylerle onlardan doğmuş şeyler de, Tabiat’ın suretlerinden ibarettir.

Tabiat, Allah için ve Allah ile ve belki an-

cak Allah'tır.

Hakikat, her suretle tek ve eşsizdir. Bundan ötürü varlıkta eş yoktur ve bundan ötürü zıtlar da olamaz. Zira tek olan şey, kendi nefsinin zıddı olmaz.

Âlemde her varlık, ancak, Hak'kın varlığıdır. Çünkü biz, kendisinden âlemin zahir olduğu aslında Hak'tan başka bir şey bulmadık.

Âlem ise Hak'-kın sıfatları üzerinedir. Nispetler, kendi zıtları ile bilinirler, hâlbuki bu nispetlerin kendisine nispet olundukları Hak'kın vücudu bilinemez. Çünkü vücut da ve bütün nispetler de onun Ayn'ının gayri değıldir. Böyle olunca, o, bütün nispetlere, izafetlere ve sıfatlara sahip olan tek varlıktır.

Vücûd bakımından âlem, Allah'tan başka değıldir. Başka bir deyişle, varlığı ancak âlemin vücudu ile meydana çıkan, Allah'tır.

Âlem, Allah'ın bizzat kendi içinde ayırıp belirttiğı suretler ve şekillerdir ve bunlar vücudu tamamıyla tüketmişlerdir.

Yani, Allah, yaratık adı ile adlanan ne varsa hepsinin içine sokulmuştur. Böyle olunca, Allah her görenle görür ve her görünende görünür. Şu hâlde, Hak'kı Hak'tan Hak gözü ile gören kimseler Hak'kı bilenlerdir.

Hak'kı Hak'tan Hak gözü ile görmeyip nefsinin gözü ile âhirette görmeyi uman kimseler de câhildir.

Allah, bütün sınırlamayı ve kayıtlamayı kaplayan ulu varlıktır. Çünkü, Allah, kendi hakkında: "Hangi tarafa dönerseniz Hak'kın yüzü orada

görünür.” (K. 2/115) buyurmuştur.

Hakikat böyle olunca, Allah, Asıldır; Şey’dir; Tanınan’dır; Bilinen’dir; Nur’dur...”.

Muhyiddin, sözlerine devamla,

“Allah’ın âlem ve âlemin Allah, daha doğrusu, vücudun bir olduğunu” ve bu vücudun Nur’dan başka bir şey olmadığını; Zulmet de bu nurun. Derece derece kalınlaşmasından ve kabalaşmasından ibaret olup aslı olan nurdan ayrılmayacağını ve esasta, Nur ile Zulmet’in aynı şey olduklarını ve böyle bir görüşe ulaşabilmek için de toplam (Cem’) makamına yükselmek gerektiğini açıklamakta” ve sözlerini şöyle bitirmektedir:

“Kâinatın satırlarını iyice düşün! Onlar sana en yüksek varlıklardan (mücerred akıllar ve küllî nefslerden) Risalelerdir.

Eğer, kâinatın satırlarını iyice düşünürsen görürsün ki onlarda: (İyi bil ki Allah’tan başka her şey bâtıldır.) diye yazılıdır”.

“Hayalde yaratılarak inanılan ilâhlar bir sınırla sınırlanmış oldular. Bu ilâhlar, kendi kullarının kalplerine sığabilen ilâhlardır.

Hâlbuki Mutlak İlâh, hiç bir şeye sığmaz. **Çünkü o, eşyanın aynı olduğu gibi kendi nefsinin de aynidir.** Hâlbuki her hangi bir şey hakkında o, kendi nefesine sığar veya sığmaz, denilemez. Bunu iyi anla! Allah gerçeği söyler ve doğru yolu gösterir”.

Muhyiddin’e göre, Allah hakkında her denen şey doğrudur ve birlik (Vahdet) in ifadesidir. **Çünkü vücutta yalnız Allah vardır.** Bundan ötürü de Muhyiddin şöyle demektedir:

“Halk, Allah hakkında birtakım akideler edindiler; ben ise onların bütün akidelerini kendime akide edindim.”

(Prof. Cavit Sunar ANA HATLARIYLA İSLAM TASAVVUFU TARİHİ 1978. s. 68-70)

Yukarıdaki satırları adını verdiğim kitaptan aldım.

Din kitaplarını akılcı bir bakışla incelendiği zaman görülür ki Allah diye tanımlanan varlık doğrudan doğruya doğadır, evrendir, maddedir... Ancak bu maddenin Allah olarak nitelenmesi yanlıştır. Burada Allah yerine Yaratan nitelemesi daha doğrudur. Çünkü yaratan maddedir. Madde doğmamıştır, doğrulmamıştır. Bu gerçek de Kuran’da şöyle belirtilir: **“De ki’ O Allah, doğurmamış ve doğrulmamıştır. Hiçbir şey O’nun dengi olamaz...”** (K. 112/3-4) Evren’in dengi var mı?

Bilim de bu gerçeğe şöyle değinir. **“Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz...”** (Maddenin Sakınımı Yasası, Laveziyon...)

Gerçek bu olunca doğaya, evrene, maddeye Allah yerine Yaratan dememiz gerekir. Gerçekten de aklı başında din adamları ve kutsal kitapları Yaratan’ın dört unsur (anasır-ı Erbaa) olduğunu ileri sürer: **Ateş, hava, su, toprak.**

Bütün canlılar bu dört ögenin bileşiminden olmaktadır.

Bu durumda Allah’ı nasıl tanımlamalıyız. Allah denince yüce ve üstün olan ortak değerler akla gelmelidir. Doğa ve toplum yasaları bizi bağlar. Biz, doğa ve toplum yasalarına uymakla yüküm-

lüyüz; bu yükümlülöklere uymadığımız takdirde başımız derde girer.

Bunun yanında aklın, ahlakın, bilimin, erdem-in, gerçeğin verilerini de üstün ve ortak değerler kapsamına almalıyız. Bunları kutsallaştırarak yaşamımıza uygulamalıyız.

Ne demiş atalarımız “Akıl için yol birdir...”
Din ilminde de bu aklın birliğine tevhid denir...

+

Katkıda bulunanlar:

Ben ölürsem Allah da ölür.

Ben düşünemeseydim, Allah var olabilir miydi?

Allah mı düşünceyi yarattı, düşünce mi Allah'ı?

Bilinmeyenleri Allah mı yarattı, yoksa bilinmeyenler mi Allah'ı yarattı?

Çok değil, 200 yıl evvel, telefon televizyon yokken

İnsanlar bir gün gelecek, gaipten haberler verecek deseler ne denirdi?

Şimdi gaipten haberler mi vermiş oluyor teknoloji?

Gaip oldukça hurafeler bitmez.

Akil oldukça Tanrı'nın bitmeyeceği gibi.

Ney yapsın deli tanrıyı?

Ne yapsın tanrı deliyi?

Ben ölürsem aklım ölür,

Aklım ölürse tanrı da ölür.

Allah'ı başka yerde arama,
Aklın varsa zaten Allahın orada.

Elinden gitmedikçe aklın,
Korkma ne tanrı ölür ne tanrıça.
Ama dinler öyle mi?
Uydurdukça uydur serbesttir hayalin...

Nasılsa hesap sorulmaz.
Hem Allaha inanacaksın hem dinlere,
Bu nasıl akıldır bre...

Şaşkınca sürekli din gönderene,
İnan bakalım Allah diye.

Saygı ile...
A.Dursun, 22.5.2010

+

30. ALLHAH'TAN KORKMAK

“Cüneyd'e göre Tasavvuftan maksat:

İnsanın,
Allah'ın takdirine bağlı olduğunu anlamak,
Bütün işlerin Allah'tan geldiğini bilmek,
Nefsi ihtirasların pençesinden kurtarmak,
Alışkanlıklardan vazgeçmek,
İnsanlık tabiatını elde etmek,
Duyulara hâkim olmak,

Aklın bütün meziyetlerini kazanmak ve hakikati öğrenip manen yükselmek ve iyi işler işle-

mektir.” (Prof. Cavit Sunar ANA HATLARIYLE İSLAM TASAVVUFU TARİHİ 1978. s. 44)

+

Tasavvufa Türkçe bir karşılık bulmak gerekirse özetle insanın eksiklerini görerek gidermesi ve kendini olgunlaştırmaya çalışmasıdır. Bu olgunlaştırma ahlak bakımından, bilgi, bilgelik bakımından, davranışlarında erdemli olmak bakımından gereklidir.

İnsan yaşamında doğa yasalarına ve toplumsal kurallara bağlıdır.

İnsan, İşleri istediği gibi gitmediği zaman kendini kaybetmemeli; aklını, içinde bulunduğu koşulları değerlendirerek bir çıkış yolu bulmalıdır. Buna din ilminde Allah’a büyüktür, denir...

Her zaman için bir çıkış yolu bulunabilir. Bu çıkış yolu için aklın önemi büyüktür.

İnsan, daima kendi kendisi ile baş başadır. Bu demektir ki insan nefis muhasebesi yapmalı; “nerede yanıldım, nerede hislerime uydum, nerede kendime yakışmayacak bir davranış sergiledim...” diye kendini yargılamalıdır ve en önemlisi haksız olduğu halde kendini haklı çıkarmaya çalışmamalıdır.

Duyguları ile değil aklı ile hareket etmeli. Hislerine uymamalıdır. Öfke ile kalkan zararlı oturur, demiş atalarımız Bunun için de daima yapılması gerekeni, kendi zararına da olsa yapmalıdır. Çıkarı için hakkı tepelememelidir...

İnsan, bütün davranışlarında insana yakışan edimlerde bulunmalıdır. Kendine yakışmayan bir davranıştan kaçınmalıdır. İnsana yakışan itidaldir,

sakin olmaktır

Cüneyd'in dediği gibi **“Duyulara hâkim olmalı; aklın bütün meziyetlerini kazanmalı ve hakikati öğrenip manen yükselmek ve iyi işler yapmalıdır...”**.

Buna din ilminde Allah yolunda olmak denir.

Doğru, dürüst, iyi, güzel davranışlarda bulunduğu takdirde korkulacak bir durum yoktur. Ancak, doğru, dürüst, erdemli yaşayan kişinin **“Allah'tan başka kimseden korkmam!”** demeye hakkı vardır.

Ne var ki günümüzde ahlaksızı da, sahtekârı da, vurguncusu, soyguncusu, yalancısı da **“Allah'tan başka kimseden korkmam!”** diyebiliyor, ki bunların ne Tanrı bilgisinden ne de din duygusundan haberi vardır.

+

31. ZÂT-ı İLÂHÎ

“İbnü'l-Arabî eserinin (Fususü'nun) her bir bölümünde vahdet'i vücûdun bir yaklaşımını, Kur'ân ayetlerine dayandırarak ortaya koyar.

İbnü'l-Arabî, bu ve diğer kitaplarında iki ifade tarzı kullanmaktadır.

Birincisi, Kur'ân nassının zahirî mantığından anlaşılan şeydir.

İkincisi ise, nassı kendisine tâbi kılan sûfînin felsefî yorumu olan bâtın dilidir.

“O'nun vechi müstesna, her şey helak olacaktır.” (K. 28/78)

Ayet-i kerîmesindeki “vech” (yüz, çehre

HB), fesâd ve değişmeye uğramadan bakî kalan zât-ı ilâhiyyedir.

Zât-ı ilâhî, haricî vücûd veya zahir âlem diye isimlendirdiğimiz değişken ve başkalaşan varlık görüntülerinin mukabilidir.

(TASAVVUF İslâm'da Manevi Hayat. EBU'L ALÂ AFÎFÎ Türkçesi: Ekrem Demirli - Abdullah Kartal. İz Yayıncılık. İstanbul 1996. s. 69)

+

Zât-ı ilâhî din ilminde çok geçer. Zât-ı ilâhî denince herkes hayalinde bir Allah canlandırır. Bu canlandırma ise zanna dayanır. Kuran bu konuya çok sık değinir. Bir örnek vermek gerekirse şu ayeti gösterebiliriz:

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.” (K. En'am. 6/116. Ayrıca şu ayetlere de bakabilirsiniz: 10/36, 66. 53/28))

Bu konuda Muhittin Arabi Özün Özü adlı kitabının 93. sayfasında aynen şöyle der:

“Allah, kulun zannına göre yapılan ilah-tır.”

Oysa Allah terimi birçok kavramı kapsar. Allah rakamsal olarak tek değildir. Allah nitelik, vasıf olarak tektir.

Bunu şöyle de açıklayabiliriz. İyi ile kötü arasında bir tercih (yeğleme) yapmak gerektiğinde iyi olanı yeğlememiz Allah'ın teklifini ifade eder. Yani insan hem iyi olanı hem de kötü olanı sevemez...

İnsan yaşamı boyunca iyi ile kötü, doğru ile yanlış, güzel ile çirkin, Hakk ile batıl, geçerli olan ile geçerli olmayan kavramlar arasında bir yeğleme yapmak zorundadır.

Bu durumda insan; Hakk'ın gereğini yerine getirince, doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yaparsa Allah'ı birlemiş olur ki buna din ilminde tevhit denir.

Muhittin Arabî,zat-i ilahi konusunda şöyle demektedir: İlahi zat: vahdet-i vücut nazariyesine göre, âlemin (Doğa'nın, Evrenin) güzellikleridir.

Kısacası yaratan olarak maddeyi göstermektedir. Böylece Allah, bir anlamda, Doğa'nın, Evrenin güzellikleridir. Doğa'da gördüğümüz bütün güzellikleri O'nun yüzüdür (vech-i)

Bir örnekle açıklamamızı sürdürelim. Allah olan kadının-kızın kendisi değildir; yansıttığı güzelliştir.

Yine Allah olan İsa'nın, Muhammed'in kendisi değildir. Onlarda yansıyan mükemmeliyettir.

Muhittin Arabî'nin bu açıklamasını yineleyerek okumakta yarar vardır.

Böylece zihnimizdeki birçok karanlık nokta açıklığa kavuşacaktır...

+

Katkıda bulunanlar:

Tanrı ne çektiyse, yarattığı varlıkların en aptalı olanından çekti.

O aptal varlık, kimi zaman insan oldu.

Kimi zaman insan görünümüne girdi.

Kimi zaman da yarattığı ilahların kutsal ki-

taplarını beğenmedi yenileriyle değiştirdi.

İşte din budur.
İşte ilah budur.

Oysaki gerçek yaratıcı, insan denen ahmak, beyinsiz varlığın elinde oyuncak olacağını bilse yaratır mıydı?

Ha bire kitap yollayan tanrı olamaz.
Çünkü tanrı bir kez ol demiş, her şey bitmiş-
tir.

Her inceliđi, her hesabı dūřünemeyen, řař-
kınlıktan ne yaptığını bilmeyen, sūrekli yeni fikirler
ūreten bir tanrı ancak sūrekli kitap yollar.

Hiç mūfredatını řařıran tanrı olur mu?

Ya diğer canlılar?

Neden insandan daha uyumludur?
Neden onlara sūrekli bir kitap gōnderilmez?
Yoksa asıl dođru yařayan onlar, hatalı ūre-
tim biz miyiz?

Çünkü ilahi kitap onlarla birlikte ol dendiği
anda zaten içinde bulunduđumuz sonsuz gūte-
dir. Onlar artık bunu aramaya gerek duymayacak
kadar, sanki iradeli yaratılmıştır.

Őyleyse mūfredatını sūrekli deđiřtiren cam-
baz bir tanrıya inanma istenir?

Peki ben o tanrıya (yaratılmış tanrıya) neden
inanayım?

Aklını kullananlara soruyorum.

Oyuncakçı dedenin bozuk imalatı gibi, dünya yeni tanrı, din icat etmek için, ha bire kitap yollayan bir ilaha kim, hangi akli evvel inanabilir?

İşte insan elinden çıkan metinlerde bunu açıkça ortaya koymuyor mu?

Tanrılara bakar mısınız?

Onlar bile ilah manyağı olmuş.

Yoksa ilahlar savaşı içinde, hastalıklı bir ilahın sakat yaratılmış, hatalı üretimleri miyiz?

Bunlar gerçekten tanrıdan geldi ise, bizlere yazık değil mi?

Tanrılar, savaşını kendi aralarında yapsa daha iyi olmaz mı?

Bizde tanrısal güç olmadan, onlarla nasıl başa çıkabileceğiz?

Hem üstelik, ilahların tamamı da, yarattığı kadın ve erkek cinslerin uçkurundan ellerini neden çekmezler?

Sapık olan ilahlar mı, onları yaratanlar mı?

+

32. ALLAH KAVRAMININ KAPSAMI

Aşağıya Kuran'dan dört ayet alıyorum. Bu ayetlerde Allah denince ne anlamamız gerektiği

de tartışmaya yer verilmeyecek biçimde açıklanmaktadır.

“Sana savaş ganimetlerini soruyorlar. De ki: Ganimetler Allah ve Peygamber’e aittir. O halde siz (gerçek) müminler iseniz Allah’tan korkun, aranızı düzeltin, Allah ve Resulüne itaat edin.” (K. 8./1)

Bu ayette siyahla belirttiğim tümceye dikkatinizi çekmek istiyorum. Burada **“Ganimetler Allah ve Peygamber’e aittir.”** deniyor ve bir oran belirtilmiyor. Ancak aynı sürenin 41 ayetinde, aşağıda da görüleceği gibi, **“...ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne...”** aittir denilerek bir oran belirtiliyor.

Burada dikkatli okuyucunun gözünden kaçmayan bir durum var. Geçmiş ve geleceği bilen, her şeyi gören bir varlık nasıl olur da fikir değiştirir? Önce “ganimetlerin hapsi Allah’a ve Resulüne aittir” denirken; sonradan **“ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne...”** aittir diye fikir değiştirilir. Bunun takdirini düşünen okuyucularına bırakıyorum.

Üzerinde durmak istediğim Allah denince ne anlamak gerektiği hususudur. Ayetler dikkatle okunduğunda Allah denince ne anlamamız gerektiği konusunda açıklama yapılıyor... Örneğin aşağıdaki **8/41**’de **“onun akrabalarına yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir.”** denerek Allah denince ne anlamamız gerektiğine ışık tutuyor.

Yine **59/7**’de bu konuya yeniden değiniyor. **“...ganimetler, Allah, Peygamber yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir.”**

Şimdi, bu açıklamalara göre aşağıdaki ayetleri okuyabiliriz:

“Eğer Allah’a ve hak ile batılın ayrıldığı gün, iki ordunun birbiri ile karşılaştığı gün (Bedir savaşında) kulumuza indirdiğimize inanmışsanız, bilin ki, **ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne**, onun akrabalarına yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir. Allah her şeye hakkıyla kadirdir. (K. 8.41) Ayet, Allah kavramına açıklık getiriyor zaten...

Aynı nitelemeler 59/8’de de dile getiriliyor: **“(Allah’ın verdiği bu ganimet malları,) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah’tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah’ın dinine ve Peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir.”** deniyor... İşte ayet:

“Allah’ın, (fethedilen) ülkeler halkından Peygamberine verdiği ganimetler, Allah, Peygamber, yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir. Böylece o mallar, içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir devlet olmaz. Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah’tan korkun. Çünkü Allah’ın azabı çetindir.” (K. 59/7)

(Allah’ın verdiği bu ganimet malları,) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah’tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah’ın dinine ve Peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir. İşte doğru olanlar bunlardır.(K. 59/8)

Demek oluyor ki Allah kavramı; duruma göre, koşullara göre oluşan genel, ortak, yüce ve

kutsal değerleri kapsıyor. Öyle insanların sandığı gibi; insanın dışında, uzayın herhangi bir yerinde, yeri yurdu belirsiz, dilediğini yoksul, dilediğini çoksul bırakan, dilediğinin suçunu bağışlayan, dilemediğini cezalandıran bir Allah diye maddî bir varlık yoktur.

Bakınız bu konuda Sadreddin Konevi'nin Ariflerin Aynası adlı kitapta ne deniyor (s. 28):

“Ey oğul! Senin kendin hakkında düşünmen, tefekkür ve teemmül etmen (derin derin düşünmen) sana yeter. Çünkü senin haricinde bir şey yoktur.”

Allah'ın ne olduğunu, nerede bulunduğunu bilmeliyiz ki gerçeğe erişelim. Bu da araştırmakla olur; taklitle değil...

+

33. İKİ CİHAN NE DEMEKTİR?

Din edebiyatında çok kullanılır. Haksızlığa uğrayan kişi: “İki elim, iki cihanda da, iki yakanda...” der.

Bu ifadede anlatılmak istenen: **“Öldükten sonra, öbür dünyada da bunun hesabını senden sorarım!”** demektir.

Oysa iki cihanın din edebiyatında anlamı bambaşkadır. Ne var ki halk, dindeki anlatılmak istenen iki cihan anlamına yapışmakta; gerçek anlamını anlamaya yanaşmamaktadır.

Şu an yaşadığım dünya birinci dünyadır (Birinci cihan); yarın ki, öbür günkü, bir hafta sonraki, bir yıl veya daha sonra yaşayacağımız günler de ikinci dünyadır (İkinci cihan)...

Elbette bu sözü kullanır kullanmaz akla; “Yani, şimdi biz öldükten sonra, öbür dünyaya gitmeyecek miyiz?” gelir...

Bilim de, din de şöyle demektedir: “Topraktan geldik toprağa gideceğiz...”

Bu konuda tereddüdünüz varsa Tevrat. Vaiz. 3/19–21 ayetlerine bakabilirsiniz. Orada aynen şöyle denmektedir:

“Hayvanlar nereye gidiyorsa insanlar da oraya gitmektedir.” Hayvanların öte dünyası olur mu? Yalnız insanların öte dünyası olur... “

Kuran da Tevrat’ı onayladığına göre bu ayeti kabul etmek zorundayız...

Bu öte dünya kavramı din ilminde önemli bir kavramdır.

Öte dünya kavramına inanan bir kişi için kötülük yapmak, haksız kazanç sağlamak, iftira atmak, yalan söylemek, zina yapmak büyük günahdır. Öte dünya korkusu olan insan bu kötü işlemleri yapmayacaktır... Öyle Allah büyüktür, günahımızı bağışlar demek de cahilliktir.

İşlenen kötü hareketler, insanın ruhuna işler, değil bir Allah bin Allah gelse işlenen günahı insanın ruhundan silemez. İşlenen kötü hareket insanı ilelebet izler...

Bir de madde âlemi ve mâna âlemi vardır. Gözümüze görünen bütün varlıklar madde âlimini simgeler; Ama bir de mana dünyası vardır. Bu mana dünyası da iyiyi kötüyü ayırt etmeye, yapılması gerekenin doğrusu ne ise onu yapmaya yönlendiren düşünce ve duygulardır ki; buna da mana âlemi denir.

Mana âlemine dalanlar da madde âleminde kolay kolay olumsuz davranışlarda bulunamaz. Yaptığı takdirde de bunun acısını vicdanında çeker. Ateşler içinde kıvrırır durur ki buna da Cehennem ateşi denir. Bunu nedenle denir ki “Herkes cehennemde yanacağı odunu kendi sırtında götürür.” Bütün bunlar simgesel anlatımlardır elbette... Halkın anladığı anlamda değildir...

Eğer ikinci dünyada; huzur ve güven içinde yaşamak istiyorsan bu gün için kötü davranışlarda bulunmalıyız...

Çünkü yarını yapan bu günkü dünyadaki eylemlerimizdir.

+

34. HAK İNSANDADIR

Beyazıt ve bir Şeyh:

Beyazıt (Tanrı rahmet eylesin) hacca gidiyordu. Hangi şehre varsa, alışkanlık olarak, önce oranın şeyhini ziyaret ederdi ve daha sonra başka işlere girişirdi.

Basra'ya vardığında oranın şeyhini ziyaret etti.

Şeyh ona sordu,

“Beyazıt nereye gidiyorsun?”

“Mekke'ye Tanrı evini ziyarete gidiyorum” dedi.

Şeyh yine sordu,

“Yolluk olarak kaç paran var?”

Beyazıt,

“Yirmi dirhemim var” dedi.

Şeyh dedi, “Peki, kalk etrafımda yedi kez tur

at ve o parayı bana ver”.

Beyazıt kalkıp paraları onun önüne koydu ve şeyhi öptü.

Şeyh dedi,

“Gittiğin yer Tanrının evidir ama evin sahibi o ev yapıldığından bu yana orada görünmez; fakat bu gönül evi yapıldığından beri Tanrı buradan hiç ayrılmadı.”

(Mak.M.264; Chittick 141; az farkla Kon. II.

124

(Hz. Mevlana’yı Hakikatın Sırlarına Ulaştıran **ŞEMS-İ TEBRİZÎ’NİN ÖĞRETİLERİ**. Prof . Dr. Erkan Türkmen NKM Yayınları. 3. Baskı, s. 101)

+

Şeyh : “Bu gönül evi yapıldığından beri Tanrı buradan hiç ayrılmadı.” derken kendini göstermiştir.

Burada Şeyh Kuran’daki 8/24 ayetindeki **“Allah, kişinin kalbi ile kendisi arasına girer!”** ayeti gereğince konuşmuştur.

Bu ayet gereğince bir hadiste de şöyle denilmektedir: **“Hiçbir yere sığmadım; mümin kulunun kalbine sığımdım.”**

Dikkat edilirse burada insanın kalbine değil; **“mümin kulunun kalbine sığımdım!”** diyor.

Mümin kuldan maksat; kendini bilen, nefsi-bütünü bütün kötülüklerden elini eteğini çekmiş, doğruluktan dürüstlüktün, iyilikten başka bir ey düşünmeyen, kimseye kötülük etmeyen kimseyi incitmeyen bir insan demektir.

İşte Allah, bu tür temiz kişilerin kalbine yer-

leşir.

Bu konuda Şeyh Bedrettin de şöyle demektir:

“Hakka erişmek demek, insanın kendi saf varlığına erişmesi demektir. Ancak bu yolları gösteren din adamlarına saygılı olmak yerinde olur...” (Bak. Görmediğim Tanrıya Tapmam. Alevilik-Kızılbaşlık ve Materyalizm, 1996 İsmail Kaygusuz, Alev Yayınları. s. 21)

Aynı kitabın 41.sayfasında da Nesiminin şöyle bir şiiri vardır:

**Hak teala varlığı âdemdedir.
Ev onundur ol bu evde demdedir.
Bildi şeytan bu sırrı gamdadır
O sebepten ta ezel matemdedir**

**Her ne yerde gökte var âdemde var
Her ne ki yılda ayda var âdemde var
Ne ki elde yüzde var kademde var
Bu sözleri fehmedenler âdemdir.**

Şöyle demek istiyor:

Hak insandadır; insanın kendisi Hak'tır.

Bunların görüp sezenler olgunlaşmış insan-

dır.

+

35. KİŞİYE HAYAT VERMEK

İslam Peygamberi, bir adama haber gönderiyor:

“Hemen gelsin!” diyor.

O adam da:

“Namazımı kılar kılmaz geleceğim!” diyor.

Sonra adam namazını kılıp geliyor.

Bunun üzerine İslam Peygamberi adama diyor:

“Ey inananlar! Hayat verecek şeylere sizi çağırıldığı zaman, Allah ve Resulüne uyun.” (K. 8/24)

Bu ayette; öncelikle, Allah ve Peygamber (Resul) özdeşliğine dikkatinizi çekerim. Ancak; şunu bilelim ve unutmayalım Almlah olan Peygamberin kendisi değildir; Allah olan ondaki olumlu özelliklerdir.

Ariflerin, Erenlerin, Peygamberlerin söyledikleri sözler sıradan sözler değildir. Bunların söyledikleri sözler İnsanın ufkunu açar, düşünce dünyasını değiştirir.. Düşünce dünyasında yeni yeni dünyalar, anlamlar oluşturur.

İnsan, kendisine yeni ufuklar açacak sözleri duyduğunda madde âleminden manâ âlemine geçer. Manâ âlemine geçen insan ahret dünyasını da yaşamaya başlar. Yani, yaptığı davranışların nasıl sonuçlanacağını hesaplar ve adımlarını ona göre atar.

Kendisine hayat verecek sözleri dinleyen insan kötü davranışlardan, olumsuz duygu ve düşüncelerden, başına iş açacak eylemlerden kaçınır. Bu tür kişiler “ölümü” yaşamaz ve Tanrı katına yükselir...

Ölüm demek fiziksel ölüm değildir. İnsan; başına iş açacak, ahlaka, dine, hukuka aykırı davranışlarda bulunduğu zaman ölümü tatmış olur.

Din ilmine göre her günah bir ölümdür. Günah işleyen her insan ölümü tadar. İncil’de bu durum şöyle ifade edilir:

“Günahın bedeli ölümdür!” (İncil. Romalılara. 6/23. Ayrıca Bkz. 5/12)

İnsan, kendisine hayat verecek sözleri yaşamına uyguladığı zaman kötülükten elini ayağını çekmiş olur. Kötü davranışlardan, eylemlerden, olumsuz duygu ve düşüncelerden, ahlaka ve yasalara aykırı işlerden kaçınır.

Böylece yeni bir hayat (yaşam) kazanmış olur.

İncil’de bu yaşam **“SONSUZ YAŞAM”** olarak dile getirilir. (Bkz. İncil. Yuhanna; 5/24. 6/47. Romalılara. 6/23)

Bu terimi mecaz anlamda anlamalıdır. Yoksa her insan ölümü tadacaktır.

Burada anlamamız gereken yaşamımızı doğruluk, dürüstlük, güzel ve iyi davranışlar (Salih amel), duygu ve düşünceler üzerine kurarsak günahı (ölümü) tatmayız. Burada kastedilen ölüm; yapılan kötülükten rahatsız olmamak ve kötülüğe bağışıklık kazanmaktır. Kötü davranışlarda bulunursak; ölüm vadisine adım atmış oluruz.

Hayat verecek sözleri duyan insan kötülükten yılandan, çiyandan kaçır gibi kaçtığı takdirde yeni bir yaşam bulur ve sonsuz yaşama kavuşur...

Din dilinde ölüm kötü olanı yapmaktan rahatsız olmamaktır.

Özetle: Ölüm, kötülüğe bağışıklık kazanmaktır.

+

Katkıda bulunanlar:

Benim yorumum biraz daha farklı bir açıdan olacak belki yazının, işlenen konunun tam karşılığı sayımlayabilir ifadeler kullanacağım ancak mecaz anlamda ifadesi nedeniyle konuyu farklı bir alana taşımış olacağımı sanmayarak açıklamalarımı şu şekilde özetlemeğe cüret edeceğim. Her ne kadar konu dışı girecek olsa dahi.

Sayın Balta'nın bahis konusu yaptığı ayete tam olarak bakalım.

ENFAL SURESİ: 24 Ey iman sahipleri! Sizi, size hayat verecek şeye çağırdığında, Allah'a da resule de "Buyur deyin!" Şunu da bilin ki, Allah kişi ile kalbinin arasına girer. Ve bilin ki, en son O'nun huzurunda hasredileceksiniz.

Benzer anlamı içeren bir kaç ayete daha bakalım.

YASİN SURESİ: 78 Kendi yaratılışını unutmuş da bize örnek veriyor. Ve bir de şöyle diyor: "Şu çürümüş kemiklere kim hayat verecek?"

YASİN SURESİ: 79 De ki: "Onlara hayatı verecek olan, onları ilk kez yaratandır. O, bütün yaratılmışları/her türlü yaratmayı çok iyi bilmektedir."

Şimdi sayın Balta'nın şu tespitini görelim.

"...Bu terimi mecaz anlamda anlamalıdır. Yoksa her insan ölümü tadacaktır. "

Bir nevi bu tespiti şurada doğrulanıyor

MUHAMMED SURESİ: 36 Şu iğreti dünya hayatı, sadece bir oyun ve eğlencedir. Eğer iman eder korunursanız, Allah, ödüllerinizi verecek ve sizden mallarınızı istemeyecektir.

Yani mecaz anlamdan gerçek anlama doğru

bir yolculuğa çıkarsak (ki Kutsal Metinler adına) ifade burada doğrulanmış oluyor.

İşin mecazi kısmından bakışla başka metinlere üç örnek verelim.

Mez.39: 5 Yalnız bir karış ömür verdin bana, Hiç kalır hayatım senin önünde.

Her insan bir soluktur sadece, en güçlü çağında bile.

(ZEBUR): Mez.66: 9 Hayatımızı koruyan, Ayaklarımızın kaymasına izin vermeyen O'dur.

Hepsi iyi güzel de bu ne anlama geliyor?

(ZEBUR) : Mez.49: 7 Kimse kimsenin hayatının bedelini ödeyemez, Tanrı'ya fidyeye veremez.

Özetle tanrı kavramını nasıl algılıyoruz ki, bir çok konuda direkt kendi hatalarımızdan onu suçlayabiliyor, sorumlu tuta biliyoruz?

İster manevi, ister mecazi anlamda, istersek maddi anlamda algılayalım, tüm kutsal addedilen metinler insan elinden çıkmıştır.

Bir birinin kopyası gibi görülen bu metinler, bu nedenle birbirinin aynısıymış gibi ifadelerle doludur.

Elbet ki manevi değerler olmalıdır.

Fakat bu değerler tanrı adına tanrıçılık oynayanların istediği gibi değil, direkt yaratanın bizlere verdiği gerçek dinle (AKIL) olmalıdır.

“Benim dinim akıl,

Mabedimse vücudum” dur.

Gerisi bana masal gelir.

Sürekli olarak sevgi, dostluk, insanlık üzerine metinler yollayan bir tanrı varsa, o nasıl bir tanrıdır ki sürekli öldürün talimatı verebiliyor? Benim

inandığım tanrı bu olamaz.

Bu nasıl bir akıl, nasıl bir inançtır?

Örneklerini daha evvel verdiğim için uzatmadan adreslerini versem ne anlatmağa çalıştığım daha netleşecektir.

Sayın Balta'nın tespitlerine katılmakla birlikte, doğru olanın akıl ve insan birleşiminden geçtiğinin ispatı olduğuna inandığım şahsi tespitlerim için zamanınız olursa lütfen bakınız derim.

Sağlık dileklerimle...

Ahmet Dursun, 21.9.2010

+

Sayın Ahmet dursun,

Önce sevgimiz olsun...

Katkıların için teşekkür ediyorum.

Her yazını kusursuz buluyorum.

Yukarıdaki yazınızı,

Söz konusu yazının altına alıyorum.

Çok güzel çalışmalarınız var.

Bu çalışmalarınız,

Benim de üzerinde durduğum konular...

Her nerede bir "öldür!" sözü geçiyorsa

Yakıştıramaz o söz Tanrı'ya...

Bakış açımız: Akılcı, bilimsel, insancıl ve laiktir...

Bu açıdan ele alınmayan bütün konular eksiktir.

Şimdi kal sağlıcakla,
Sevgiler yeniden sana,
Av. Hayri Balta, 22.9.2010

+

36. ALLAH'IN YERİ

Tek tanrılı dinlerde Allah tanımı, aşağı yukarı, şöyledir:

“Eşi ve benzeri olmayan; bütün eksikliklerden uzak, her şeyi yoktan var eden, insanı ve diğer canlı cansız her şeyi yaratan, koruyan, rızkını veren, gücüne ve büyüklüğüne denk olmayan, her şeye kadir olan, yazgımızı belirleyen; sonra da dilediğini kâfir, dilediğini Müslüman eden, kâfir ettiklerini Cehennem’e, Müslüman ettiklerini Cennet’e sokan, yaptıklarına akıl sır ermeyen, dokunulmaz (la yüssel) bir varlık. ”

Bu tanım üzerine insan akli ister istemez soruyor: **“Peki, bu var olduğu söylenen varlık nerededir?”**

Bu soruya klasik bir yanıt verilir: “Mekandan ve zamandan münezzehtir!”; yani, zamanın ve mekanın dışındadır...

Oysa Kuran bu konuda **“mekandan ve zamandan münezzehtir!”** dememektedir. Tanrı'nın yeri olarak; olgun insanın; aklını, duygusunu, düşüncesini, sağduyusunu, vicdanını göstermektedir. Okuyalım:

“K. 2/186... Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırdığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağ-

rima uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.”

“K. 8/24 “... ve bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer ve yine bilin ki, O’nun huzurunda toplanacaksınız.”

“K. 17/60. Ve hani sana, ‘Rabb’in gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.”

“K. 20/46 O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyarım ve görürüm.”

“K. 50/16 ... Biz, ona şah damarından yakınız!...”

“K. 56/85 O anda, biz size ondan (ölüm-den) daha yakınız; ama göremezsiniz.”

Burada amaçlanan, dedim gibi, olgun insanın akli, sağduyusu, vicdanıdır. Gerçekten de Allah; insanın içinden gelen ve kendisini doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, olumlu kavramlara, güzel duygu ve düşüncelere yönelten duygu ve düşüncelerdir...

Bunun tersi duygu, düşünce ve eylemlere kendini kaptıranları Kuran şöyle nitелеmektedir.

Okuyalım:

“**Kötü duygularını kendisine tanrı edinen kimseyi gördün mü? Sen (Resulüm!) ona koruyucu olabilir misin?**” (K. 25/43)

Ve Kuran insanların Allah anlayışı hakkında da şöyle demekten kendini alamamaktadır:

“**Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah’ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.**” (K. 6/116)

Kuran’dan aynı konuda iki ayet daha:

“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz.” (K. 10/36)

“Hâlbuki onların bu hususta hiç bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Zan ise hiç şüphesiz hakikat bakımından bir şey ifade etmez.” (K. 53/28)

Bu arada Kuran'ın öne sürdüğü şu tanım da çok dikkat çekicidir:

“Bu böyledir. Çünkü Allah, Hak'kın ta kendisidir... Onu bırakıp da taptıkları ise batıldır. Şüphesiz Allah yücedir, büyüktür.” (K. 31/30)

Hak ise; yapılması ve uyulması gereken olumlu kavramlardır...

Bütün bunlarda çıkardığımız anlam ise Allah'ı başka yerd değil kendimizde ve yapacağımız edim ve eylemlerde aramalıyız.

Ve bilinmelidir ki Allah; Allah: Madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı'nın ardına düşmeyelim.

Akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri yüceltelim...

Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel doğrular, insansal duygular gibi bütün yüce değerleri kapsayan bir kavramdır. Gerisi HAYAL'DİR...

+

Hayri Ağabey,
Merhaba önce sevgi!

Diyorsunuz ki:

“Akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri yüceltelim; çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel doğrular, insansal duygular gibi bütün yüce değerleri kapsayan bir kavramdır”

Güzel. İlave olarak Kutsal Metinler şunu söylüyor:

“Bütün insanlar bilsinler ki bütün yeryüzünde yalnız SEN yücesin.” (Mezmun 83:18)

İsa Mesih: **“Tanrı Ruhtur ve Ona tapınanların Ruhta ve Hakikatte tapınması gerekir.”**

Sizin belirttiğiniz değerleri yücelterek ve Tanrının istediği hakikate göre tapınma, şekilci tapınma değil anlamında. Değerler konusu tam; fakat, Yüce Yaraticının KİŞİ olduğunu unutmayalım.

Teşekkürler, saygılar, sevgiler...

Mustafa Dinçer, 29.9.2010

+

Sayın Mustafa Dinçer,
Sunarım sana sevgiler...

Katkınız için teşekkürler..

İncil Tanrı konusunda şöyle der:

“Tanrı sevgidir.

Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar,

Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna.

4/16-19)

İşte benim görüşlerimin kaynağı bu ayettir.
Bu tür ayet Tevrat’ta ve İncil’de yüzlerce.

Bu nedenle Hıristiyanlığa “**Sevgi Dini**” denir...

Ayette denmek isteniyor ki; nefret yerine sevgiyi yeğleyin...

Nefret; olumsuz bir kavramdır.

Sevgi ise olumlu ve yüce bir kavramdır.

Siz; davranışlarınızda, olumsuz olanı değil olumlu olanı yüceltin...

Sevgi, bir kavram mıdır, yoksa bir kişi midir?

Niçin, “**Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar...**” denir?

Dediğin gibi Tanrı kişi olsaydı; “**sevgide yaşayan, nasıl Tanrı’da yaşar?**

Tanrı’da nasıl insanda yaşar?

Bütün bunları; Tanrı’yı simgesel olarak algılayanlar anlar...

Yine İsa, “Tanrı’nın Oğlu”dur denir.

Bu terim de şu anlama gelir:

“Ne mutlu sulh edicilere; çünkü onlar Allahın oğulları olarak çağrılacaktır.” (İncil. Mat. 5/9)

Demek ki sevgiyi yeğleyen, barıştan yana olan Tanrı’nın çocuğu sayılacaktır.

Tanrı’nın çocuğu olmak için de:

Aklı, sağduyuyu, vicdanı, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri, olumlu kavramları el üstünde tutmak gerektir.

Tanrı simgesel değil de kişi olarak algı-lansaydı.

Doğru, dürüst ve sevgide yaşayan insana nasıl Tanrı'nın Oğlu denecektir?

Bizim bildiklerimiz için İncil'de şöyle denmiş-tir:

Sizin bu bildiklerimiz akıllılardan ve hikmetli-lerden gizlenmiştir.

“Ey baba sana şükrederim ki; bu şeyleri (bilgileri) akıllılardan ve hikmetlilerden gizle-din.” (İn. Luka. 10/21)

Bize bu duygular yaratılışımızda verilmiştir...

Var sen, Allah'ı kişi olarak bil... Ben de yüce değerler, olumlu kavramlar olarak bileyim.

Yaratan da Doğa'dır, Evren'dir, Maddedir di-yeyim....

Senin ki sana, benim ki bana;

Yeter ki, görüş ayrılığı nedeniyle birbirimize küsmeyelim...

Şimdi kal sağlıcakla,

Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar,

Unutma!...

Av. Hayri Balta, 29.9.2010

+

Hayri Ağabey, önce sevgi size!

Teşekkürler. Ben de zaten sizin söyledikleri-nize ilaveten söylemişim. Görüşünüz yanlış değil bence de ama ben daha iyisini söylemişim.

Salih zengin genç adam hikayesini unutma-

yın, gençliğinden beri tüm yasaya uymuştu, bereket almıştı ama Mesih ona ne dedi sorusuna yanıt olarak: “Sonsuz yaşamı miras almak istiyorsan,

- 1) Bütün malını yoksullara dağıt
- 2) Gel izleyicim ol!

O ne yaptı, gitti çünkü ÇOK MALI vardı. Yasaya uyduğu için iyi durumdaydı madden ve manen ama KAMİL, KUSURSUZ olma fırsatını KENDİ görüşü nedeniyle KULLANAMADI. Mesih ten özel ders alma fırsatını kaçırdı. (Umarım belki sonradan düşünmüştür!).

Şimdi siz de sevgi dolu, hoşgörölü, bağışlayıcı olarak harika bir düşünce var.

Ben bunlar kötü demiyorum İLAVETEN daha da Tanrıya yaklaşmak isterseniz gelin Hikmete SAHİP olan, Kudrete SAHİP olan, Adalete SAHİP olan ama SEVGİYE sahip olmayan SEVGİ OLAN Yüce Yehova Tanrıdan özel ders alınız.

Sonsuz yaşam yakında başlıyor, yaşıyım, benden geçti demeyin 100 yaşında öğrenen kardeşlerimiz var.

Siz daha gençsiniz!

Sevgiler,

Mustafa Dinçer, 29.9.2010

+

37. ALLAH'I ANLAMAK

Bilgelerin ilk çözeceği sorun Allah kavramının ne anlama geldiğini bilmek olmalıdır. Bu konuda büyük sofilerden Zünnûn şöyle demektedir:

“İnsanların en aşağılığı Allah yolunu bilmeyenler ve bilmek istemeyenlerdir.

Gerçekten Allah denince ne anlıyoruz, “Allah yolu” denince aklımıza gelen nedir?

İnsan, Allah söz konusu olunca ne anladığını sorgulamalıdır...

Bakınız Bu konuda Şeyh Bedrettin şöyle demektedir:

“Allah:

Allah, bütün eşya ve fiillerin kendisinden çıktığı ve kendisinin bütün kemallerle vasıflanmış olduğu Mutlak Vücut’tan ibarettir.

Bu Mutlak Vücûdun vücûdu Vâcib (Zorunlu) bir ve ondan gayri olan bütün şeyler, ancak, onlarla vardırlar.

Mutlak Vücûd, fiil ve etki bakımından Tanrı’dır, Haliktir; etkilenme ve fiil kabul etme bakımından da âlemdir, mahlûktur (Yaratılan HB).

Allah’ın, meydana çıkıp görünmesine, zatî meyli vardır ve bu meyil de **(Muhabbet)** ten ibarettir.”

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978 s.78)

Muhabbet (Ben gizli bir hazineydim, bilmek istedim.) konusunda ise Muhittin Arabi şöyle demektedir:

“İşte, muhabbet eseri olan bütün bu âlemlerin hepsi tek bir nur deryasıdır ve bu derya durmadan dalgalanmakta ve tecellî etmektedir. Bu dalga ve tecellî Zât’tan gelir ve yine Zât’a gider. Bu deryanın dalgasına (Mâsivâ) denir.

Derya kadîm, fakat, dalga hadistir (Sondan olma HB). Baş ve son Hak’kın Vücûdudur. Kı-

saca, Allah'tan başka fail, Allah'tan başka mevsuf, Allah'tan başka mevcut yoktur.”

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978 s.66)

Gerek Şeyh Bedrettin'in ve gerekse Muhittin Arabi'nin bu tanımları benim YARATAN dediğim varlığı tanımlamaktadır, Gerçekten de bana göre Yaratan: Maddedir; yani Doğa'dır, Evren'dir...

Yaratan yanında bir da Allah kavramı vardır. İşte asıl anlamamız gereken kavram budur. Benim saptamama göre de **Allah; yüce kavramlar, üstün nitelikler, olumlu eylemler, duygular, düşünceler ve edimlerdir. Sevgi, şefkat, bağışlama, yardımlaşma gibi olumlu kavramlar yanında; bütün doğruluklar, dürüstlükler, iyilikler, erdemler Allah kapsamı içinde düşünülmeledir...**

Bir örnek verelim: İncil'de şöyle denir:

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Bu ayette iki kavram vardır. Sevgi ve nefret...

Sevgiyi yeğleyen '(tercih eden) yüce kavramlardan olan sevgiyi baş tacı etmiş ve ona uymuştur. Nefret'e ise ruhunda yer vermemiştir. İşte bu nedenle **“Tanrı sevgidir. Sevgi'de yaşayan da tanrı da yaşar”** denmiştir.

Aynı konuda Kuran'da şöyle bir ayet var ki bu tanım çok değerli ve uyulması gereken bir kavramdır. Bu kavrama uyan da Tanrı da yaşar ve Tanrı da onda yaşar.

İşte ayet:

“Çünkü Allah, Hak’kın ta kendisidir.” (Kuran. 31/30)

Ne demek oluyor? Hakka uyan, Hak’ka saygı gösteren ve Hak’kı tepelemeyen her insan Allah’a uymuş sayılır. Allah yolunda yürümüş sayılır...

Bu nedenledir ki Zünnûn:

“İnsanların en aşağılığı Allah yolunu bilmeyenler ve bilmek istemeyenlerdir.

Bilmem anlatabiliyor muyum?..

+

38. ALLAH’I BİLMEK

Allah’ı anlamak konusu bütün insanları, doğumdan ölüme, düşündürmüştür.

Düşünen her insan bu konuda bir fikir yürütmüştür.

Bu anlayış insanlık tarihi boyunca birçok aşamadan geçmiştir.

İnsanlar kimden, neyden korkmuşsa onu yüceltmiştir.

Dağ, deniz, orman derken...

Medet ummuş yıldızlardan, aydan, güneşten...

Sonradan putlar girmiş işine içine...

İnsanlık bir süre de düşmüş putların peşine...

Sonradan tek tanrı girmiş işin içine,

Bu da deva olmamış derdine.

Çünkü bu anlayış da mümin kafir diye,
İnsanları düşürmüş birbirine...

Bu kavrayışların hepsi de zanna dayanır.
Her insan zannına göre bir Allah yaratır...

Bunun ayırımına İslam Peygamberi varmıştır.
Kuran'da bu konuyu şöyle anlatmıştır:

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah’ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.” (K. 6/116)

“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz.” (K. 10/36)

İşte, Rabbiniz hakkında beslediğiniz bu zannınız sizi mahvetti de hüsrana uğrayanlardan oldunuz. (K. 41/23)

“Halbuki onların bu hususta hiç bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Zan ise hiç şüphesiz hakikat bakımından bir şey ifade etmez.” (K. 53/28)

İslam Peygamberi bununla da yetinmiyor.

Allah’ın arşını kürsüsünü (yani yerini...) de gösteriyor.

“Ve bilin ki Allah kişinin kalbi ile kendisi arasına girer!...” (K. 8/24) diyor.

Bir adım daha atıyor.
Allah'ın tanımını da yapıyor.

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.

O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir.

Şüphesiz ki Allah büyüktür, yücedir...”
(K. 22/62) diyor...

Büyük olan, yüce olan: Akıldır, sağduyudur, sevgidir, vicdandır...

Genel doğrular, insansal duygular, üstün değerlerdir.

Benim sevip, saydıklarım, taptıklarım ise işte bu erdemlerdir...

Kuşkusuz Kuran’da bu tür ayetler daha çoktur.

Buna karşın zannına göre Allah yaratan da çoktur.

Bunun nedeni din dilini bilmemeleridir.

Çünkü bütün kutsal kitaplarda anlatılanlar simgeseldir...

Bu bilgiler **“akıllılardan ve bilgililerden”**
(İn. Luka. 10/21) gizlenmiştir.

Bu bilgiler yalnızca kendini Hak’ka verenlere özgülenmiştir.

Sen söyle be Eren Bilge,
Allah bu bilgileri verir dilediğine...

Ve yine: “Allah’ı ancak Allah bilir diyenin şüphesiz sâdık olduğunu ve ben ancak Allah’ı bilirim diyenin de sâdık olduğunu bildik. **Zira, vücutta Allah’tan ve O’nun fiillerinden başkası yoktur**”.

Ve yine: “Hakikî nur, hakîkatların hakikati olan Allah u Taalâ olduğu gibi **gerçekten mevcut olan da Allah u Taalâ’dır...**”

Kısaca. Gazâlî, Tasavvufî esaslardan bir çoğunu (Kelâm) ilmine sokmuş ve Kelâm ilmi ile Tasavvufî zevki birbiriyle uyuşturmağa çalışmıştır. Fakat, onun en büyük gayesi, dini her şeyin üstünde tutmak olduğundan o bu uyuşturma gayretini yine kendi baltalamıştır.”

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978 s.55

+

Burada Gazali’nin somut vahdet-i vücut anlayışını görüyoruz. Allah’ın birliğini vurguluyor. Var olan Allah’tır; Allahtan başka bir varlık yoktur diyor.

Elbette insan Allah olamaz. Böylesine savda bulunanların aklından zoru olsa gerektir.

Çünkü Allah bir soyut kavramdır; insan ise somut bir biyolojik vardır.

Bu bakımdan insan Allah’ı temsil eder ama bizatihi Allah olamaz; Allah olan insandaki mükemmelliktir. İnsan-ı kâmil dedikleri. Ancak Yaratıcı (Doğa, Evren) somuttur...

Bir de **“Vücutta Allah’tan ve O’nun fiillerinden başkası yoktur.”** Burada eksik bir anla-

tım var. İnsandan zuhur eden iyi, olumlu eylemler Allah'a mal edilebilir. Kötü eylemler onun eylemi (fiili) sayılamaz. Anasını, babasını öldürenin, kızına tecavüz edenin, başkasının hakkını yiyenin, yalan söyleyerek çıkar sağlayanın eylemini Allah'a mal edebilir miyiz?

Kaldı ki din ilminde insan için, **“Allah insana, ruhundan üflemiştir!”** denir. Bu şu anlama gelir. İnsan yüce bir varlıktır. Yüce varlık olduğu içinde kendisinden kötü düşünceler, olumsuz eylemler zuhur etmemelidir.

İnsan, Allah'ı temsil ettiği düşüncesini aklından çıkarmayarak daima insanlara örnek davranışlarda bulunmalıdır; eğer Allah'a saygısı sevgisi varsa...

Bir de kalıcı olan olumlu davranış ve düşüncelerdir... Kalıcı olmayan düşünce ve eylemler yok sayılır. Mana aleminde saygınlık görmez...

Bu nedenle Gazali **“Hakikî nur, hakikatların hakikati olan Allah u Taalâ olduğu gibi gerçekten mevcut olan da Allah u Taalâ'dır...”** demiştir. Bu demektir ki kötü duygular, düşünceler, eylemler itibar görmez ve yok hükmündedir...

İnsanın kendini bilmesi, gerçekleri görmesi, eksiklerini gidermesi onun Allah yolunda (mükemmeliyet) olduğunu gösterir.

Kendi eksiklerini görüp gidermeye çalışan Allah'a hizmet etmeye başlamıştır. Önemli olan insanın kötü duygu ve düşüncelerden arınarak bilgelikte, erdemde, sevgide ilerlemesidir. Bu kouna giren insan Allah'ı bilme yolunda mesafe alıyor demektir.

Unutulmamalıdır ki Allah'ı bilmek Salih amel-
le (Güzel davranışlar...) sağlanır...

Muhyiddin'e göre, yaratılışın sebebi de (Mu-
habbet) tir. Buna da şu kudsî hadis delildir: "Ben
bir gizli hazîne idim bilinmeğe muhabbet ettim;
halkı bilinmem için yarattım..." Yani vücud, vâhi-
diyyet mertebesine inmekle zâtını ve sıfatlarını
bilmiş olmakla, dolayısıyla, zâtındaki kemallerini
meydana çıkarmak için muhabbet göstermekte-
dir. Bu da A'-yân-ı Sâbite'de henüz yoklukta bulu-
nan âlemin suretlere bürünüp hem kendi nefesine
hem de Hak'kın nefesine görünmeleriyle; başka bir
deyişle, Allah'ta kuvve hâlinde mevcut olan bütün
sıfatların kuvveden fiile çıkmalarıyla mümkündür.

Başka bir deyişle, Muhyiddin'e göre, vücut-
ta bir tek olan Hak'kın vücudundan başka vücut
yoktur ve olamaz. Âlemler, ancak, Allah'ın şuûn
ve tavırlarının tecellîlerinden ibarettir. Daha açık
bir deyişle, vücut birdir, bundan ötürü de yaratan
ve yaratılan aynidir. Muhyiddin, bu konuda şöyle
demektedir:

"1- Âlem, kendi nefsinde vücuda sahib değil-
dir; bundan ötürü de, mevcut değildir. Yani, âlem,
hayâldir.

2. 'Âlem, her an yeni bir tecellî ile var olmak-
tadır. Eğer tecellî bir an kesilse, âlemin varlığın-
dan eser kalmaz..."

**(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF
TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fa-
kültesi Yayınları. Ankara. 1978. s. 66)**

Ne mutlu Allah'ı bilmeye çalışanlara...

+

39. ALLAH'A KAVUŞMAK

“Tasavvuf, gerçek yönü ile Allah'ı bilme yolunda transandantal bir tatmin iştiyakı (**Özlemi...**) ve ihtirası olmaktan ziyade Allah'a kavuşma yolunda bir aşkın kemal (**Olgunlaşma...**) ve tatmini iştiyakıdır.

Ve Allah, Zaman ve Mekândan münezzehtir olmakla beraber, her yerde hâzır ve nazır olduğundan ötürü de O'na belirli bir yoldan değil, her yoldan ulaşılabilir. Ancak, bu yolların en şaşmazı ve kestirmesi insanın kendi nefsidir.

Şöyle de diyelim:

Tasavvuf, pek mükemmel ve pek yüksek bir duygulanma çeşidi; daha doğrusu, bir hayat şeklidir ve bu şekildeki hayatın da başlıca iki yönü vardır:

1- O, bir hayat prosesidir (**Süreç...**).

2- O, bir mistik (Bâtini, kalben dindar...) algının tatminidir.

Mutasavvıfın hayat prosesi olması bakımından o, Allah'a doğru seyir ve sülük halleri içinde Tasfiye, İşrak (**Aydınlanma...**), Vecd ve İstiğrak (**Dalma, kendini verme...**) kademelerinden geçerek, şahsiyetin yeniden yapılışındır.”

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978. s. 89)

+

Evet, Allah mekandan ve zamandan münezzehtir. Bu demektir ki Allah, yerin ve zamanın

dışındadır. Ama böyle denmekle birlikte şöyle de denmektedir: **“her yerde hâzır ve nazır”**dır...

Binlerce yıldır bu önerme söylenir durur. Bir Allah'ın kulu çıkıp da **“ Bu nasıl olur?”** diye muhakeme yürütmemiştir. Bir ulu varlık her yerde hazır ve nazır olurken nasıl olur da yerin ve zamanın dışında olur demeyi akıl edememiştir.

Böyle sıradan akılcı bir soruyu soranın din-den imandan çıktığına hükmedilir de ondan kim-senin sesi çıkmamıştır; Duyanın, dinleyenin in-anmadan bu çelişkili önermeyi kabul etmesi isten-miştir.

Hem var hem yok nasıl olur da bir arada olur...

Böyle bir inanış zihin bulanıklığından oluşur. Zihni açık olan bu çelişkiye düşmez...

Yukarıdaki alıntıda önemli bir yanlışlık daha yapılmaktadır. O da şudur: **“O’na belirli bir yoldan değil, her yoldan ulaşılabilir.”**

Tanrı’ya her yolla ulaşılmaz. Böyle bir yar-gı da zihin bulanıklığından doğmaktadır. Tanrı’ya birçok yoldan ulaşılabilir ama her yoldan ulaşıla-maz. Bunun kanıtı da şudur: İnsan kötülük yoluyla Tanrı’ya ulaşamaz; Tanrı’ya Salih amel (güzel davranışlar, duygular, düşünceler...) yoluyla ula-şılabilir.

Evet, nasıl olur da mekanın ve zamanın dı-şında olan bir varlık her yerde hazır ve nazır ola-bilir? Allah değil ama Yaratan her yerde hazır ve nazırdır...

Bütün dinlerde şeriatçılar Yaradan ile Allah'ı karıştırırlar. Bu karıştırma nedeniyle de “Allah her

yerde hazır ve nazırdır” derler. Oysa her yerde hazır ve nazır olan Yaratan maddedir. Allah ile Yaradan’ı karıştırdığımız içindir ki “Allah her yerde hazır ve nazırdır!” diyoruz. Oysa Allah yalnızca insanın bulunduğu yerde vardır...

Kimi insan Allah’ın varlığını içinde duyar (hisseder); kimi insan ise, nefsinin, isteklerinin, hırslarının etkisi ile Allah’ın varlığını duyamaz (hissedemez) duruma gelir.

Bu nedenledir ki yukarıdaki alıntıda **“Ancak, bu yolların en şaşmazı ve kestirmesi insanın kendi nefsidir.”** denmektedir. Bu nedenledir ki **“Kendini bilen Allah’ı bilir!”** denmiştir.

Musa Peygamber Allah’a “Kendini bana göster!” diye istekte bulununca Allah ona **“Şu karşı dağa bak!”** demiştir. Bu din dili ile mecaz anlatımdır. Burada “karşıkı dağ’dan murat Musa’nın kendi kişiliğidir. Dağda ne var ki taştan topraktan başta...

İnsanın nefsi, kendisi, dağ kadar büyüktür. Allah’a ulaşmak isteyen dağ gibi büyük olan kendine, kendi nefesine bakmalıdır. İnsana yakışmayan davranışlardan arınmalıdır.

İnsanların Allah anlayışı Kuran’ın da açıkladığı gibi zanna dayanır. İncil’de insanların bu zanlarına aşağıdaki biçimde değinilir.

“Bana ibadet edip duruyorlar ama boşuna; çünkü öğreti olarak insan emirlerini öğretiyorlar.” (İncil. Matta 15/9)

İnsanların öğretilerinden sıyrılmak içinde Kuran’daki şu ayeti değerlendirmemiz gerekir:

“Hakka yönelen bir kimse olarak yüzünü

dine çevir. Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fitrata (yaratılıştta insana verilen özellik: Akıl, mantık, kavrayış, önsezi, sağduyu, vicdan gibi özellikler... HB) sımsıkı tutun. Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur. İşte bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (K. 30/30)

+

BİR AÇIKLAMA:

Din konusuna açıklık getirmeye çalıştıkça okuyucu yitirmeye başladım. İnsanlar nedense gerçekleri duymak istemiyor.

www.tabularatalanayalanabalta.com adresindeki sitemizi daha önceki günlerde yüz yüzeli kişi tıklarken bu günlerde ziyaretçi sayısı üç kişiye düşmüştür.

İleti olarak 30 kişiye gönderdiğim yazılara karşılık verenler ise en çok üç kişidir...

Ne diyelim? Kimseye zorla okutacak halimiz yok ya!..

+

Katkıda bulunanlar

Sayın Balta,
Yeter ki üzülme...

Üç olsun, temiz olsun...
Varsın 3-5 kişi okusun,

Okuyup anlamayanlardan kime ne fayda gelmiş?

1400 küsur yıldır bizimkileri,
2000-5000 yıldır diğerleri

Okumuş da ne olmuş?
Ben gerçekleri severim,
Yalandan hoşlanmam
Sözleri de masalarda kalmış.....

Sağlık diliyorum.
Okumuyorlar diye
Üzülme diyorum...
Ahmet Dursun, 4.12.2010

+

40. TANRI, ÖLÜ, DIRİ, CENNET ve CEHENNEM)

Sayın Öğreticim Prof. Dr. İlhan Arsel'e,

...

Mektubuma son verirken bazı konularda düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Düşüncelerimi açıklamaya Mesih İnanlılarla yaptığım bir konuşma ile başlayacağım.

İstanbul'a kitap almak için girdiğim bir kitapçının sahibi Mesih İnanlısı çıktı. İçerde birkaç Mesih İnanlısı daha vardı. Kitapları gözden geçirirken benimle ilgilendiler ve konuşma çemberine aldılar.

Konuşmalarımız sırasında "**Ebedî yaşam**"a inanıp inanmadığımı ve "**Cennet-Cehennem hakkında ne düşündüğümü**" sordular...

Bu arada "**Peygamberlerin günahsız**" olduğunu ileri sürdüler...

Gerçek saygım nedeniyle doğru olanı inandığım gibi söyleme alışkanlığında olduğum için konuşmama Neyzen Tevfik'in şu şiiri ile başladım:

”Gözün hâlâ mı cennet bahçesinde, hur-i gılmanda,

Göremezsün cennet yüzü sen, gidersen bu kafayla...”

(Bu dize tarafımdan değiştirilmiştir. Çünkü şiirde küfür vardır. HB)

+

Şimdi gelem Mesih İnanlıların sorularını sırasıyla yanıtlamaya:

Önce **Ebedî Yaşam**. Ebedi yaşam denince bunların aklına öldükten sonraki cennete yaşayacakları sonsuz yaşam geliyor. Cennette ölmek yok ya... Ebediyen yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa bu anlayış gerçek dinsel düşünceye aykırıdır. Anlaşılan bunlar okudukları kitabı (İncil’i) anlamıyorlar.

Din ilmine göre yaşam ikiye ayrılır. Ebedî yaşam ve ebedî olmayan yaşam... Ölümlü yaşam ölümsüz yaşam... Günlük dildeki söylenişi ile: Olumlu yaşam, yaşam...

Eğer yaşantımızı olumlu kavramlar, genel doğrular, ortak değerler, yüce erdemler doğrultusunda yönlendirirsek ebedi yaşama erişerek ölümsüzleşerek....

Olumsuz yaşam, İncil’de şöyle anlatılır: “**Günahın bedeli ölümdür!**” (İn. Rom. 6/23)

Günah işleyen; yani, olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlere, yüce erdemlere önem vermeyen ve bunları yaşamına uygulamayıp tam tersini yapan her adam yaşadığı halde ölü sayılır.

Günahın ölçüsü ise: Sağduyumuzu rahatsız

eden, vicdanımızı sızlatan ve insanlardan saklamaya çalıştığımız her davranışımız günah sayılır. Bu günahı işleyen her kişi ise din ilmine göre “ÖLÜ” sayılır ve Ebedi Yaşam’dan yoksun kalır.

Eğer yaşamımızı; olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlere, yüce erdemlere göre yönlendirsek “ölümsüz yaşamı” yeğlemiş oluruz ki bu da İncil’de şöyle ifade edilir. “Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İn. Rom. 6/2) Demek istiyor ki: kötü yaşamı bıraktık; artık ona nasıl dönebiliriz?..

Kötü davranışlar ölümle ifade edilir. Bu da fiziksel olarak ölüm değil Yani utançlı bir yaşamdır ki bu “Ölüm”le açıklanır. Bu doğrultuda olmak üzere İncil’de daha yüzlerce tümce vardır. Demek ki olumlu yöndeki erdemli yaşamımız bizi ölümsüzleştirir. Olumsuz yöndeki yaşantımız ise bizi ölümlü kılar.

Gelelim Cennet-Cehennem konusuna.

Kendilerine şöyle dedim: “Yahu, aklınızı başınıza toplayın. Ne cenneti, ne cehennemi... Hepsi buradadır. Bunlar simgesel kavramlardır. Yorumu elverişli ayetlerdir...”

Cennet: Yaptığımız olumlu davranışlardan duyduğumuz vicdan rahatlığıdır. Olumlu edimlerimizin bize sağladığı refahtır, huzurdur.

Cehennem ise: Bunun tam tersi bir yaşamdır. Yaptığımız olumsuz davranışların ruhumuzda yarattığı huzursuzluk ve vicdan azabı cehennem olarak simgelendirilir.

Yine tembellik, uyuşukluk sonucu çekilecek yoksulluk ise cehennem ile simgelendirilir...”

Dört kişi idiler. Sözlerim üzerine cin çarp-mışa döndüler: “Bunca din adamı; Yahudi’si, Hıristiyan’ı, Müslüman’ı öldükten sonra gideceği-miz cennetten-cehennemden söz ediyor. Bunlar yalan mı söylüyorlar. Bir ilâhiyatçı olmadığın halde sen bunlardan daha mı iyi biliyorsun?..” dediler...

Kendilerine: “Size söylediğim bu sözler akıl-lılardan ve ilâhiyatçılardan gizlenmiştir.” dedim. Açtım İncil’i şu tümceyi (âyeti) gösterdim: “... **Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip kü-çük çocuklara açtığın için sana şükrederim.**” (İncil. Luka, 10/21)

Yaşamda dinsel sorumluluk, insanın rüştüne ermesinden başlayarak ölümüne değin sürer. Na-sıl sahne açılınca oyun başlar ve sahne kapanın-ca oyun biterse; insan için de rüştüne ermesi ile sorumluluk başlar; ölünce sorumluluk biter.

İnsan ölünce her şey biter. Toprakta geldi, toprağa gider. Toprak olur başka bir konuma ge-çer.

Gidilecek Cennet Cehennem diye bir yer yoktur. Hepsi buradadır ve yaşarken yaşanır...

Üretim, boşaltım, dolaşım, solunum organla-rı insanla tıpatıp benzer olan hayvanlar ve diğer-leri ölünce nere giderlerse insanlar da oraya gider.

Bu görüş Tevrat’ta şöyle açıklanır:

Peygamberin birine sorarlar:

- **İnsanlar ve hayvanlar ölünce nereye gi-der?**

Peygamber şöyle der:

- **“Hepsi topraktır ve hepsi yine topra-ğa döner. Hepsi aynı yere gider.”** (Tevrat. Vaiz,

3/19-20).

Bu gerçek halkımız arasında da şöyle açıklanır:

- Topraktan geldik toprağa gideceğiz?

Bu söylem; yalnız Müslümanlar arasında değil Hıristiyanlar arasında da söylenir ama hayal âlemindekiler bunu anlamamakta direnir...

Cennet de, cehennem de yaşayanlar içindir. Fiziksel olarak ölenlerin cenneti-cehennemi olmaz. İsterseniz açın kitabınızı şu tümceye bakın!" dedim.

Çünkü kitapları İncil'de: **“Tanrı, ölülerin değil, yaşayanların Tanrısıdır.” (İncil. Matta. 22/32)**

Bu tümceyi hiç okumadınız mı, hiç düşünmediniz mi bu ne demektir deyince şaşırıp kaldılar. “Hiç gözümüze çarpmamıştı...” dediler...

Ahrette hesap verme sorununu gelince o da yaşarken söz konusudur. Ahret kavramı yaşadığımız andan sonra gelen zamandır. Bu gün yaptığımız olumsuz bir eylemin; yarın, belki yarından da yakın, bir zamanda hesap sorulmasıdır ki o da yaşarken söz konusudur. Bu konuda şöyle bir ayet vardır ve akıllı olan için çok önemli bir ayettir:

““Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter” (K. 17/14)

“Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter...” yeter deniyor. Öldükten sonra demiyor, cehennem zebanisinden söz edilmiyor, Şu ayet yeter aklını kullananlar için; her şeyin insan ruhunda yaşarken cereyan ettiğine...

Şimdi de gelelim “Peygamberlerin günahsız

olduğu...” düşüncesine... Bu düşüncenin şampiyonluğunu ise bizimkiler yapmaktadır.. Oysa zahmet edip kitaplarına bir baksalar; **Allah’ın (Burada Muhammed Peygamberin içbeni, öngörüsü; yani özeleştirisi, sağduyusu ...)** birçok yerde peygamberlerini azarladığı görülür...

Birkaç örnek verelim yeter. Daha çok örnek verirsem tedirgin eder:

“Seni şaşırılmış bulup doğru yola erdirtmedi mi?” (K. 93/7)

“Şaşırılmış” da ne yapmış? “Doğru yola erdirtilmeden” önce ne yapıyordu ki Allah tarafından böylesine uyarılmak zorunda kalmış. **(Burada Peygamberin içinden gelen, kendisini yargılayan özeleştirisi ve sağ duygusuna Allah denir...)**

Al bir tane daha:

“Ey Muhammet! Bil ki, Allah’tan başka tanrı yoktur; kendinin, inanmış erkek ve kadınların günahlarının bağışlanmasını dile. Allah, gezip dolaştığınız ve duracağınız yeri bilir.” (.47/19).

Ne günah işlemiş ki Allah kendine “günahlarının bağışlanmasını dile” demiş... **(Burada Allah; Peygamberin, sağduyusu, öngörüsüdür... Peygamber burada nefis muhasebesi yapıyor, kendi kendini yargılıyor, özeleştirisi yapıyor...)**

Ve şu tümceye (ayete) de dikkat:

“Allah böylece, senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar, sana olan nimetini tamamlar, seni doğru yola erdirtir.” (K. 48/2).

Geçmiş ve gelecek diyor. Burada Peygamber kendisini eleştiriyor... Günah işlemeyeceğin-

den emin görünmüyor...

Bizim ilahiyatçılar bu konulara hiç değinmezler. Neden bu konulara değinmezler acaba?

Diğer şeriatçılar ise bu konularda söz bile söyletmezler; hemen tahrik olurlar, adamı Sivas Madımak'taki gibi yakarlar...

Kuran'daki İslam Peygamberi ile ilgili tümce-leri gördük.

Şimdi bir de İsa Peygamberin söylediklerine dikkat edelim: İsa kendisinden öncekiler için hırsız ve haydut diyor:

“Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttu.” (İncil. Yuhanna, 10/8)

Önce İbrahim'in yaptıklarına bir bakalım.

Örneğin Tevrat'ın, Tekvin bölümünden öğrendiğimize göre İbrahim, karısını, “kız kardeşimdir, alabilirsin!” diye Mısır Firavun'una veriyor. Firavun gerçeği öğrenince İbrahim Peygamberi azarlıyor: **“Niçin, karını, bu benim kız kardeşimdir, dedin. Ben de onu karı olarak aldım ve şimdi işte karın, al ve git!” (Tekvin 12/10-20)** diye azarlayarak kovuyor. Görülüyor ki Firavun İbrahim'den daha duyarlı...

Yine aynı bölüm de anlatılmaktadır ve İbrahim'in bu kez karısını Gerar kralı Abimelek'e gönderdiğini okumaktayız: **“... Fakat Allah gece rüyasında Abimelek'e gelip ona dedi: Aldığın kadın sebebiyle, işte sen bir ölüsün (Günah-kârsın... HB); çünkü o bir adamın karısıdır.” dedi. Abimelek de İbrahim'i azarlayarak: “İşte, al karın ve git!” (Tekvin 20/1-4)** demektedir.

Bu tümcelerde İbrahim Peygamberin, “...ka-

risını kız kardeşim...” diyerek krallara verdiğini görüyoruz. İkinci olaydaki “...Aldığın kadın sebebiyle, işte sen bir ölüsün; çünkü o bir adamın karısıdır...” tümcesine dikkatinizi çekerim.

Gerçek din ilminde kötü davranışlarda bulunanlara “ÖLÜ” denir. “Ölü”ler ise Tanrı’dan (Doğruluktan, dürüstlükten...) kopar. **(Burada Tanrı: Genel doğrular, Evrensel değerler, etik ahlak, erdem, doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi yüce ve ortak değerler ile olumlu kavramlardır...)**

Bu nedenle “Allah ölülerin değil dirilerin Allah’ıdır.” (İncil, Matta. 22/23) denir. Şunu da belirteyim ki her yaşayan insana **DIRİ** denmez.

DIRİ denince: Sorumluluk duygusu olan ve kötülüğe bağışıklık kazanmamış kişi akla gelir; **ÖLÜ** denince duyarsızlığı nedeniyle sorumluluğunu yerine getirmeyen, kötülüğe bağışıklık kazanmış, yaptığı haksız kazançtan ve de başkasının haklarını zorla almaktan zevk duyan kişi akla gelir.

Tanrı: Madde olarak yoktur, manâ olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simgesel olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Toplumun kabul ettiği genel doğrular, üstün değerler, yüce kavramlar, en güzel sıfatlara, ki buna da din ilminde Esmâ-i hüsnâ denir, Tanrı’nın güzel isimleri.....

Tanrı, simgesel bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz doğa yasaları, toplumu yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten

duygudur. Buna din ilminde Ruhül Kudüs = Ceb-rail = Vahiy...denir.)

Tanrı: Zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağ-duyusu, vicdanı, öngörüsü ve olumlu ilke ve kural-ları olarak vardır.

Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı ta-nımı; sorumluluğunu idrak eden; iyinin ve kötünün ayırımında olan insanlar için söz konusudur. Yani “**DIRI**”ler için söz konusudur.

Ölüler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hay-vanların Tanrısal sorumluluğu olmadığı gibi...

Ne var ki 60 yılı aşkın bir zamandan beri bu konularda açıklamalar yaptığım halde bir kişiye bile anlatamadım. Yalnız bu dediklerim anlaşıl-sa ve anahtar olarak alınsa insanlık yeniden doğu-şa erer...

Şimdi de Davut Peygamber ne yapmış onu görelim. Herhangi bir yorumda bulunmadan bir de buna bakalım:

“...Niçin Rabbin gözünde kötü olanı ya-parak onun sözünü hor gördün? Hitti Üriya’yı kılıçla vurdun ve karısını kendine karı olarak aldın...” (Tevrat, II.Samuel, 12/9)

Hani Peygamberler günahsız olurdu?.. Bir Peygamber, göz koyduğu kadını almak için koca-sını öldürür mü? Bu en büyük günahlardan değil mi? Artık takdir sizin, nasıl değerlendirirseniz de-ğerlendirin...

Halâ ve halâ peygamberler günah işlememiş dersiniz günahkar olursunuz... Din ilmini bilirse-

niz bunda şaşılacak bir durum yoktur. Çünkü Peygamberler de senin benim gibi beşerdir ve beşer olan da şaşar...

Tevrat'taki bu tümcenin öncesi ve sonrası uzun. Olayı kısaca MEYDAN LAROUSSE'den aktarayım: **“GÜZELLİĞİYLE ÜNLÜ YAHUDİ KADIN, Davud’un subayı Üriya’nın karısı (II. Samuel, XII, 1-25) Davud’un sevgilisi oldu. Davud, onunla evlenebilmek için Üriya’yı öldürdü. Bunun üzerine peygamber Natan ona (Davud’a) şöyle dedi:**

- Natana dedi: Rabbin hakkı için bunu yapan adam ölüm oğludur...” (II. SAMUEL, 12/5). demek istiyor ki: Sen ölüm oğlusun!.. Yani kötü olanı yaparak öldün...

Atalarının dinini değişmez doğru olarak kabul eden ve düşünmeden gelenekler uyarınca yaşayan taklitçi kişileri İsa: “Ölü” olarak niteler.

Şu ayet dikkatle incelenmelidir. Çünkü İsa’ya göre gerçeklerden habersiz olanlar: “Ölü” sayılıyor. Okuyalım:

Babası ölen **“Şakirtlerden bir başkası İsa’ya dedi: Ya Rap, bana izin ver, önce gideyim ve babamı gömeyim. Fakat İsa ona dedi: Benim ardımca gel; bırak ölüleri kendi ölülerini gömsünler.” (İncil. Matta. 8/21 -22)**

Bütün bu konulara şu nedenle değindim. Din ilmin de Günah işleyene kim olursa olsun “ölü” denir. **“Zira günahın karşılığı ölümdür.” (İncil. Rom. 6/23).**

Görüldüğü gibi yaşayan Peygamber Davud’a bile Natana: **“Sen ölüm oğlusun!”** demesinin ne-

deni kötü bir iş yapmış olmasıdır. Demek ki iyi iş yapmış olanlara da **“Tanrının oğlu!”** deniyor. Bu bir simgedir. Kötülüklerden uzak erdemli yaşayan her insan **“Tanrı’nın oğlu sayılır!”**

Yoksa öyle Hıristiyanların anlayıp inandığı şekilde Tanrının oğlu mu olur? Bu anlayış, Tanrı ve Din bilgisinin yokluğundandır. Bu konuda İncil şu açıklamayı yapmaktadır: **“Ne mutlu sulh edicilere; çünkü onlar Allah’ın oğulları olarak çağrılacaklar.”** (İncil. Matta. 5/9) Buradan anlıyoruz ki barıştan yana olanlar, barışı sağlayanlar Tanrı’nın oğlu sayılıyor...

Demek ki savaş yerine barışı yeğleyenler; nefret yerine sevgiyi benimseyenler **“Tanrı’nın oğlu”** olarak nitelenecek. Siz de nefret yerine sevgiyi yeğlerseniz İsa gibi Tanrı’nın çocuğu sayılırsınız. Eğer sevgi yerine nefret’i yeğlerseniz siz de **“ölüm oğlu”** ya da **“şeytanın dölü”** sayılırsınız...

Bu konuda İncil’de şöyle bir ayet daha vardır:

“Fakat onu kabul edenlerin hepsine ; onun ismine iman edenlere, Allahın evlatları olmak yetkisini verdi. “ (İncil. Yuhanna. 1/12)

Burada demek istiyor ki İsa’nın öğütlerini yerine getirenler; yani kötülük yerine iyiliği, savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi yeğleyenler Tanrı’nın çocuğu sayılır...

İncil’deki şu ayet de önemlidir:

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Ne demek; Sevgi yüce bir kavramdır, oysa

nefret kötü bir kavramdır. Siz, nefret yerine sevgiye yönelirseniz Tanrı da yaşarsınız ve Tanrı da sizde yaşar...

Buradan da anlıyoruz ki Tanrı bir varlık değil bir kavramdır ve olumlu kavramların tümü Tanrı simgesi ile ifade edilir.

Ben bu bilgileri verirken içerde bulunan dört kişiden üçü beni daha fazla dinlememek için çekilip gittiler. İçeride kalan tek kişi ise dükkânın sahibi idi...

Saygılarımla,
Av. Eren Bilge, 28.11.2010

+

KATKIDA BULUNANLAR:

1. Yalçın Koçak

Sayın Hayri Balta;

Büyük insan İlhan Arsel'e yazdığınız mektuptaki olayı ilgiyle okudum.

Görüyoruz ki; bağnazlık, okuduğunu anlamama ve bunda ısrar...

Hepsinin bası da gerektiği gibi okumama ve yorumlamama, her dinde var...

Kitapçıda bulunan söz konusu kişilere çok güzel bir ders vermişsiniz, kutluyorum, ağızınıza sağlık.

Esenlikler diliyorum.

Yalçın Koçak, 29.11.2010

+

41. ALLAH'A GİDEN YOL!

“Bâyezîd, ma'na âleminde Allah'ı görmek devletine mazhar olmuş ve: “**Ya Rabbî! Sana na-**

sıl yol olur?” diye ricada bulunmuş.

Allah tarafından da:

“Dünyasından, âhiretinden ve nihayet kendi vücudundan geçenler bana erişir.” ilâhî hitabı sâdır olmuş.”

(Prof. Dr. Cavit Sunar. ANA HATLARI İLE İSLAM TASAVVUFU TARİHİ. AÜ İlahiyat Fakültesi Yayınları. 143. 1978. s. 106)

+

Bilinmelidir ki kimse Allah'ı göremez. İşte Kurandaki ayet:

“Gözler O’nu göremez; halbuki O, gözleri görür.” (K. 6/103)

Çünkü Allah maddî bir varlık değil ki ‘onu görebilesin...

Madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simgesel olarak vardır. Zat olarak yoktur, nitelik olarak vardır. Bu nedenle görünmesine olanak yoktur.

Ancak ma’na âleminde yol alanlar, kalp gözü açılanlar, Allah'ı bilir, hisseder ve yaşamlarına uygularlar. Bu güne değin çoğu tasavvufçular Allah ile Yaratan'ı birbirlerine karıştırmakla gerçeklerden (Hak'tan) ayrı düşmüşlerdir. Oysa Allah başka Yaratan başkadır. Yaratan, Allah kapsamı içindedir. Mana âleminde mesafe alanlar Yaratan'ı görebilirler; ancak Allah'ı göremezler; ancak onun varlığını hissederler. Tıpkı çayın içine attığımız eriyen şekerin varlığını göremediğimiz; ancak tadını hissettiğimiz gibi Allah'ın varlığını da yaşam-

da hissederiz...

Yukarıda Bayezid'in "**Allah'ı görmek devletine mazhar olduğu**" belirtilmektedir ki; bu simgesel bir anlatımdır. O Bayezid ki "**Hırkamın altında O'ndan başka kimse yoktur!**" demekle Enel Hak kavramını başka bir biçimde dile getirmiştir. Burada vahdet-i vücut anlayışı nedeniyle; "Ben Yaratan'dan bir parçayım..." demektedir.

Yine Allah'a giden yol olarak da "**Dünyasından, âhiretinden ve nihayet kendi vücudundan geçenler bana erişir...**" biçiminde mecazî anlamda bir söz söylenmiştir ki bu konuda da düşünmemiz gerekir.

Bilinmelidir ki dünyadan vazgeçmekle Allah'a erişilmez. Bu toplum içinde yaşayanlar kimseye muhtaç olmadan yaşamak için çalışmak, ekmeğini kazanmak zorundadır.

Eğer dünya derken aşırı malk mülk, şan şeref, makam mevki düşkünlüğü ise buna bir sözümüz yoktur. Çünkü insan günlük geçimini helal bir biçimde kazanmak zorundadır. Malk mülk düşkünlüğü insanı Allah'tan da, Allah yolundan da uzaklaştırır.

İnsan geleceğinden vaz geçemez.

Ahret, şu andan itibaren yaşayacağımız günler demektir.

Öldükten sonra ahret falan olmaz.

"Tanrı; Ölülerin değil yaşayan insanların (Duyarlı ve sorumluluk duygusu olanların... H.B.) Tanrısıdır." (İncil. Matta., 22/32. Markos.12/27. Luka. 20/38)

Bu bakımdan geleceğimizi sağlam temeller

üzerine oturmak istiyorsak içinde bulunduğumuz anı iyi değerlendirmeliyiz ve yanlış yapmamalıyız.

Hele insanın “**kendi vücudundan geçmesi**” demek Allah’a ulaşan aracı ortadan kaldırmak demektir. Çünkü insan vücudu Allah’a ulaşmak isteyenler için bir araçtır. Sen insan vücudundan vazgeçersen hangi araçla (vücutla) Allah gideceksin?

Bunun için bedenin gereksinimlerini ey iyi biçimde karşılamak gerektir. Çünkü her şeyin en iyisi insan içindir. Yemeden, içmeden kesilerek Allah’a ulaşmaz....

Buradan şu sonuç çıkıyor ki din kitaplarında söylenen her söz üzerinde düşünmek gerekiyor. Bak yukarıdaki notlar üzerinde biraz düşündük; nelerle karşılaştık.

Bunun içindir ki bilgiler “aklınızı kullanın” demektedir.

Ne var ki aklını kullanarak gerçekleri araştıranlar gün geçtikçe azalmaktadır..

+

42. ALLAH DOSTLARI

Halk arasında halim selim, yumuşak huylu ve kendi halinde olanlar için “Allah adamı” denir.

Burada anlatılmak istenen sözü geçen insandan kimseye kötülük gelmeyeceği düşüncesidir. Bunun yanında namazında niyazında olan, kimsenin alıp verdisi ile ilgilenmeyen, kendi geçiminin peşinde koşan ve de kimseye zararı olmayan insanlara da “Allah’ın dostları.” denir...

Demek ki kimseye zararı olmayan, kendi ha-

linde yaşayan, günlük geçimini sağlamakla yetinen, dünya malında, şanında, şöhretinde gözü olmayan ve kimseye kötülükte bulunmayan insanlar “Allah’ın dostu” sayılmaktadır.

Kuran’da şöyle üç ayet vardır ki üçü de aynı anlamdadır:

K. 22/6: Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. (K. 22/6, 62. 31/30)

Burada Hak denince akla ilk gelen: doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzel davranış, erdemli yaşamdır...Bu kavramların yanına bilgi ve bilgeliği de katabiliriz... Bu karamlar hep Hak kavramı içinde biçimlenir.

Bunun için de yalnız camiye, havraya, kiliseye gidip ibadette bulunmak yetmez; bunun yanında doğruluk, dürüstlük, iyilik, çalışkanlık, tok gözlülük, kanaatkârlık, güzel ahlak, Salih amel gibi erdemler de aranır. Yaşamını bu doğrultuya oturtanların kimseden korkması için bir neden kalmaz. Çünkü suçlanacak bir davranışta bulunmadığı için kimse de kendisinden hesap sormaz.

Bu oluşum Hıristiyanlıkta sırtını sağlam kayaya dayamakla ifade edilir.

“Tanrım, kayamdır, O’na sığınırım, Kalkanım, güçlü kurtarıcım, korunağım, sığınacak yerimdir.” (Tevrat: 2. Samuel 22/3)

Yaşamını doğruluk, dürüstlük, iyilik üzerine kuranlar bir kere güzel davranışlardan (Salih ameller) zevk almaya başladığı zaman; olaylar, koşullar, rastlantılar (Allah) onun doğruluğunu, dürüstlüğü, iyiliğini, erdemini artırır. Bunlar olumlu davranışların tadını tatmışlardır bir kere. Bilmeye-

rek de olsa, yanlışlıkla da olsa olumsuz bir edimde bulunsalar bile bundan büyük bir pişmanlık duyarlar, hemen özür dilerler ve böylece olumluluğa yönelirler ki bu da Kuran'da şu açıklanır:

“Allah, inananların dostudur, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır.” (K. 2/257)

Ne var ki kötülükten zevk alan kişiler Allah'ı terk etmiş sayılırlar ve koşullar, olaylar, rastlantılar (Allah) da bu adamların kötülüğünü artırır. Çünkü kötülük, kötülük getirir; yalan da yalan doğurur... İnsan bir kere kötülükten, yalandan zevk almasın yoksa; kölük ve yalan sivri sinek gibi ürer...

Umarım kimse böyle bir durumda olmak istemez.

+

43. ZAMAN ALLAH'TIR...

“Zamana sövmeyiniz; çünkü zaman Allah'tır.”

(Ahmet Bin Hanbel, Hakikat Dergisi. Sayı: 209. Şubat, 2011, s. 4)

+

Hep Kuran'dan alırdım örnekleri.

Şu hadis dikkatimi çekti.

İnsanlar, genellikle, bilmediklerine, korktuklarına, doğa olaylarına Allah'ın takdiri, hikmeti diye bakar.

Ancak bilgileri arttıkça, korkuları gittikçe, doğa olaylarının nedenlerini anladıkça zanna dayanan Allah anlayışı ortadan kalkar...

Onun yerine bilgiye, bilime, gerçeğe dayanan Allah anlayışı gelir...

Bu Allah anlayışı da insana yarar, huzur ve güven verir...

Şimdi gelelim zaman kavramına.
Zaman diye bir şey yoktur aslında.

Çünkü madde ve hareket olmasaydı,
Zaman diye bir kavram ortaya çıkmazdı.

Zaman anlayışına nasıl varırız?
Zaman kavramını nasıl buluruz?

Bir maddenin bir noktadan başka bir noktaya
Hareket etmesi durumunda zaman çıkar ortaya...

Madde hareket etmese, insan yaşlanmasa,
Zaman diye bir kavram çıkar mıy ortaya?

Bu anlayış Kuran'da değişir:

O, geceyi dinlenme zamanı, güneş ve ayı (vakitlerin tayini için) birer hesap ölçüsü kılmıştır. (K. 6/96) denir.

Böylece zaman evrene hükmeder.
Ve zaman her şeye bir ömür biçer...
Bu nedenle de Peygamberler zamana Allah der...

Bazı yazılarımda yinelerim.

“Allah, birçok kavramları kapsar...” derim.

Böylece bir insan, Allah deyince,
Ne anlamda Allah dediğini bilsin isterim.

+

44. ALLAH'A SİĞİNMAK

“Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa, hemen Allah’a sığın.” (K. 41/36)

Ayet bu... Ne demek Allah’a sığınmak?
“Eğer şeytan seni dürtecek olursa, hemen Allah’a sığın.” deniyor. Allah, komşuda değil ki gidip sığınasın...

Allah; bizim aklımızda, iç benimizde, sağduyumuzda, vicdanımızda, öngörümüzde, önsezimizde, sağduyumuzda, vicdanımızdadır.

Kuran iyi yolda olmamızı sağlayan bir öğüt kitabıdır. Düşünüp öğüt almamız ve doğru yolda olmamız için yazılmıştır.

Kuran bu durumu Kamer süresinde yineleyerek açıklar:

“Andolsun biz, Kuran’ı düşünüp öğüt almak için kolaylaştırdık. Var mı düşünüp öğüt alan?” (K. 54/17, 22, 32, 40)

Şimdi konumuzu örneklerle açıklamaya çalışalım...

İnsan bazen, olumlu ya da olumsuz davranışları yapıp yapmamak arasında ikilemde kalır. Hangisini yapsam diye düşünüp durur.

Basit bir örnek vermek gerekirse marketten

bir alışveriş yaptık. Biz marketteki kasiyere aldığımız malın bedeli olarak 5 lira verdik. Kasiyer, verdiğimiz 5 lirayı 50 lira sandı. 5 liranın artanını vereceğine 50 liranın artanını verdi. Kasiyer bu durumun ayırımına varmadı ama biz vardık.

Bu arada şeytan bizi dürttü. **“Boş ver, sesini çıkarma. Yanılmayaydı, dikkat edeydi. Böyle bir fırsat bir daha ele geçmez...”**

Bu olayı şeytanın bizi dürtmesi olarak nitelendirebiliriz...

Marketten çıktık, ama fazladan aldığımız para bizi rahatsız etmeye başladı. Burada bizi rahatsız eden duyguya (Allah) denir.Çünkü bu duygu yüce bir duygu olup seni olumlu davranmaya yöneltmektedir.

Bu duygu “Şimdi bu kasiyer akşam hesap verirken açık verecek. Bize fazladan verdiği parayı cebinden ödeyecek. Zaten kasiyerin aldığı para ne ki? Asgari ücret alıyordur alsa alsa...” Bu düşünceyi de Allah’ın bizi uyarması olarak nitelenebiliriz...

Şimdi bir ikilem içindesin... Şeytanın dürtmesine mi uyacaksın? Yoksa Allah’ın uyarısına mı? Artık davranış senin ihtiyarına kalmıştır. Ya şeytana teslim olacaksın; ya da kaçıp Allah’a sığınacaksın...

Fazladan aldığın parayı götürüp kasiyere teslim edersen; vicdanen rahat eder, huzur, güven içinde olursun... Bu ruhsal duruma Cennet hali denir. Ama parayı götürüp teslim etmezsen vicdanen rahatsız olursun. Türlü endişeler duyarsın. “Ya kasiyer bana fazladan verdiği için ayırımına

vararak gelip parayı benden isterse onun yüzüne nasıl bakacağım?” diye kaygılanmaya başlarsın. Bu ruh hali de Cehennem olarak nitelendirilir.

Şimdi bu durumda doğru olanı yaparsak Allah’a sığınmış oluruz. Bu durum Kuran’da **“Allah’a yakınlaşmak için vesile arayınız!”** arayınız. İncil’de de: **“Allah’ı yakinken yakalayın...”** ayetleri ile anlatılmaya çalışılır...

Fazladan verilen parayı götürüp kasıyere verince huzur buluruz. Vicdanen rahat oluruz.

Din ilminde bu davranış şu ayetle dile getirilir: **“İyiler cennettedirler; kötüler cehennemdedirler.” (K. 82/13-14)**

Ayetteki şu gerçeğe de dikkatinizi çekerim. İyiler ölünce cennete gidecek demiyor. Cennet için dedirler diyor. Kötüler içinde ölünce Cehennem’e gidecek demiyor; Cehennem’dedirler, diyor...

Kutsal kitapları anlayarak okursan ve de yaşamına uygularsan sana bir yararı olur; anlamadan yüz kere okusan da, bin kere okusan da sana bir yararı olmaz.

Bilmem Allah’a sığınma deyimini anlatabildim mi?

+

45. YAPAN MI YAPTIRAN MI

Önce şu notu okuyalım:

“Cebriye bir mezhep olup tüm hadiselerin insanın iradesi dışında cereyan ettiğine inanır.

Bu mezhebe göre kader çizgisi önceden çizilmiştir. Bu nedenle insanın yapacağı fazla bir şey yoktur. Geleceği de tamamıyla Tanrı’nın

elindedir. Yani bütün fiiller Tanrı'ya aittir kulun müdahale hakkı yok gibidir.

Şems ve Mevlâna bu inanca karşı idiler.

Bu mezhebin kurucusu Cehm b. Safvan (öl. 8. asır ortaları)'dır. Sonunda bu mezhep Aşariye ile birleşip yok oldu. (Bkz. İslam Ansk. 2.cilt).

Şems ve Mevlâna, Hindu türü pantheism'i (vahdet-i vücudu veya *heme ust*= her şey O'dur) kabul etmezler. Onlara göre *heme ust* = her şey O'ndandır.”

(Şeims-i Tebrizî'nin Öğretileri, Prof. Dr. Erkan Türkmen NKM, 4. Basım, s. 31)

Şimdi de şu haberi okuyalım:

“556 gün önce Kayseri’de üç çocuk bir Ramazan Bayramı’nda komşulardan şeker toplamak için evden çıkıyor. Bir daha kendilerinden haber alınamıyor. Komşularından biri üç çocuğu eve alıyor. Her birini bir odaya kapatıyor. Ellerini bağlıyor, ağızlarını kapatıyor. Birine tecavüz ettikten sonra bıçaklayarak öldürüyor. Diğer ikisini de ağızlarını kapatıp boğazlarını sıkarak boğuyor. Sonra kurbanlarından birini valize, diğer ikisini de bavullara koyup Kayseri’den Tokat’a götürüp gömüyor. Ardından da çocukları gömdüğü yere arkadaşları ile gidip piknik yapıyor.” (27 Mart tarihli bütün gazeteler...)

+

Tam bir canavarla karşı karşıyız.

Şimdi biz, “...bütün fiiller Tanrı'ya aittir: kulun müdahale hakkı yok gibidir.” diyebilir mi-

yiz? Böyle dersek akıl kısa devre yaparak “pat!..” diye patlamaz mı?

Şems ile Mevlana Cebriye görüşünü reddedi-yormuş. Diyorlarmış ki: “**Her şey O’dur...**” değil de; “**her şey O’ndan**” diyorlarmış.

Bu, şöyle demek olmuyor mu? Yapan O değil de; yaptıran O...

Hiç böyle bir Allah anlayışı olur mu? Yapan O değilmiş de; yaptıran O imiş...

Hani dinlerde kadere inanmak var ya... Mevlana da, Şems de bu çemberi kıramıyor... Allah’tan korkacaklarına dinlerine ters düşmekten korkuyorlar...

Oysa kutsal kitaplar bizlere “aklınızı çalıştı-rın diyor. Aklınızı çalıştırırsanız gerçeği bulursu-nuz...” diyor.

Her gün gazetelerde yukarıdaki habere ben-zer haberler okuyoruz. Akla hayale gelmedik ci-nayetler işleniyor, tecavüzler yapılıyor, vahşetler yaşanıyor. Hiç Allah böyle kader belirler mi? Böyle tecavüzler, vahşetler tasarlar mı?

Son olarak Japonya depremine ve deprem sonrası deniz taşmasına değinelim: On binlerce kişi birkaç saat içinde yok olup gitti.

Şimdi bütün bu olaylar karşısında; yapan da yaptıran da o diyebilir miyiz?..

Böyle dersek önlem almaya da gerek kal-maz ki... Allah böyle takdir etmişse önlemez ki...

Bir kere şu bilinmeli ki Allah’tan kötülük gel-mez. Kötülük bizim; anlık zevk isteğimizden, kötü duygularımızdan, kötü elemlerimizden gelir.

Doğa olayları, insanların yarattığı olaylar ise

başka bir inceleme konusu...

Artık dinlerin Allah anlayışını doğru zemine oturtmanın zamanı gelmiştir.

+

46. ÇIKARIP KALBİNİ ELİNE VERDİLER “GÖTÜR GÖM!.. İSTEDİĞİN YERE...” DE- DİLER...

Bilindiği gibi ruhçular; aklın, bilimin karşısına kalbi koyarlar.

Kalp için:

**“İlahi hitabın mahalli ve muhatabı,
Aynı zamanda tasavvufi bilginin kaynağı,
keşf ve ilham’ın kaynağı...”** derler.

Dinlerin kalbe verdiği önemin daha iyi anlaşılması için (TASAVVUF TERİMLERİ SÖZLÜĞÜ, ROF. Dr. Süleyman Uludağ’ın (Marifet Yayınları, Kalp maddesi) kitabından aktarıyorum:

**“İlâhî genişlik (vus’at-i ilâhiye) mahalli;
Allah’ın evi,
Yere ve göğe sığmayan Allah’ın içine sığ-
dığı yer.**

**Tecelli aynası ilahî isim ve sıfatların en
mükemmel şekilde tecelli ettiği yer.**

**Kalp gözü (aynu’l-kalb),
(Ceşm-i dil). Bu gözle insan gayp ve ilahî
âleme ait hususları görür,**

**Kalb-i vücud:. Varlığın kalbi,
İnsan-ı kâmil. Kalbin yedi tavrı (etvar-ı
dil):**

Kalbin çeşitli şekilleri.

1- Sadr: Göğüs, İslâm cevherinin ocağı-

dır.

2- Kalb: Yürek, imân cevherinin ocağıdır.

3- Şeğaf: Sevgi, halkı sevme ve onlara acıma cevherinin ocağıdır.

4- Fuad: Gönül, temâşâ mahallidir.

5- Habbetu'l-kalb: Hakka yönelen sevginin mahalli.

6- Süveyda: Sevda, gaybı mükâşefe mahallidir.

7- Muhcetü'l-kalb. İlahî nurların tecelî mahalli. (Necmeddin Râzî, Mirsâdu'1-ibâd, 110.) (Bk. Gönül, ruh.)

Bir de Kuran'dan kalple ilgili 21'e yakın ayetten üç tane aktaralım:

1. De ki: "Her kim Cebrail'e düşman ise, bilsin ki o, Allah'ın izni ile Kur'an'ı; önceki kitapları doğrulayıcı, mü'minler için de bir hidayet rehberi ve müjde verici olarak senin kalbine indirmiştir." (K. 2/97)

2. (Davete), ancak (bütün kalpleriyle) kulak verenler uyar. (Kalben) ölüleri ise (yalnızca) Allah diriltir. Sonra da hepsi ona döndürülürler. (K. 6. 36)

3. Ey iman edenler! Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'ın ve Resûlünün çağrısına uyun ve bilin ki, Allah kişi ile kalbi arasına girer. Yine bilin ki, onun huzurunda toplanacaksınız. (K. 8/24)

Çok kullanılan şu hadis'i de aktaralım:

“Ben yerlere, göklere, arşa (kürsülere) sığmadım; ancak takva sahibi olan ve hem zahiren hem de batınen arınmış müminlerin kalbine sığındım...” (Hadis)

Yorum yapmaya kalkışırsak yazının boyutları genişler ve de okuyucularımı yorar. İyisi mi ben şu fotoğraflı haberi vereyim de; okuyucuların nasıl yorumlarsa yorumlasın, işin içinden çıkabilirse çıksın....

Fotoğrafta. Dr, hastasından çıkardığı kalbi bir kutu içinde hastasına veriyor “TOTAL YAPAY KALBI DE ÖNÜNE SÜRÜYOR.

Haber şöyle devam ediyor:

“46 yaşındaki Ömer Bayrak, ameliyatını gerçekleştiren cerrahı teslim aldığı kalbini memleketine gönderdi. Bir kap içinde kargoyla Tokat’a giden kalp aile mezarlığında toprağa verildi.” (17 Nisan tarihli Milliyet. Manşetten... Devamı s. 18’de...)

Oysa kalbimizin de diğer organlarımız gibi bir işlevi vardır. Kalp, kirlenmiş kanı akciğerimize; temizlenerek geri dönen kanı da bedenimizin en uç noktalarına değin pompalar. İşlevi budur, bundan başka da bir işlevi yoktur.

Ruhçuların yanıldıkları nokta şudur: Kalbe yükledikleri işlevin hepsi de akıl yerine getirmektedir. Bütün duygularımızın, duyularımızın kaynağı akıldır. Kalp için söylenen özelliklerin hepsi de aklın görevi ve özelliğidir. Gönül de, duygu da, ilham ve vahyin kaynağı da akıldır.

Ne var ki akılı küçümseyen ruhçular aklın

yerine getirip kalbi koydular. Çünkü kalp demekle görüşlerinin yanlışlığının kanıtlanamayacağını sanıyorlardı. İşte bu yapay kalp olayı; dincilerin hiçbir kanıta dayanmadan konuşmalarını ortaya koydu... Yanılgılarını ortaya çıkardı...

Şimdi çıksınlar bakalım için içinden, nasıl çıkacaklarsa...

+

47. HAK DOSTLARI

Hak dostları, İslamî bir terimdir. Halk arasında çok kullanılır. Daha çok dünyadan elini ayağını çekmiş, inzivaya çekilmiş, toplumla ilgisini kesmiş, kendini tapınmaya vermiş kişiler için söylenir ki eksiktir.

Toplumdan kaçmakla Hak'ka erişilmez. Toplum bir laboratuardır. İnsanın Hak'ka ne oranda saygılı olduğunun ölçütü yaşıamdır.

Hak, yadsınamaz bir gerçekliktir.

Birkaç örnek vererek Hak kavramını açıklamaya çalışalım.

Hak; inkârı mümkün olmayan bilimsel gerçektir. Adalet, doğruluk, vb. anlamlarına gelir.

Verilen bir sözün zamanında yerine getirilmesi bir haktır. Yine zamanında borcunu ödemek de bir Hak'tır. Bu gerçekliğin zamanında yerine getirilmesi gerektir. Duyarlı, sorumlu olan insan sözünü yerine getiremeyince, borcunu ödeyemeyince bundan büyük bir rahatsızlık duyar. Kendisini büyük bir günah işlemiş sayar. .

Yine bir işveren işini yapıp bitiren işçinin

emeğinin karşılığını hemen vermelidir. Emeğe saygı da Hak kavramı içindedir.

Evlenme çağına gelen delikanlının (erkek ya da kızın) evlenmesi bir Hak'tır. Bunların evlenmesine hizmet Hak'ka hizmettir.

Hak dostları denince anlaşılması gereken budur. Bu Hak kavramı ile toplum içinde yaşarken karşılaşırız. Yoksa öyle, tapınma evine çekilip de toplumla ilgiyi kesmek Hak'ka yaklaşmak değildir. Bu, işin kolayına kaçmaktır.

Hak kavramı toplumsal ilişkilerde ortaya çıkar. Böylece Hak'ka (Allah'a: gerçeğe...) uyup uymadığımız ortaya çıkar... Hak'ka mı uyduk; yoksa, şeytana mı uyduk belli olur... Bir insanın Hak dostu olup olmadığı böyle anlaşılır.

Tevrat, bu konuya şöyle değinir.

“Rabbi bulunabilirken arayın!.. Onu, yakinken çağırın.

Kötü kişi kendi yolunu, fesatçı kendi düşüncelerini bıraksın ve Rab'be dönsün.” (Tevrat, İşaya, 55/6-7)

Yani; kötü işi bıraksın; doğruluğa, dürüstlüğü, erdeme dönsün... Bu kavramlar genel doğrular, yüce değerlerdir.

Kuran; Hak'kı Allah olarak kabul eder ve bunu da üç ayrı yerde yineler:

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.” (K. 22/6)

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.” (K. 22/62)

“Bu böyledir. Çünkü Allah hakkın ta ken-

disidir.” (K. 31/30)

Hak'kı (Allah'ı...) bilinmeyen bir yerde ararsan O'nun sana ne yararı olur?...

Nasıl ki çayın içindeki şeker olup olmadığı tadından anlaşılır; Hak'kın (Allah'ın) tadı da yaşamda doğru dürüst işler yaptığın zaman belli olur.

Hak'ka uyup uymamakla belli olur...

Ne mutlu Hak'ka saygı duyup gereğini yapanlara...

+

Katkıda bulunanlar:

1. Değerli Dostum Hayri ,
Gönderdiğin yazılar için teşekkür ederim, kızım bu yazıları bana Gaziantep'e geldikçe okuyor.

Çalışmalarında başarılar dilerim....

Sağlıcakla kal....

Saygılarımla.....

Abdülkadir Eralp, 9.5.2011

+

2. Teşekkürler Baba,
Hak'ta hakka uyduğumu düşünüyorum.

Yener Balta, 9.5.2011

+

48. ALLAH'A ISMARLADIK

Halkımızın en çok kullandığı deyimlerden biri de Allah'a ısmarladıktır.... Bu deyimi, hemen hemen, kullanmayan yok gibidir. İki kişi birbirinden ayrılırken, "Allah'a ısmarladık!.." der...

Allah'a ısmarlamak, sevdiğiniz kişiyi, yeri yurdu bilinmeyen, mekanın ve zamanın dışında

olan sanal bir varlığa emanet ve havale etmek ne oranda gerçekçi olur?..

Kullandığımız deyimın bir anlamı olmalı değil mi? Elbette bu söz boşa söylenmiş bir söz değildir. Erbabı bu deyimın ne anlama geldiğini bilmekte ve ona göre değerlendirmektedir...

Bu deyimın ne anlama geldiğini bilmek için öncelikle Allah kavramını hangi anlamda kullandığımızı bilmeliyiz. Bunun için soyut bir kavram olan Allah sözcüğü ile maddî bir varlık olan Yaratan sözcüğünün anlamını bilmeliyiz.

Allah; genel doğruları, olumlu eylemleri, ortak değerleri, üstün kavramları, yüce duyguları kapsayan bir kutsal bir kavramdır. Bu kavramlar saymakla bitmez. Bu kavramların sayısız olmasına karşın bunları “Allah bir” kavramı içine sokmuşuzdur. Bu bir’in, rakamsal bir’le ilgisi yoktur... Bunun anlamı kütü yanında kötü vardır; ama insan iyi olanı uygulamalıdır ki Allah’ın birliğine ulaşmış olsun.

Allah birdir dediğimiz zaman anlamamız gereken yukarıda saydığımız genel doğruların hepsini tevhit ilkesi içinde dile getirmektir. Yoksa öyle sanıldığı gibi Allah, rakamsal olarak bir birlik değildir. Allah birdir derken anlatılmak istenen bütün iyilikler, bütün olumluluklar, bütün doğruluklar BİR kapsamı içinde değerlendirilmesi gerçeğidir.

Yaratan ise; var oluşumuzun temeli olan maddedir. Madde de gerçekliği yadsınamayan bir varlıktır. Ne var ki insanlar bu gerçeklikle yetinmemiş. Bu maddeyi de yaratan biri var diyerek kıyas yoluyla bir Allah yaratmıştı. Böylece bütün

insanlıkça kabul edilen kutsal değerleri ikinci planda bırakmıştır. Böyle bir yanılğı ile de dinle ilgili bir kavramı felsefe ile ilgili bir alana taşımıştır...

Bütün bu açıklamalardan sonra gelelim Allah'a ısmarladık deyiminin anlamına.

Biz, kendisini Allah'a ısmarladığımız kişiye aslında şöyle demiş oluruz: "Bütün davranışlarında itidal dışına çıkma. Öfke ile hareket etme, yerine getiremeyeceğin sözü verme. Kimseyi incitme, kimsenin hakkını yeme. Herkes sana güvensin. Doğruluktan, dürüstlükten, iyilikten şaşma..."

Bütün bunlar Allah kavramının içinde sayılır. Böylece ayırdığımız insana, "Kutsal değerlerin dışına çıkma ki başın ağrımaya!.." demiş oluruz...

Yoksa öyle; yeri yurdu bilinmeyen, mekanı, zamanı olmayan bir sanal bir varlığa sevdiğimiz kişiyi emanet etmekle ne bizim ne de onun kazancı olur...

Görüldüğü gibi kavramları akılcı ve gerçekçi bir temele oturtmaya çalışıyoruz.

İnsanların aklın verilerine göre davranması kendi esenliği ve güvenliği için gereklidir...

+

Katkıda bulunanlar:

1. Merhaba Hayri Amca,

Çok detaylı bir analiz yapmışsınız gerçekten."Allah'a ısmarladık" sözünün anlamı bana da şöyle gibi gelir: Şimdi ayrılıyor, gerisini (geleceği) bilmiyoruz, olacakları Allah'a ısmarlıyoruz - o yazsın, çizsin, ölçsün, biçsin, yapsın...

Ayrıca sanırım aynı şekilde düşünüyoruz. Yani, Allah var ya da yok, bu gereksiz bir tartışma,

tamamen zaman kaybı (hayatta uğraşmak için somut o kadar çok şey varken). İşe güce bakmak lazım. Ve “ustanın adı hıdır, elinden gelen budur” dedikten sonra kişi eğer soyut-omni bir güce sığınmaya ihtiyaç duyuyorsa, eyvallah, herkesin yolu açık olsun . . .

Sevgilerimle,
Bilen Kale, 31.5.2011

+
2. Hayri Ağabey,

Önce Sevgi...

Nasılsınız, sizin nur yüzünüzü ve yüreğinizi göremedim, üzülüyorum.

Çalışmalarınız çok aydınlatıcı lütfen devam edin.
Mustafa Dinçer, 31.5.2011

+

49. KORK! ALLAH'TAN KORKMAYAN-DAN...

Allah'tan korkmak iki biçimde olur.

BİR: Dışsal (zahirî) biçimde.

İKİ : İçsel (Batınî) biçimde...

Dışsal anlamda: Allah'tan korkmayı halkın yaşamında görürüz. Bu anlayış bütün şeriatlerde aynıdır. Yukarda, bilinmeyen bir yerde, kendisini gözetleyen bir varlık vardır. Bu varlık, her davranışını, her hareketini gözetleyip deftere yazmaktadır. Bu dünyada olmasa bile öldükten sonra yaptığı olumsuz davranışın hesabını soracak ve de cezasını verecektir. Olumlu davranışını ise ödül-

lendirecektir.

Böyle bir dünya görüşü taşıyan insan din ilminde günah sayılan kötü davranışlarda bulunmaya çekinir. Kimileri olumsuz davranışından son anda da olsa cayar. Bütün şeriatlarda bu böyledir. Böylece insanlar korkutularak kötülük yapması önlenir...

Tasavvuf yolunda bu yolun adına terbiye denir ki şöyle bir örnekle terbiyenin bir olmadığı anlatılmaya çalışılır.

Adamın biri kedisini terbiye etmekle övünürmüş. Öyle ki bu kedi konuklara tepsi ile kahve getirmiş.

Arifin biri böyle bir terbiyenin işe yaramayacağını göstermek için bir toplantıya kibrit kutusuna koyduğu fındık faresi ile gelmiş. Kedi tepsi ile konuklara kahve ikram ederken kibrit kutusunu açarak fındık faresini bırakmış. Bunu gören kedi tepsiyi fırlatarak fındık faresinin peşine düşmüş. Elbette ortalık tarumar...

Gelişmemiş, gerçeğe ermemiş, mana âlemine geçmemiş kişiler ise hazzın doruğa çıktığı, ya da çıkarı söz konusu olduğunda, "Nasıl olsa Allah'ın affedici niteliği büyüktür; beni bağışlar!.." diyerek yapacağını yapar... Bunun örneklerini de , her gün gazetelerin 3. sayfasında bolca görmekteyiz.

İçsel anlamda: Allah'tan korkma anlayışı bambaşka bir biçim alır. Bunlar mana dünyasına erenlerde görülür. Bunların ilkeleri, kuralları vardır. Bunlar, erdem adı altında topladığımız evrensel değerler, genel doğrular, yüce duygular, sevgi,

sabır, bağışlayıcılık gibi güzel ve olumlu kavramlardır ki; bunlar Hak kavramı ile ifade edilir ve bu konu Kuran'da şöyle açıklanır:

“Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.” (K. 22/62. 24/25. 31/30) .

Böyle bir anlayış korkuya değil gerçeğe (Hak'ka) ve kişinin olgunlaşması ile doğru orantılıdır.

Yapacağı olumsuz davranışı kendi karakteri ile bağdaştırmaz. Halkın değer yazgısını göz önünde bulundurur. Böyle bir olumsuz davranışta bulunduğum zaman, davranışımın gerekçesini; yakınlarıma, konuya komşuya nasıl anlatırım kaygısını taşır. Yapacağı olumsuz davranışın sonuçlarını gözünün önüne getirir ki buna da din ilminde Ahret korkusu bu insan yaşarken söz konusudur...

Makbul olan Allah korkusu budur. Bu da Allah'ı içinde hissetmekle olur. Bu aşamaya gelmiş kişiler olumsuz bir davranışta bulunduğu zaman büyük bir vicdan azabı (Cehennem azabı dedikleri...) yaşar ki erenler yanlış bir eylemde buldukları zaman bunu yaşar...

İşte bunu böyle bildiğimiz için **“Kork Allah'tan korkmaktan!..”** diyoruz.

+

Katkıda bulunanlar:

1. Önce sevgi.

Ağzınıza, elinize, kafanıza, yüreğinize sağlık.

Mustafa Dinçer, 20.6.2011

2. Çok güzel üstat, çok teşekkürler. keşke face de bunları yazsanız da insanlar yararlınsa...

Ahmet Göğüş, 20.6.2011

3. Merhabalar,

Sen yazıyorsun ben okuyorum, ara sıra da 'bir danışayım hele' demek adına yazıyorum. Bu yazacaklarım da danışma adına.

Yazıda korku baş rolde, sevgi yok. Allah'tan korkmak ile Allah sevgisi insanı değişik yönde etkiliyor! Her iki duyguda da etkili olan bir bilinmeyen var sonuçta.

Tanım Allah.. Yazında korkunun iki türü ve tanımını var, içten ve dıştan korku. İçten korkuyu da 'makbul olan korku' olarak tanımlamışsın. Ve Erenler'de bu korkunun Erdem olarak tanımlandığı sözün var. Hemen aklıma geleni sorayım; Erdemli olmak için birilerinden korkmak mı gerekir. Yine verdiğin örnek de; yapacakları olumsuz davranışın sonuçlarını Ahiret korkusu ile ve de olumsuz iş yaptıklarında da Cehennem yaşamı düşüncesi ile eş tutuluyor.. Bunun yanında , içselcilerin halkın değer yargılarını göz önünde bulundurduklarını ve 'insanlar ne der, ne düşünür' düşüncesi ile de hareket ettiklerini belirtmişsin..

Evet toplum yaşamı içerisinde uyulması gerekli, dahası uygulanması son derece yararlı olabilecek yazılı olmayan kurallar var. Amma.. iş uygulamaya geldiğinde görüyoruz ki bir duyarsızlık alabildiğine hoyrat iş başında.

Ayrıca; başkaları ne der diyen bir yaklaşımı sakat bulurum, Bu bir anlamda baskıyı kabul etmektir. Baskıyı kabullenen de ne denli özgür ve özgündür tartışılır..

Anlamaya çalıştığım şu; ortada bir kitap var (Kuran) bu Allah tarafından yazdırılmış.

Peygamber de bir tanrı var olduğunu söylüyor. Tasavvuf ehli insanlar da, Tanrı yoktur. O sensin (insan) diyor. İmdi ortada bir yalan var açık tanımla. Peygamber insanları iyi yolda eğitmek için bir kavram (Tanrı) yarattı ve insanları etkiledi.. Böyle alırsak her şey bir yalan üzerine kurulmuş olmuyor mu? Daha o dönemde Erdem tanınmadığı için idare ettik, sonra. Bu yalanlar devam ederken iyi insan, olumlu düşünce vb. şeyler anlatmak kendi içinde çelişki olmaz mı? Diğer kitaplar da sanırım korkutarak insanları iyi yola yönlendiriyor! Günümüze bakalım ve iyi insanlığın ne halde olduğunu görelim.

Bence Tanrı her şeyi silip yeniden ve bu kez işi baştan sıkı tutarak yaratmalı.

İşe de önce Freud (sigmund) okuyarak başlamalı, ya da Montaigne.

Montaigne kendini (insanı) en çıplak hali ile anlatmış, Freud 'da onu (insanı) alıp üçe bölmüş. Tanrı bunlara baksın ve ne yarattığını görsün. Önce çürük çarık iş yapacaksın (insan) sonra da adam (İsa Musa vs.) yollayıp yama tutturmaya çalışacaksın.. Yok öyle, insan o delikten su almanın zevkini tatmış artık!..

İnsan düşüncesi okunamıyor henüz, kim kimin ne düşündüğünü nereden bilecek.

Ben iyi şeyler olduğu kadar kötü şeyler de düşünebiliyorum, kaldı ki iyi de kötü de görece kavramlardır. Bana iyi olan ona kötü olabilir. Yaşam süreli ders gibidir almasını bilene.

Bilgi nedir, nasıl edinilir. Bilgisiz insan bilge olabilir mi? Evet bilgisiz insan bilge olabilir. Kim

bilge olarak gelmiş dünyaya. Basit bir mantık ama içinde doğruyu da barındırır.

Bilgiyi veren ne kadar ehildir? Alan da o kadar ehil olur.

Bilgi saptırır, bilgi yol gösterir.

Yırtıcı hayvanı ilk gördüğünde, yanına giderse yem olacağını bilmiyordu büyük büyük dedem! Birisi yem olmalı ki diğeri yanlışı öğrensin. Çişini rüzgara karşı yaptı ki, bugün öğüt olarak hala geçerli söz olarak kullanılır.

Bilgi edinilir ise değerlidir, verilir hele korkular olarak verilir ise bir işe yaramadığı gibi zarar da verir. Kutsal kitaplar ve günümüz insanına bakmak yeterlidir.

Son söz: Kork Allah'tan korkmayandan sözü de kendi içinde baskı içerir. Ve çok su kaldırır. Uygun olmayabilir ama şu an başka örnek aklıma gelmedi. Beni tanıyorsun az çok, ve ben Allah'tan korkmuyorum, ötesi onu tanımıyorum..

Ben korkulması gereken kişi oluyorum bu hesapça...

Sıcaklarda her pencereyi açıp cereyanda kalma...

Sevgi ve saygılarım ile... ;

Servet Şahin, 23.6.2011

+

50. YARADAN'I GÖRMEDEN SEVMEK

**Uzaklık deyip de dert ettiğın nedir ki sevgili,
Biz Yaradan'ı görmeden sevmedik mi?**

Mevlana

Mevlana'nın bu sözleri,
Düşündürmektedir beni...

Şöyle bir hadis vardır.
Tasavvuf kitaplarında tekrarlanır:

**“Ben gizli bir hazineydim, bilinmek istedim.
Bu amaçla kainatı görünüre getirdim.”**

Kurandaki ayet de konumuza açıklık getirir.

“Nereye dönerseniz Allah'ın yüzü işte oradadır.” (K. 2/115)

Hz. .Ali'nin de şöyle bir sözü vardır:

“Görmediğim Allah'a tapmam!” diye haykırır.

İncil'de de: .

“Biz bildiğimize; siz bilmediğinize tapıyorsunuz!” (İncil. Yuhanna. 4/22)
diye yazılıdır...

Hey koskoca Mevla'na,
“Yaradan'ı görmeden sevmek”
Yakışır mı sana...

Yaradan'ı görmeden sevenler,
Ara sıra şeytanın oyununa gelirler.

Yaradan'ı görerek sevenler,
Her seferinde Şeytan'ın sırtını yere getirirler.

Ne mutlu biz erenlere ki Yaratan'ı görürüz,
eserlerini biliriz.

Tanrı ile karşılaştığımızda gereğini yerine
getiririz...

Şeytan, Tanrı'yı bilenlerin bulunduğu yere uğramaz...
Tanrı ilminden, din bilgisinden habersiz olanlar da,
Bu söylediklerimizden bir şey anlamaz...

+

51. TANRIM KONUŞ BENİMLE!..

Adam fısıldadı:

“ Tanrım konuş benimle. “
Ve bir kuş cıvıladı ağaçta.
Ama adam duymadı.

Sonra adam bağırdı:

“ Tanrım konuş benimle!”
Ve gökyüzünde bir şimşek çaktı.
Ama adam dinlemedi onu.

Adam etrafına bakındı ve

“ Tanrım seni görmeme izin ver “ dedi.
Ve bir yıldız parıladı gökyüzünde.
Ama adam farkına varmadı.

Ve adam bağırdı,

“ Tanrım bana bir mucize göster! “
Ve bir bebek doğdu bir yerlerde.
Ama adam bunu bilemedi.

Sonra adam çaresizlik içinde sızlandı,
“ Dokun bana Tanrım ve burada olduğunu anla-
mamı sağla ! “
Bunun üzerine Tanrı aşağı doğru süzüldü

Ve adama dokundu.
Ama adam kelebeği elinin tersiyle uzaklaştırdı....
Ve yürüyüp gitti...
+
Nurten Kınay iletisinden...

+
52. BÂKÎLERE SAYGI

“Bütün bakiler (buna şeriatta “Esmâ-i Hüsna” yani Allah’ın güzel isimleri, sayısız seviyeler...” demişler) ki Allah olarak ifade edilir.

Bakiliğin sonu yok. Bir insanın milyonlarca yıllık geçmişi onun malıdır. Bunu böyle görmek bir seviyedir. Bu, bakiye örnektir.

İsa, “Fenalık edene karşı gelme!” diyor. Bu bir bakilik duygusudur.

Elbette bu kavramdan sayısız duygular, sayısız seviyeler, sayısız isimler çıkar. İşte bu kavramların tümü Allah kavramı ile ifade edilmeye çalışılır...

Bu bakilere saygı gösteren: saygı gösterdiği oranda Allah’ın temsilcisi olur.

Bütün bakileri görüp ona göre yaşayan bir adam tam manasıyla Allah’ı temsil eder.

Herkes bu bakiliği kendine mal ettiği oranda Allah’ın mümessilidir.” (Dr. Emin Kılıç Kale, Musikide Hayat Dersleri Sözlüğü. s. 47)

+

Dr. Emin Kılıç Kale, batınî tasavvufçuların Gaziantep'te yaşamış olan son halkasıdır.

Allah'ın velilerinden biri olarak Allah'ı korumuş ve yaşatmıştır.

Anıları önünde saygı ile eğilirim.

+

Baki denince kalıcı olan, ölümsüz olan anlaşılır.

Sonlu ve ölümlü olmayan, varlığı sürekli olan demektir.

Tasavvuf felsefesinde Baki'nin karşılığı olarak; ölümlü olan, kalıcı olmayan, geçici olan; yani beğenilmeyen kötü (fena) olan davranışlar anlaşılır. Yani böyl bir adamın yaptıkları da, kendisi de kalıcı değil (Baki) değil; geçici (fani) dir.

Bu kavramı biraz daha açarsak şu kavramlarla karşılaşırız. Olumlu duygu ve düşünceler... Genel değerler, yüce kavramlar, üstün doğrular, güzel davranışlar (Salih amel)... Özetlersek: erdemli yaşam, demektir. Bu kavramlar, din dilinde "Bâkî" olarak ifade edilir.

Dua ederken, namaz kılarken, ölüm törenlerinde avuçlarımızı açarak iki elimizi göbek hizasından ileri doğru uzatırız. Bu davranışın anlamı; bütün bakileri avuçlarımızın üzerinde tutar ve ona yüz göz süreriz demektir. Bu davranış, "bâkî"leri her şeyden üstün tutarız anlamındadır. Gel gör ki bu davranışın bu anlama geldiğini hemen hemen bilen yok gibidir.

Bâkîleri böylesine üstün tutan ve onu yaşamına uygulayan kişilere ermiş anlamında velî

denir. Veliler, yaşamda Allah'ı üstün tuttukları için ve yaşamlarına uyguladıkları için Allah'ın dostları sayılır ve bu dostluk nedeniyle Allah da bu velileri korur.

Bu veliler için korku ve huzursuzluk yoktur. Bunlar yaşamı huzur içinde geçirir ve bitirirler. Bunlarda endişe, kaygı, vesvese, korku bulunmaz. Bunlar karşılaştıkları acı ve tatlı olayları büyük bir sessizlikle karşılarlar. Çünkü bunlar davranışlarından endişe duymadıkları için daimi bir huzur ve güven içinde bulunurlar.

Dinin amacı da insanların huzur ve güven içinde bir yaşam sürdürmesidir. Başka türlü bir anlayış ve yorum dinden habersizliği ifade eder...

Şunu da özetle belirtelim ki bu aşamaya ancak Allah'ın temsilcileri erer.

+

53. “ÇÜNKÜ ALLAH, HAKKIN TA KENDİSİDİR.” (K. 22/62, 24/25, 31/30)

Yaşlı dosta sordum:

“Allah denince ne geliyor aklına.

Geldiği gibi söyle bana?..”

Biraz düşündü, güldü:

“Yaşlı, beyaz sakallı Dedem gibi biri geliyor aklıma...”

+

Genç bir kıza sordum.

“Söyle bana Allah denince ne geliyor aklına?..

Aklına geldiği gibi söyle bana...

“Tarık Akan gibi yakışıklı biri gelir aklıma...”

Geliyor ama pek de yatmıyor aklıma...”

+

Görüldüğü gibi zanna dayanan bir Allah anlayışı var. Dahası zanna dayanarak; Allah'ı cisimleştirenler:

“Allah insanı kendi suretinde yarattı.” (Tevrat, Tekvin, 2/7) diyenler.

Allah'ı maddî bir varlık olarak görenler de var. Öyle ki **“Allah ile insanı güreştirenler bile var...” (Tevrat, Tekvin, 32/28)**

Bütün bunlar insanın zannına dayanan bir Allah anlayışıdır.

İnsanların zannına dayanan bu Allah anlayışı hakkında şöyle demiştir Kuran:

“Eğer yer yüzündekilerin çoğuna uyar-san seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar.” (Diyane, 6/116). (Bu konuda şu ayetlere de bakabilirsiniz: 10/36, 66. 53/28)

Kuran, yukarıdaki insanların zannına dayanan bu görüşleri yalanlar. Yalanlamakla kalmaz; daha da ileri giderek bir Allah tanımı yapar ki şaşar kalır insanlar...

“Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.” (K. 22/62) (Bunun yanında şu ayetlere de bakabilirsiniz: 24/25, 31/30)

Dinlerin bir amacı vardır. Bu yalnızca tapınmak değildir. Asıl amaç Allah'a ulaşmak, O'na kavuşmaktır ki buna, din ilminde **VUSLAT** denir... Türkçesini özetleyerek söylersek: İnsanın olgunlaşması...

Bu konuya açıklık getirmek için Ebu Sait'in

bir sözünü alıyorum. Ebu Said zamanının tanınmış ermişlerindedir.

Peki, bu Ebu Said büyüğümüz ne demektedir?

İşte sözleri:

“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (Ebu Said. TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münnevver. Kabalıcı yayınları. 2003. s. 294)

Demek ki O’nu bulmak için kulluk yetmiyor. **“O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.”** deniyor.

Bu işaretin anlamı da Hak’ka uymaktan geçer; **“Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.” (K. 22/62, 24/25, 31/30)**

+

54. ALLAH KULUNA YETMEZ Mİ?

Değerli dostum, kendi hastalığına bakmadan, beni ziyarete geldi.

Sıradan konuşmalardan sonra konuya girdi:

“Kuran’da çok güzel bir ayete rastladım.
Bu ayete dikkatini çekmiş olayım.

Ancak bu ayeti anlayabilmek için yorum lazımdır.

Bu nedenle soluğu yanınızda aldım. “

İşte ayet!..
Güzel gayet!

“Allah, kuluna yetmez mi?

O’ndan (Allah’tan) başkalarıyla korkutmaya çalışıyorlar seni.

Allah; kimi saptırırsa artık,

Yoktur onun için bir yol gösterici.” (K. 39/36)

Diyanet Vakfı Açıklaması:

“Müşrikler, Hz. Peygamber’e «Tanrılarımızı kötüleme, sonra onlar seni çarpar!» diyorlardı.

Hız. Peygamber, Hâlid b. Velîd’i Uzzâ adlı putu kırmak için gönderdiğinde putun bekçileri Hâlid’e:

«Bak, o öfkeli, sakın başına bir şey gelmesin!» demiş...

Hâlid gidip putun burnunu kırmış...

Korkutmalarının da bir sonuç vermediği böylece ortaya çıkmış...”

Burada bize düşen Allah’ın ne anlama geldiğidir.

Allah kavramı neyi simgelemektedir.

Bütün Peygamberler simgelerle konuşmuştur.

Bakınız bu konuda İsa ne demiştir:

“Ağzımı simgeler kullanarak açacağım.

**Dünya kurulduğundan beri gizli olanları
açıklayacağım.” (İncil. Matta. 13/35”**

Çirkin, kirli, sağlıksız ve mutsuz, toprağı
ölüm dolu bir toplum,

Erdemsizlik, kötülük, pislik, yalancılık, toplu-
ma zararlı bir tutum...

Şeytan olarak simgelenmiştir.

Şeytan denince akla bu olumsuz kavramlar
gelmelidir.

Bunun gibi Allah, Cennet, Cehennem de
simgesel bir anlatımdır.

Bu kavramlar gerçek anlamı ile bilinmelidir.

Gelelim bir başka örneğe..

İncil de, Kuran da yaşadığı halde idrak ede-
meyenlere:

Şöyle demektedir her ikisi de:

**“Bundan dolayı ben onlara mesellerle
söylüyorum:**

**Gördükleri halde görmezler, işittikleri
halde işittiklerini anlamazlar...”** diyorum. (İncil.
Matta 13/13)

Bu da Kuran'dan:

“Kördürler, sağırdırlar, Dilsizdirler,

Bu yüzden doğru yolu bulamazlar...” (K. 2/18)

Müşrikler, Putların el ürünü bir varlık olduğu idrak edemiyorlardı.

İslam Peygamberi de bu gerçeği akli ve sağduyusu ile görüyordu.

Sözü daha fazla uzatmayalım...

Açıklamamıza noktaya koyalım.

Burada İslam Peygamberinin akli, sağduyusu, öngörüsü Allah'ı simgeliyordu.

Günümüz allamelerinin aklına ise; göklerde, bilinmeyen bir yerde oturan,

Ve oradan, insanları gözetleyen maddî bir varlık geliyordu...

+

55. ALLAH'IN YÜZÜ
(K. 76/9)

“Biz size yalnız ve yalnız Allah'ın yüzü için yediriyoruz. Sizden bir karşılık bir teşekkür de istemiyoruz.” (K. 76/9)

Bu da Arapçası:

“İnnema nut'imukum livechillahi la nuriydu minkum cezaen ve la şukuren.”

Ayette geçen “Üvechillahi” ifadesi, sizlerin de bildiği “vech/yüzt” anlamındadır. Muhtaçlar, yoksullar Allah’ın yüzüdür. Bu ilişki biçimi “dikey” değil, yataydır. İstiğna/ihtiyaçsızlık değil, alaka/ilgidir. **(Çeviri ve Yorum: Eren Evren, Aydınlık, 29.10.2011)**

Aydınlık yazarı Eren Evren’in yukarıdaki çevirisi; hemen hemen diğer bütün çevirilerde aşağıdaki gibidir:

“Biz size sırf Allah rızası için yediriyoruz. Sizden bir karşılık ve bir teşekkür beklemiyoruz.” (K. 76/9)

Bu iki deyim arasında anlam ayrılığı vardır. Allah’ın yüzü deyiminde doğrudan bir ilişki geliyor akla. Allah’ın yüzü denince, Eren Evren’in dediği gibi “dikey” değil, yataydır; yani akla; muhtaçlar, yoksullar, yolda kalmışlar geliyor.

Allah rızası deyiminde ise akla; yatay değil dikey bir ilişki geliyor. Yani yedirip içirme; muhtaçları, yoksulları, yolda kalmışları doyurmak için değil de Allah rızasını kazanmak için yapılmış oluyor.

Oysa Allah’ın yüzü bir anlam kazanıyor. Muhtaçlara, yoksullara, yolda kalmışlara yardımın bir insanlık borcu olduğu dile getiriliyor.

Doğrusu da budur. Varlıkların yoksullara yardım etmesi genel bir kural olmalıdır. Böyle bir yardım doğrudan Allah’a (muhtaçlara, yoksullara, yolda kalmışlara...) yapılmış oluyor ki böyle Allah kavramı daha derin ve geniş anlama kavuşuyor. Allah rızası için yapılan yardımda muhtaçlar, yoksullar, yolda kalmışlar yardım yapma zorunluluğu

insanlar için bir yükümlülük olmuyor da Allah rızasını kazanmak daha önemli oluyor.

Doğrudan Allah'la ilişki kurmak başka; Allah'ın rızası kazanmak başka...

+

Katkıda bulunanlar:

Baba,

Ne Allah'ın yüzü, ne Allah'ın rızası... anlamsız geldi bana. Bir şeyleri başka şeylere yakıştıarak anlamlaştırmaya çalışıp durmuşlar.

Zengin eğer vicdanlıysa, hele hele cimri değilse, Allah'ı dinlemez, zaten verir paylaşır.

Fakirin de mutluluğu zengini mutlu kılar.

Yok Allah 'ın yüzü, rızası...

Teşekkürler Baba,

Yener Balta, 15.11.2011

+

56. TAKVA ELBİSESİ...

(K. 7/26)

“Ey Âdemoğulları! Size avret yerlerinizi örtecek giysi ve süslenecek elbise verdik. Takva (Allah'a karşı gelmekten sakınma) elbisesi var ya, işte o daha hayırlıdır. Bu (giysiler), Allah'ın rahmetinin alametlerindedir. Belki öğüt alırlar (diye onları insanlara verdik).” (K. 7/26)

+

Bir fikir sahibi olasınız diye ayetle ilgili açıklamalardan bir tanesini aşağıya aldım... Önce bu açıklamayı okuyalım; ancak diğer bütün açıklamalar da bu anlamda...

Edip Yüksel Meali Meali 26. Ayet Açıklaması

“Her ne hikmetse geleneksel yorumcular burada “beden” olarak çevirdiğimiz kelimeyi “çirkin yerler” olarak çevirmekte ve bunu cinsel organlar anlamında kullanmaktadırlar.

Cennette işlediğimiz günah sonucu bedenlenmemiz olumsuz bir olaydı; ama, bedenimizin en önemli ve en “ilginç” parçalarından biri olan cinsel organları “çirkin yerler” olarak tanımlamak yanlıştır. Allah bizi güzel bir biçimde yarattı; cinsel organlarımız dahil. “Beden” veya “vücut” diye çevrilmesi gerektiğine inandığımız “SeVeT” kelimesinin geçtiği diğer ayetler için bak 5:31; 7:20, 22, 27; 20:121”.

+

Bilindiği gibi insanlığın ilk buluşu örtünmek olmuştur. Ayette: “**Size avret yerlerinizi örtecek giysi ve süslenecek elbise verdik.**” deniyor. Bu anlatım mecaz anlatımdır; yoksa Allah, ne giysi vermiştir ne de giysi indirmiştir. Giysiyi bulup giyen insan oğlunun kendisidir.

Burada giyinmenin, örtünmenin bir zorunluluk olduğu ve de insanlığın ortak düşüncesi (Allah) olduğu anlatılmaya çalışılıyor;

Din dilinde Allah; erdem uyulması gereken zorunluluk anlamına geldiğini daha önceki yazılarımda değinmiştim. Bir örnek daha verelim. Şöyle bir ayet daha var. Örnek olarak bu ayeti gösterebiliriz:

(Savaşta) onları siz öldürmediniz, fakat Allah onları öldürdü. Attığın zaman da sen at-

madın, fakat Allah attı. Mü'minleri, tarafından güzel bir imtihanla denemek için Allah öyle yaptı. Şüphesiz Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir. (K. 8/17)

Bu ayette Bedir savaşından söz ediliyor. Allah gelip de Bedir savaşında ok mu attı? Müşrikleri Allah mı öldürdü? Yok öyle bir şey...Öldüren de ölen de insan...

Burada anlatılmak istenen savaşın topluluğun ortak duygu ve düşüncesi ve bir zorunluluk olduğunu vurgulamaktır. Din dilinde bu ortak duygu ve düşünce Allah'a olarak anlatılmak isteniyor.

Bir örnek daha verelim. Örnek olarak Enfal suresinin 1 ve 41. Ayetini gösterebiliriz. Bu ayetlerde "Ganimetlerde Allah'ın da payının olduğu" söylenir.

Yerin ve göğün maliki olan Allah ganimete gereksinimi mi var. Burada Allah kavramı ile; dul-lar, düşkünler, öksüz ve yetim çocuklar, yolda kalmışlar. Yoksullar ve yardıma gereksinimi olanlar anlatılmak isteniyor.

Bizim mollalar "Allah tektir, eşi ve benzeri yoktur" diyerek işin içinden çıkmaya çalışıyorlar. Oysa din dilinde Allah kavramının kapsadığı anlamlar çoktur. Marifet Allah kavramının hangi anlamda kullanıldığını anlamaya çalışmaktır. Böyle anlamaya çalışıldığı takdirde dinlerin insanlığa bir yararı olur...

+

**57. RAB, DOĞRULUĞUMUZDUR...
(Tevrat. Tesniye, 15/16)**

“Rab benim kayam, ve hisarım, evet, kurtarıcımdır.

Allah kayamdır, ona sığınacağım.

Kalkanım, kurtuluşumun kuvveti, yüksek kulem, ve sığınak yerimdir. ” (Tevrat, 2. Samuel, 22/2-3)

+

Okuduğunuz ayetler Tevrat’tan alınmıştır. Gelin, birlikte ayetin anlamını araştırmaya çalışalım.

Halkın geleneksel anlayışına göre; göklerde, bilinmeyen bir yerde bulunduğu sanılan bir varlık kendine inanan kişinin kayasıdır, kurtarıcısıdır.

Böyle bir anlayışın insana güven duygusundan başka bir yararı olur mu?

Bir de bunun asıl anlamı varır. Gerçek anlamı bulmak için bir de yine Tevrat’tan alınan şu ayeti okuyalım: İşte ayet:

Türkçesi : “RAB doğruluğumuzdur. “ (Tevrat. Yeremya, 23/6. 33/16)

Osmanlıcası : “Yehova salâhımız...”

İbranicesi : “Yahve sidkenu”.

Birinci sırada verilen ayete bir açıklama getiriliyor. Deniyor ki “RAB doğruluğumuzdur. “

Burada Rab’bin bir tanımı yapılıyor. Bu tanım açıkça şöyle demektedir: Bizim Rab’bimiz; doğruluk, dürüstlük, iyilik, sevgi, şefkat, gibi üstün ve yüce değerlerdir...Biz, bu kavramları yaşantımıza uyguladığımız takdirde kendimizi huzur ve güven içinde buluruz...

İşte Rab dediğimiz zaman anlamamız gereken budur. Yaşantımızı doğruluk, dürüstlük, iyilik,

yardımlaşma, helal kazanç gibi yüce değere kodlamak...

Allah'ı (Rab'bi, Tanrı'yı, Yehova'yı...) bu anlamda anlar ve yaşamımıza uygularsak kendimizi Tanrı yolunda sayabiliriz. Hayalimizde yarattığımız bir varlığa güvendiğimizi söylersek bunun yaşamda bir yararı olmaz.

Yaşamda iki alem vardır:

Bir: Madde âlemi,

Bir: Mana âlemi...

Bizim açıklamaya çalıştığımız Rab (Allah, Tanrı, Yehova...) mana âlemi ile ilgilidir; madde âlemi ile ilgili değildir...

Dileyen Tanrı'sını mana âleminde, dileyen de Tanrı'sını madde âleminde arar. Takdir kendisindedir. Bu gerçek Kuran'da şu şekilde dile getirilmiştir:

“Artık dileyen kimse Rabbine ulaştıran bir yol tutar.” (K. 78/39)

+

58. OTUZ ÜÇ MİLYON TANRILI ÜLKE

“30 milyon nüfuslu Nepal, 33 milyon tanrıya dua ediyor.

Hinduizm ülkedeki dini inanışının yüzde 75'ine karşılık geliyor.

Budizm'in kurucusu Buda'nın Nepal topraklarından çıktığı söyleniyor.

30 milyon nüfuslu Nepal, 33 milyon tanrıya dua ediyor.

Ramba isimli tanrı her şeyi yaratıyor, Krişna; isimli tanrı onlara yardımcı oluyor.

Ülkede en çok inanılan tanrıların başında yıkım tanrısı Şiba geliyor...

Önce dünyayı baştan aşağı yıkıyor; ardından iyi, yeni bir dünya yaratıyor.

Bir tanrının binlerce değişik figürü oluyor.

Bu da 33 milyonu bulan tanrı sayısını açıklıyor.” (Milliyet, 25 Aralık 2011)

+

Bu haberi okuyunca insanın akına, ister istemez İslam Peygamberinin Kuran’daki şu sözleri geliyor:

“Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduyorlar.” (K. 6/116)

Al Kuran’dan üç tane daha:

“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz.” (K. 10/36, 66)

“Halbuki onların bu hususta hiç bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Zan ise hiç şüphesiz hakikat bakımından bir şey ifade etmez.” (K. 53/28)

Bu ayetlerin isabetli oluşunu gösteriyor yukarıdaki haber. Ne demek 30 milyon nüfusun olsun; 33 milyon da Tanrın?..

+

Bu konuda Tefvik Fikret’in dizeleri...

Kim dile getirir böyle bir gerçeği...

**“İnsanoğlunun garip delaletleri var;
Putunu kendi yapar kendi tapar...”**

+

İslam dünyası 1.500 yıldır “Hak geldi; batıl yıkılıp gitti.” der. (K. 17/81)

Görüldüğü gibi Hak gelmiş ama batıl yıkılıp gitmemiş...

İnsanların tanrı yaratması bitmemiş...

+

Kuran’da Allah’ın, (Tanrı’nın, Rab’bın...) en doğru tanımı yapılmıştır.

“Allah, kişinin kalbi ile kendisi arasına girer...” (K. 8/24) denmiştir.

+

Bir de hadis hatırladım:

“Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığdım...” (Hadis)

+

Aşağıdaki dizeler Yunus Emre’denir.

“Bir ben vardır bende benden içeridir...”

Yunus Emre’nin bu, “Ben!” dediği yanlış bir davranışta bulunacağımız zaman bizi uyarın “Cız!..” duygusudur.

Kuran da bu konuda: “”Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” denilecektir. “ (K. 17/14) diye buyurur.

Görüldüğü gibi ne Cehennem, ne de Zebani hesap soracak diyor.

“Hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” deniliyor.

Daha ne desin anlayana sivri sinek saz; an-

lamayana davul zurna az!...

+

Biz, kutsal kitaplara dayanan bu gerçekleri: Allahsız, dinsiz, imansız suçlamalarına karşın 60 yıldır söyleyip duruyorum.

Söylüyorum ama dediğim gibi Allahsız, dinsiz, imansız oluyorum.

Oysa biz bu Allah'ımız, dinimiz, imanınız sayesinde 35 yaşında ilkokul mezunu iken 50 yaşında Hukuk Fakültesini bitirip avukatlığa başlıyoruz.

Hem de akla hayale gelmedik engelleri aşıyoruz...

Ne derlerse desinler?

“Gül yağını eller sürünür! Çatlasın bülbüller!”

+

Bizi suçlayanlara son bir sözüm var.

“Zan ile yakîn hasıl olmaz.”

+

59. İŞTE BUDUR ALLAH!

“Şüphesiz Allah, taneyi ve çekirdeği yarıp filizlendirendir. Ölüden diriye çıkarır. Diriden de ölüyü çıkarandır. **İşte budur Allah!** Peki (O'ndan) nasıl çevriliyorsunuz?” (K. 6/95. Aynı zamanda Bkz. 3/27. 30/19))

+

Önyargılardan kurtularak okursak ayetin doğayı betimlediğini görürüz. Nasıl ki sonbaharda, doğa ölüm sürecine girer. Ağaçların yaprakları kurur, bitkiler solar dökülür; kış ayları gelince ta-

mamen ölüme bürünür; hayvanlar inlerine girer, ayılar, yılanlar kış uykusuna yatar; işte bütün bu oluşumlar, doğanın ölüme yattığını gösterir. Sonra bahar gelir; her yerde ağaçlar çiçek açar, bitkiler yeşerir, kuşlar cıvıldaşarak öter, ayılar, yılanlar kuş uykusundan uyanır. Doğa'da; bir canlanma, bir dirilme görülür. Ayet, bu oluşumu "ölüden dirinin çıkması" olarak niteliyor.

İlahiyat Profesörü Dr. Suat Yıldırım benimle aynı görüşü paylaşıyor. Hele okuyalım bir:

"Ölüden diriyi çıkarmak: kuru taneden yeşil bitki, kâfirin neslinden mümin çıkarma; diriden ölü çıkarma ise bunun aksi olarak açıklanır.

Canlılar ölü maddeleri yiyerek beslenir. Bebeğin bedeni ölü sütü, canlı ete dönüştürür. Canlı bedenden ölü süt çıkar. Bunun da ötesinde, hayat ve ölüm deveranı, hayatın sırrı ve kâinatın ihtiva ettiği büyük bir mucizedir. Su, karbondioksit, hidrojen ve topraktaki inorganik tuzlar, güneş ışığı, yeşil bitkiler ve muayyen bakteriler sayesinde, nebat ve hayvandaki hayat maddesini teşkil eden organik maddelere dönüşürler. İkinci durumda ise bu maddeler, canlı artıkları halinde ölüm âlemine dönerler. Böylece Yüce Yaratıcı akıp giden zamanın her anında ölüden hayat, hayattan ölü çıkarır."

Prof. Dr. Suat Yıldırım'ın bu akılcı ve bilimsel açıklamasına karşın büyük İslam Tasavvufçusu Muhittin Arabi ise konuya tamamen tasavvufî açıdan yaklaşıyor.

Muhyiddin İbn Arabî: TEFSİR-İ Kebir Te'vilât: 6/95 tefsirini okursak görürüz ki dirilmeyi kalp gözü kapalı, basireti bağlanmış kişilerin, kalp gözlerinin

açılması olarak niteliyor. Bunun yanında iyi bir insan iken çıkarı söz konusu olunca kötülüğe yönelen insanları da “dirinin ölmesi” olarak niteliyor. Okuyalım:

“Muhakkak, Allah...çatlatandır.”

Kalp tanesini, ruh nuruyla çatlatıp ilim ve marifetleri ortaya çıkarır. Nefis çekirdeğini de kalp nuruyla yarıp ahlak ve erdemleri gözler önüne serer.

“Çıkarandır...”

Bazen ruh nurunun istila etmesini sağlayarak kalp dirisini nefis ölüsünden “çıkarandır...” Bazen hevanın ve nefsin sıfatlarının istilasına uğramasını sağlayarak nefis ölüsünü de kalp dirisinden çıkarır. Onda baki kılar.

“İşte Allah budur...”

Hallerinizi değiştirmeye ve sizi tavırlarınız içinde döndürüp size galip gelmeye kadirdir. “O halde nasıl...” O’ndan yüz çevirip başka taraflara dönersiniz!

Görüldüğü gibi ayet Allah (Yaratan) olarak bize Doğa’yı, Evren’i, Kozmoz’u gösteriyor. Biz bu oluşumu oluşumun idrakine vardığımız için başından beri maddeyi Yaratan olarak niteledik. Bu görümüz aynı zamanda bilimseldir. Çünkü bilim diyor ki: “Hiçbir madde yoktan var olmaz; var olan da yok olmaz...” (Lavezion Yasası)

Ayette görüldüğü gibi Doğa, Evren, Kozmos için açıkça “**İşte budur Allah!..**” deniyor. Aşağıdaki ayetle de bu konuya bir kere daha değiniyor: Bunu da okuyalım:

“Doğu da, Batı da (tüm yeryüzü) Allah’ındır.

Nereye dönerseniz Allah’ın yüzü işte orada-

dır.” (K. 2/115)

+

60. ALLAH'IN BİRLİĞİ

“Zerdüşt, iyilik ve kötülüğün aynı kaynaktan çıkamayacağını düşünmüştü. Bu yüzden iyiliği Ahura Mazda (Hürmüz)’ ya ve kötülüğü Ahriman (Ehrimen)’a bağladı ve bunlar arasında sürekli bir savaş olması gerektiğini tasarımladı.” (İnanç Sözlüğü, Orhan Hançerlioğlu. Zerdüştlük Maddesi)

Halk arasında Zerdüştlerin iki Tanrı’ya inandıkları sanılır. Hürmüz’ün İyilik Tanrısı; Ehrimen’in ise Kötülük Tanrı’sı...

Evet, bu anlayış Zerdüşt’ten önce inanışla ilgilidir; ama, Zerdüşt , sözlükte de görüleceği gibi iyilik ve kötülüğün aynı kaynaktan çıkmayacağını ileri sürdü...

Böylece ortaya iki Tanrı çıkmış oldu: İyilik ve kötülük Tanrı’sı... Oysa bu İslam anlayışına aykırıdır. Bu nedenle Tanrı Bir’dir; Tek’tir denmiştir. Tanrı’nın birliği sorunu öyle halk arasında sanıldığı gibi rakamsal olarak bir birlik değildir. Bu konuda daha ileri gidenler de vardır. Bu rakamsal birliği maddî bir varlık olarak tasarlamaktadırlar. Oysa Allah’ı rakamsal bir birlik olarak düşünür ve onu da maddileştirirsek işin içinden çıkamayız. Çünkü maddî olan bir varlığın yaşaması için yemesi içmesi gerekir ki; besine gereksinim duyan bir varlık ölümlü olur. Oysa Allah ölümsüzdür.

Ölümsüzlük mana dünyası ile ilgilidir. Kısaca bir açıklama yaparsak; olumlu davranışlar, yüce ve evrensel değerler, iyi ve erdemli davranışlar

ölümsüzlük olarak adlandırılır. Böyle olumlu davranışlar halk arasında saygınlık görür. İyilik, sevgi, şefkat, yardımlaşma gibi erdemsel davranışlar her zaman baş tacı yapılır. Bu davranışlar aynı zamanda ermişler arasında Allah olarak kabul edilir.

Ama olumsuz bir davranış, yalan, başkasının hakkına göz koyan ve kendi yararına olmak üzerine onların zararına çalışan kötü bir eylem hep kötü sayılır ve örnek bir davranış olarak görülmez. Kötü bir davranışta bulunan kişi her zaman her yerde lanetlenir ki bu da ölümlülük anlamına gelir..

Böylece Allah'ın Birliği denince anlamamız gereken olumsuz davranışlardan sakınmak; olumlu davranışlara sarılmak anlamına gelir.

İyilik ve kötülük arasında bir tercihte bulunmayanın ise Allah'ın birliğinden haberi yok demektir.

İşte yukarıdan beri anlattıklarımı özetleyen ayet:

“Sana gelen iyilik Allah’tandır. Başına gelen kötülük ise nefsendendir.” (K. 4/79)

Burada Allah’tan kasıt; Yaptığın bütün olumlu eylemler, erdemli davranışlar, bütün evrensel değerlerdir. Bunların tersini yaptığın takdirde kötü bir sonuçla karşılaşman kaçınılmazdır.

+

**61. ALLAH, HAKKIN TA KENDİSİDİR.
(K. 22/62)**

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nu bırakıp da yaptıkları ise batılın ta

kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/62)

+

Kamu İhale kurumu, İller Bankası ile ilgili bir ihale yapıyor. İhaleyi bir iş adamı kazanıyor. İhaleye kazanmakla ihaleyi kazanan iş adamı lehinde bir HAK doğuyor. Artık bu Hak'ka dokunulamaz. Çünkü Kuran'a göre bu Hak; “Hak'kın ta kendisidir.” (K. 22/62)

Ne oluyor? İslam inancına göre bu Hak; Hak'ın ta kendisi; giderek Allah'ın ta kendisi oluyor. Böylece İslam'da bir kişi lehine doğan bu Hak'ka dokunulamaz. Bu Hak, onun elinden alınamaz. Herkes bu Hak'ka saygı göstermek zorundadır. Biz Hak'kı da, İslam'ı da böyle anlarız. Bizce Hak kutsaldır. Bizatihi Allah'tır...

Ne var ki Kamu İhale Kurumunda ihaleyi yapan kişinin Allah Bilgisi ve Din Duygusu zayıf olduğu için kazanılmış olan bu hakkı; yani ihaleyi değiştiriyor. Bir de gerekçe ileri sürüyor... *“Allah'ın emri mi var; ben değiştiririm!”* diyor. İşte haber:

“İller Bankası'nın bir işinde kararı sonradan ben değiştirdim. Karar değişmez diye Allah'ın emri mi var; ben değiştiririm, imzayı da atarım.” (Taraf, 19 Şubat 2012)

Oysa kazanılmış Hak; Kuran'a göre Allah'ın emri değil bizzat Allah'tır. Bu, Hak'kı tepelemek bizzat Allah'ı tepelemektir.

Ne var ki bizim İhale Kurumunda çalışan memurumuza Allah ve din bilgisi verilmemiştir. Sözde hepsi de dindardır bu ihale memurlarının. Bunu da şu olaydan anlıyoruz. İhaleye fesat karıştıranlar-

dan biri diyor ki: “Şu , şu memuru iftardan sonra Zeliş’e götürelim. Bunlar ileride işimize yarar...”

Zeliş, bir güzellik salonu... Orada adamı istediği gibi güzelleştirirler.

Oruç tutan bir dindarın iftardan sonra Zeliş Güzellik Salonu’nda ne işi var. Böyle bir davranış ahlakla, dürüstlükle ne oranda bağdaşır?..

Böyle bir din anlayış, böyle bir dindarlık kapıdan içeri konur mu?

Bize gerek olan bu tür bir dindarlık değildir. Bize gerek olan kişilik sahibi, ahlaklı, doğru dürüst, erdemli olmaktır.

+

62. ALLAH’IN GÖRÜLEBİLMESİ ...

“İslam, Seni görmektir.”

“Hayır, hayır, Sübhanallah (K. 2/32)... Senin, onların ağzından çıkan “Her parça Seni görmez!..” şeklindeki - bu tür eksik - sözlerden münezzehe ve ötede olduğun anlamına gelir.

“Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilmemektedir.

Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kulluğa nasıl eğilim gösterir?

Bu, ve “... **nerede olursanız olun O sizinle birlikte**” (K. 57/4) in “tanıklığıdır.”

Ey organlar, görme olmaksızın tanıklık imkansızdır!

Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni

görmektir.”

(Tasavvuf. Kısa Bir Giriş. İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK. Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

+

Yukarıdaki alıntının her satırı üzerinde düşünmeye değer niteliktedir ve insanı düşündürmeye yönelmektedir.

Ne var ki asırlar boyu bütün insanları düşünmeden inanmaya zorlanmıştır... Bir örnek veriyorum ki sözlerimin dayanaksız olmadığını göresiniz...

Şu ayete dikkatinizi çekerim: **“Ve her kim Allah’ın Rabbe hizmet etmek üzere orada duran kahini, yahut hakimi dinlemeyerek küstahça davranırsa, o adam ölecektir.”** (Tevrat, Tesniye. 17/123)

Bu nedenle olsa gerek; sözlerini eleştirmek, aklına yatmayan konularda sorular sormak din adamına saygısızlık, küstahlık sayılmıştır.

Yine **“Nerede olursanız olun O sizinle birlikte dir”** (Hadîd. 57/4) ayetini nasıl yorumlayacağız. Bu ayet nedeniyledir ki Yunus Emre: **“Bir ben vardır benden içeri...”** demiştir...

İçimizdeki bu ben; bizi yargılayan iç benimizdir. Özeleştiri duygumuzdur. Kimde bu duygu yoksa; o boşa yaşamaktadır ...

Burada Hz. Ali’nin **“Ben görmediğim Rab’be ibadet edemem...”** (Aynı kitap. s. 60) sözünü hatırlamakta yarar var.

İncil’deki şu ayet de dikkat çekici:

“Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildi-

ğimize tapıyoruz.” (İncil. Yuhanna. 4: 22)

Demek ki asıl olan Allah'ı (Tanrı'yı) bilmektir. Anlamadığın, bilmediğin, kavramadığın bir Allah'ın yolundan nasıl gidilir?

Allah'ı bilmelisin ki; O, seni doğruya yönlendire; kötülüklerden, bencillikten alıkoya... Seni sana bekçi olarak koya; sonradan pişmanlık duyacağın, vicdan azabı çekeceğin eylemlerden koruya...

Biz bu yazılarımızda Allah denince ne anlamamız gerektiğini ve “Sırların Sırrı”nı kültürümüzün elverdiği oranda anlatmaya çalıştık. Ayetler göstererek kanıtlamaya çalıştık.

Öyle Allah birdir demekle işin için içinden çıkılmaz.

Öyle “Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.” (Tevrat. Yaratılış –Tekvin- 1/27) iş bitmez.

Bizlere düşen Allah denince ne anlamamız gerektiğini araştırıp bulmaktır... Asıl önemlisi zana dayanan Allah anlayışından kurtulmaktır.

Bkz: “Bunların bir de ümmî takımı vardır; Kitab'ı (Tevrat'ı) bilmezler. Onların bütün bildikleri bir sürü kuruntulardır. Onlar sadece zanda bulunurlar.” (K. 2/78. 6/116,148. 10/36,66. 53/28)

+

63. ALLAHU EKBER

Haberler, Suriye'deki iç savaşı veriyor. Ellerindeki makineli tüfekler. İktidardan yana olan da, iktidara karşı olan da “Allahu Ekber!” diye, nara

atarak, basıyor tetiğe.

Taraflar yakaladıklarını yere yatırıyor; basıyorlar tekme, kalkıp kalkıp iniyor tüfeklerin dipçiği. Ellerinde sopalar vuruyorlar yerdeki yatana: “Allüh’u Ekber!” diye. .

İslami terimler sözlüğü Allahu Ekber hakkında şöyle açıklama yapıyor:

“Allah “ekber”dir. Ulular ulusudur. Ezanda, başta dört, sonda iki defa olmak üzere altı kez tekrarlanıyor. “Allah büyüktür” anlamında hayret ifadesi olarak kullanılır. Allahu ekber!”

Açıklama bu kadar.

Ama biz Allah büyüktür derken ne anlıyoruz ve anlatmak istiyoruz. İki taraf da Müslüman. İki taraf da birbirinin canına kıyarken, birbirini döverken Allah-u ekber! diyor. Ve bunu da şevkle, heyecanla, kendinden geçercesine diyor. Böylece Allah’a hizmet arz ettiklerini sanıyor...

Oysa bu, yalnız hayret ifadesi değildir. Bunun bir anlamı olması gerek.

Bu da şöyle olsa gerek:

“Allah büyüktür. Allah’tan umut kesilmez. Elbette bu içinde bulunduğumuz sıkışık durumdan kurtulmanın bir çıkış yolu vardır. Bu çıkış yollarını arayıp bulmalıyız.

Allah bize akıl vermiştir. Fikir vermiştir. Önsözü vermiştir. Öngörü vermiştir. Düşünmeliyiz, her yolu denemeliyiz ve bu sıkışık durumdan bir çıkış yolu bulmalıyız Bu yollar aranıp bulunmalıdır.”

İnsanoğlu; öyle yalnız hayret ifadesi ile Allah seslenerek çıkış yolu bulamaz. Bu işler öyle nara

atarak da olmaz. Olacaksa akıl yürüterek, düşünerek ve de eyleme geçerek olur...

İnsan sıkışık duruma düştüğünde umutsuzluğa düşmemelidir. Çıkış yolunu arayıp bulmak için her yolu denemelidir ve buna Allah-u ekber dekter. Yani Allah büyüktür; umutsuzluk yoktur.elbet bir çıkış yolu vardır ve ararsan bulunur, demektir.

+

64. SORUDAN KORKMAYIN

Bizi Tanrı yarattı. Peki, onu kim yarattı? Diyelim ki onu bildin ve bir «süper-Tanrı» kavramına ulaştın. Peki o süper-Tanrıyı kim yarattı? Süper-süper Tanrı mı?

Bu yazıyı 21 Eylül Pazar günü kaleme alıyorum. Cumhuriyet gazetesinde bir haber: Felsefe derslerinde öğrenci dine yönlendiriliyor. Buna verilen örneklerden biri de şu: Yazar olmadan kitap olur mu?

Bundan yola çıkarak bekleniyor ki; öğrenci, her varlığı bir yaratan olduğu sonucuna varsın. Yani Tanrının varlığına ulaşsın. Haberi yapan belli ki bu yaklaşımdan ürkerek bunun öğrencileri dine yönlendireceğinden endişe ediyor.

Sevgili okuyucularım bu endişe, ancak öğretmen öğrenci üzerinde baskı kurarak yalnızca bir cevabı zorlamaya kalkarsa yerindedir. Aksi takdirde sorulan soru, Tanrı'nın olmadığı konusunda en güçlü mantıksal çıkarımlardan birine götürür beş paralık bir akıllı olan öğrenciyi. Şöyle ki: Her kitabın bir yazarı olması her varlığın bir tasarlayanı

olması gerektiğini intaç eder. **Yani varsanız sizi bir yaratan vardır. Kitabın bir yazarı, yazarın da bir tasarlayanı, bir yapıcısı var demektir. Yani yazarın Tanrısı vardır. Güzel: Peki bu mantığa göre Tanrıyı kim tasarlayıp yaratmıştır! Tanrı hangi amaç için yaratılmıştır?**

Öğrenci bu soruyu sorduğu an öğretmen: “Hâşâ, Tanrıyı yaratan olur muymuş” dediği an kendi verdiği örneğin gerektirdiği mantığı kabul etmiyor demektir. O zaman öğrenci de -Tanrı kendi kendini yaratabiliyorsa, belki bir kitap da kendi kendini yaratabilir’- cevabını verir.

Bu saçma gelen cevaba karşı çıkabilecek tek itiraz. Tanrının özel bir varlık olduğudur. Bu özel varlık hakkındaki bilgilerimiz neye dayanmaktadır? (Cevabı hemen vereyim: Hiç! Tanrı hakkında muhtelif peygamberlerin vs. söyledikleri nihayet sözdür. Bunun dışında hiçbir olgu Tanrının varlığını gösteremez. Hiçbir felsefeci tanrının varlığını (pek çoğunun çok çaba göstermiş olmasına karşın) ispat edememiştir.

Tanrının varlığını kabul etmemiz için, doğada normal olarak gördüklerimiz dışında, yani olağanüstü şeylerin varlığını kabul etmemiz gerekmektedir ki bunları kabul etmek için en küçük bir nedenimiz yoktur. Büyük İngiliz klasikçisi ve şair Francis Macdonal Cornford (1874-1943), bilimin ortaya çıkışının, doğada (ve geçmişte) olağandışı şeyler olmadığının kabul edilmesiyle mümkün olduğunu söyler, “Sokrates’ten Önce ve Sonra” adlı küçük fakat çok. önemli eserinde.

Sevgili dostum merhum Fransız klasikçisi

Jean-Pierre Vernantda (1914-2007) eski Yunan'da bilimin doğuşunu aynı nedene bağlar: Bizim Milet'li Thales ve Anaksimandros dinin ancak gündelik olaylar dışında izahı mümkün olmayan mucizeler kabul edildiği takdirde kabul edilebileceğini görüp, mucizelerin kabulü için hiçbir gözlemsel veya mantıksal neden olmadığını, görülen doğa olaylarının akılcı bir yaklaşımla çok daha tatminkar bir şekilde çözülebileceğini görmüşlerdir.

Anaksimandros'un reddettiği en önemli şey, dinin neden olduğu problemi çözmek yerine başka bir yere atmak yöntemidir. Örneğin, "dünya su üzerinde yüzüyor" önerisini bu nedenle reddetmiştir: Dünya su üzerinde yüzüyorsa, su neyin üzerinde duruyor! Haydi onu bildiniz diyelim, peki o bildiğiniz neyin üzerinde duruyor? Bu sorgulama soruyu çözmek yerine, çözümü ötelemektedir. Onun için Anaksimandros "dünya boşlukta duruyor" demiş ve o boşluğun da zamanda ve mekân'da sınırsız (=apeiron) olduğunu söylemiştir.

Anaksimandros'un mantığı Tanrı kuramına da uygulanabilir: Bizi tanrı yarattı. Peki, onu kim yarattı? Diyelim ki onu bildin ve bir süper -Tanrı-kavramına ulaştın. Peki o süper -Tanrıyı kim yarattı? Süper süper Tanrı mı? Güzel. Peki onu kim yarattı? Bu sorgulamanın bizi bir yere götürmeyeceğini gören Anaksimandros gibi Aristoteles de cevabı yaradılış kavramını reddetmekle bulmuş, hocası Platon'un yaratılmış, fakat sonsuza kadar var olacak âlem fikrinin yeme, yaratılmamış ve sonsuza gidecek âlem fikrini benimsemiştir.

Peki, sonsuzdan gelip sonsuza giden âlem

fikri bizi nerelere götürür? Bu fevkalade ilginç sorunun cevabı sanırım önce büyük Alman matematikçisi Georg Cantor'un (1845-1918) değişik büyüklüklerdeki sonsuzluklar fikrinden, oradan da âlemin ancak matematik bir modeli kurulabileceğini öneren bizim Sakız adalı Pitagor'un düşüncelerinden geçer. Ama her halükârda Ortadoğu'nun mantığı ve gözlemi (ve söylemleri ne olursa olsun kaçınılmaz olarak akli) reddeden ilkel tek tanrılı dinlerinden değil.

Sorudan korkmayın: Soruya verilecek cevabı pazarlamak için öğretmenlere baskı yaparsa o zaman bakanlıktan korkun ve ona karşı tedbir alın.

M. Celal Şengör, Cumhuriyet, Bilim Teknik, 10 Ekim 2088. Yıl:22, Sayı: 1125. s. 5)

+

65. ALLAH'A ŞİRK KOŞMAK

Doğruluk insanın inancında, özünde, sözünde, niyetinde, sözleşmelerinde, ticaretinde kısaca bütün fiil ve davranışlarında adil, doğru dürüst, özü sözü bir ve samimi olmasıdır.

Doğruluk: hile, yalan, batıl, iki yüzlülük, riya ve sahtekârlığın zıddıdır.

Doğruluk kavramı, Kur'an ve sünnette sıdk, ihlâs, istikamet ve hak kavramları ile ifade edilmiştir.

İslam'ın özünü oluşturan unsurlardan biri de doğruluktur.

Bu bakımdan dinimizin bütün kuralları; hak, adalet, doğruluk ve merhamet ölçüleri üzerine ku-

rulmuştur.

Cenah-ı Hakk'ın, Sevgili Peygamberimizin şahsında bütün insanlara, **“Öyle ise emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Beraberindeki tövbe edenler de dosdoğru olsunlar. Hak ve adalet ölçülerini aşmayın. Şüphesiz O, yaptıklarınızı hakkıyla görür.”** (K. 11/112) hitabı konunun önemini ifade etmektedir.

Müslüman olarak Allah'ın **rızasını** kazanabilmemiz için hiçbir zaman doğruluktan ayrılmamalıyız.

Şirk ise. Yüce Allah'ın ilahlığında, sıfatlarında, fiillerinde ve Rab oluşunda ortağı, benzen ve eşinin olduğunu kabul etmektir. Yapılan ibadetlerde Allah'tan gayrisini gözetme ve riya gibi kötü hasletler için de şirk kelimesi kullanılmıştır.

Allah'a şirk koşturmak günahların en büyüğüdür (Müslim, İmân, 38).

Kur'an'da şirk ve küfrün Allah tarafından bağışlanmayacağı bildirilmektedir. **“Şüphesiz Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışında kalan günahları ise dilediği kimseler için bağışlar. Allah'a şirk koşan kimse, şüphesiz büyük bir günah işleyerek iftira etmiş olur.”** (K. 4/48)

(Diyanet Takvimi. 15 Eylül 2011)

+

**Bir kere öncelikle şu bilinmelidir ki Allah (Tanrı) gerçek anlamda bir varlık olmayıp; mecaz anlamda kullanılan bir kavramdır.*

Yukarıdaki anlatımda “Doğruluğun” dışında gerçek bir varlık var da dünyayı o yönetiyormuş

gibi bir anlam çıkıyor...

Böyle anlayıştan hareket edersek Allah'a şirk koşmak da "Yok, bu dünyayı yöneten bir Allah değil de onun yanında başkaları da var!" demek oluyor...

Ne var ki işin aslı böyle değildir. Çünkü mad-dî olarak Allah denen bir varlık yoktur ki onun bir de ortağı olabilsin..

Böyle bir anlayış insanoğlunun zannına dayanmaktadır. Oysa Kuran zanna dayanan bir Allah'ı kabul etmemektedir. Okuyalım.

"Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uydu-ruyorlar." (K. 6/116. Ayrıca bakınız: 10/36, 66. 53/28)

Bu ayetlerde hep insanoğlunun zannına uyararak bir Allah yarattığına değiniliyor.

Artık zanna dayanan Allah'ın değil; doğrulu-ğa, dürüstlüğe, hakikate, hakka, salih amele da-yanan bir Allah'ın varlığını kabul etmeliyiz.

Yukarıda doğruluk kapsamı içinde sayılan bütün olumlu kavramlar bizatihi Allah'tır. Örneğin doğruluk kapsamı içinde sayılan hak kavramı için Kuran'da aynen şöyle denmektedir. Okuyalım:

"Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendi-sidir.

O'nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir.

Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür." (K. 22/62. Diyanet yeni çeviri...)

Aynı anlamda başka bir ayet daha var:

“O gün, Allah onlara kesinleşmiş cezalarını verecektir.

Allah’ın apaçık hak olduğunu bileceklerdir.” (K. 24/25 Diyanet eski çeviri...)

Demek ki Allah, Hak’kın ta kendisi imiş. Aynı görüşten hareketle; doğruluk, dürüstlük, edep, erdem de Hak’kın ta kendisidir. Gerçek böyle olunca olumlu değerler, genel doğrular, yüce kavramlar da Allah’ın ta kendisi sayılır.

Bütün bu olumlu kavramları Allah olarak algıladığımız takdirde; “Allah’a şirk koşma” anlamına da açıklık getirebiliriz. Bu olumlu kavramların ; yani doğruluğun zıddı olan; olumsuz kavramları, hile, yalan, batıl, iki yüzlülük, riya ve sahtekârlığı uygulamakta sakınca görmediğimiz takdirde “Allah’a şirk komşu oluruz.” Kuran deyiimiyle:

“Allah yolunda harcayın. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın. Her türlü hareketinizde dürüst davranın. Çünkü Allah dürüstleri sever.” (K. 2/195)

Özetleyerek söylersek: Doğruluğun zıddı olumsuz kavramlara yaşamımızda değer verirsek Allah’a şirk koşmuş oluruz... Böyle yaptığımız takdirde şu ayeti gereğince **“ şüphesiz büyük bir günah işlemiş!” (K. 4/48)** oluruz.

Anlayan varsa beri gelsin!.. Elini öpeceğim...

Av. Hayri Balta, 3.5.2012

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılıncaya futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantepli tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda yargıç: "Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10'a yakın işyerinden kovuldu. 10'a yakın ev değiştirmek zorunda kaldı

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken "Kavmiyetçi ve Ümmetçi" kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971'de Ankara'ya göçtü.

Gaziantep'ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971'de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart'ın hisminden kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep'te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara'ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Büro sunda yazman, bir süre

sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesinde bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptıırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken: 27 Mart 1977 yılında ölüm döşegindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hissederek düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucu yönetim kurulunda ve seçimler gelen ilk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirip kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma gelince ADD'deki görevini ve avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de tek

başına evinde yaşamaktadır.

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, sobasız geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyon değerinde taşınmazdan kendisine yeteri kadarını aldı, kalanını dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da Siyaset Bilimi doktorası yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiştir.

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve açılmasına da neden olmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

“S.S.S. (Sevenler-Soranlar-Sövenler)” adlı basılı bir kitabı vardır ve bu kitabı, kitapçılarda, bir tane bile satılmamıştır. Salt bu nedenle Guinness Rekorlar Kitabına girmeye hak kazanmıştır. Bir de Yitmiş Bir Adam adlı öykü kitabı vardır.

2000 yılından beri

www.tabularatalanayalanabalta.com adresli kendisine ait sitede aydınlanma savaşımını

sürdürmektedir.

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; vahye karşı akli, dine karşı bilimi, teokrasiye karşı laikliği, şeriata karşı cumhuriyeti, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, idealizme karşı materyal izmi, bireyciliğe karşı toplumculuğu savunmaktadır.

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri BALTA, 10 Nisan 2012

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..**

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli

köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koştığı yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Devamı en son sayfada